

Sri Ramanan Polku

OSA KAKSI

**[Sri Ramana Maharshin opetusten selitys Jumalasta, Maailmasta,
Bhaktista ja Karmasta]**

Sri Sadhu Om

Sri Ramana Kshetra

[Kanvashrama Trust]
TIRUVANNAMALAI
INTIA

The Path of Sri Ramana [Part Two] – Englanniksi Sri Sadhu Om, Painaja &
Julkaisija Sri Ramana Kshetra, KanvashramaTrust, Tiruvannamalai - 606 603.

© Arunachalaramana Nilayam
e.mail : sadhuom@gmail.com

Ensimmäinen painos 1976
Toinen painos 1997
Kolmas painos 2005

Ladottu ja Painettu
Aridra Printers, Bangalore-560 003.

Tässä käännöksessä olevat hakasulut [], pienet ja isot lainausmerkit ”,””,
ovat alkuperäisiä merkkejä kääntämästäni englanninkielisestä kirjasta. Samoin
alaviitteet, joissa on tähti *, ovat alkuperäisiä. Itse käytin kaarisulkuja () silloin,
kun kielellisistä syistä tai omista huomautuksistani johtuen ne olivat tarpeellisia.
Omissa alaviitteissäni käytin ristiä + tai tuplaristia #.

Kääntäjä, Jyväskylässä 09.07.2017

Sisällysluettelo:

Julkaisijan Kommentti – III painos	4
Julkaisijan Kommentti – II painos	5
Julkaisijan Kommentti – I painos	6
Kirjoittajasta	8
Huomautus Lukijalle	10
The Path of Sri Ramana [Part Two]	
1. Maailma ja Jumala	16
2. Rakkaus eli Bhakti	50
3. Karma	112
Liitteet	
1. Itseponnistus [Henkilökohtainen ponnistus]	130
2. Toiminnan jatkuminen syntymästä toiseen	132
3. Henkilökohtainen puhtaus [<i>Acharat</i>]	136
4. Selittävät huomautukset:	
a) 'Arunachala Ashtakamin' säe 6.	138
b) 'Ulladu Narpadun' säe 8.	140
c) 'Ulladu Narpadun' säkeet 9, 10, 11 ja 12.	142

Julkaisijan Kommentti – III painos

Olemme erittäin iloisia voidessamme tässä esitellä etsijöille, jotka etsivät 'Sri Raman Polkua', tämän Sri Sadhu Om Swamigalin uuden tarkastetun ja korjatun kolmannen painoksen 'The Path of Sri Raman – Osa II'.

Edellisessä toisessa painoksessa yritettiin parantaa yleistä asettelua ja painatusta Sri Michael Jamesin avustuksella, mutta, se tuntui lyhyemmältä, kuin ensimmäisen kolmenkymmenen sivun alkuvaihe.

Nyt Sri N. Shankaranin korvaamattomalla avulla ja säntillisellä omistautumisella, joka oli tämän kirjan ensimmäinen kustantaja, kun hän näki sen ensimmäisen julkaisun jo vuonna 1976 ja nyt, me voimme lopulta tarjota tämän uuden uusintapainoksen paljon suppeammassa muodossa [vain ulkoisena muotokuorena, ytimen muuttumatta, miten muuten se voisi olla!].

Me tunnemme myös erittäin suurta kiitollisuutta perustajallemme – Presidentti [edellinen] Sri Hamsajille [J.J. De Reede] hänen innoittaessaan meitä ja antaessaan meille sisäisen työtyönsä ja ulkoisen keinon jatkaa tätä Rakkauden työtä, jonka hän ja samanmieliset ystävät aloittivat. Edellisessä versiossa hän ilmaisi 'Julkaisijan varoituksen': 'Älä etsi! Löydä!' Tämä on se, mistä tässä erittäin vaarallisessa kirjassa on kysymys. Kohtalokkaasti ja kuolettavasti vaarallinen minulle – [egolle], se tulisi 'lopettaa' ... todella! Koska, kuten Sri Bhagavan Ramana neuvoo meitä kirjoittajan äänitorvella, 'Todellinen-Onnellisuus' on juuri päinvastoin kuin se, mitä me uskomme tietävämmä ... joten, TEHKÄÄMME, älkäämme kuvitelko! Mutta, vain Olemalla! 'Ole Ääneti' [*Summa Iru*], on todellista palvelua JUMALALLE ja GURULLE.

Paljon kiitoksia Aridra Printersin Mr. Panduranganille, joka niin innokkaasti ja epäitsekkäästi on omistautunut tämän teoksen valmistukseen. Kiitokset teille herra!

110. Adventtipäivä
1. syyskuuta 2006
Skanda Bhakta C. Rossi
President, Kanvashrama Trust

Julkaisijan Kommentti – II painos

Julkaisijan Varoitus

Älä Etsi! LÖYDÄ!

Tämä on se, mistä tässä erittäin vaarallisessa pienessä kirjassa on kysymys.

Kohtalokkaan vaarallinen egolle [Ahankaralle] todella, koska olla Onnellinen on korkeinta viisautta.

Mutta löytääksemme ehdottoman Onnen, meidän on kohdattava sisäinen haarautumamme: haluammeko me parempaa omalle asemallemme, näyttelijöinä filmissä – vai haluammeko me *valkokankaan* kokemuksen.

Esimerkki: Sanotaan, että Sri Ramana Maharshia lähestyi kerran naiivi henkilö, joka sanoi, ettei hän 'välittänyt Mokshasta tai Vapautumisesta', vaan hän 'halusi olla siellä nauttiakseen siitä' itse. Jumalallisella kärsivällisyydellään Maharshi selitti, miksi tämä ei ole mahdollista – Moksha tarkoittaa 'henkilön' puuttumista, mikä merkitsee oman yksilöllisyyden pois antamista tai 'antautumista'.

Tämän kirjan ensimmäiseltä painokselta on kulunut 21 vuotta saavuttaakseen hieman parannusta, pääasiassa kielessä, jota väsymätön Michael James on toteuttanut omistautuneella kiihkeydellään.

Kuten tavallista, Skanda Bhakta [C. Rossi], tämän Trust:n perustajajäsen on ollut epäitsekäs moottori, joka työntää tätä valmistusta.

Kiitokset teille, Bhagavan.

Karthikai Deepam 1997.
Hamsanandan J.J. de Reede, M.A.,
President, Kanvasrama Trust

Julkaisijan Kommentti – I painos

Kirjan 'The Path of Sri Ramana – Part I' tamilinkielisen julkaisun esipuheessa Dr. R. Santanam on kertonut olosuhteista, jotka johtivat kirjan syntymiseen. Hän ilmaisi myös toiveensa nähdä käsikirjoituksen jäljellä olevista tamilinkielisistä osista julkaisun, jotka (osat) koostuvat Sri Sadhu Omin vastauksista useiden Sri Bhagavanin opetuslasten kysymyksiin Bhaktin ja Karman poluista, maailman 'luomisesta' ja muista seikoista, jotka ovat palapeli modernille mielelle. Dr. R. Santanam ei ole enää meidän keskellämme, kun hän saavutti Sri Bhagavanin Jalat 11. kesäkuuta 1973. Hän ei kyennyt toteuttamaan aiettaan, mutta hänen aikeensa oli riittävän voimakas toteuttamaan itsensä ja kirjan 'The Path Sri Ramana – Part II' alkuperäinen tamilinkielinen on julkaistavissa.

Kun kirjan [Osa I] tamilinkielisen julkaisun kopio lähetettiin Sri M. Anantanarayananille, I.C.S:n, eläkkeelle jääneelle pääjohtajalle Madrasiin, hän tunsu välittömästi tarvetta englanninkieliselle käännökselle ja ilmaisi mielipiteensä siitä, että monet Sri Bhagavanin opetuslapset arvostaisivat sitä ja hyötyisivät siitä. Tämä tapahtui samana vuonna 1971, kun City Press, Kanpur, julkaisi englanninkielisen version kirjasta 'The Path of Sri Ramana – Osa I'. Nyt toinen opetuslapsi; tällä kertaa ulkomailta, Richard Osorio tunsu tarvetta julkaista kirjan Osan II englanniksi, vaikka tamilinkielistä julkaisua ei oltu vielä julkaistu. Joten taas Sri Sadhu Om joutui tekemään näiden lukujen käännöksen, koska hän yksin voi välittää tamilista englanniksi asian täsmällisen merkityksen ja hengen ja jälleen kerran häntä avustivat Swami Dhakappaji ja muut ystävät.

Upadesha [opastus] on mahdollista vain silloin, kun Todellisuuden luullaan olevan jossain kaukana ja kun tuntuu tarpeelliselta tuoda se lähelle etsijää [Upa + deshama = osoittaa sen läheisyys, joka näyttää olevan kaukana]. Sri Ramana todella eli Advaitan totuutta: 'Kuka muu on siellä, kuin minä ...' – Ulladu Narpadu-Supplement Verse 38. Hänen Puhtaan Totuuden näkemyksessään ei maailmaa eikä mitään jeevaa ollut olemassa Hänestä erillään. Sen vuoksi Hänellä ei ollut pienintäkään taipumusta opettaa maailmaa; sillä, Hänen näkemyksessään maailma ei ollut Hänestä* erillään. Silloin, kuinka me saimme Hänen ohjeensa säkeiden muodossa? Emmekö me usko Korkeimpaan Olemukseen, joka luo, ylläpitää ja tuhoaa maailmankaikkeuden? Se oli Se yksin, joka ottaessaan etsijöiden epäilyt, kysymykset ja rukoukset syyksi ja käyttäen Sri Ramanan kehoa,

* Vaikka me käytämme mennyttä aikamuotoa, kun puhumme tai kirjoitamme Sri Ramanasta, Sad-Gurusta, meidän tulisi muistaa, että termi 'elävä guru' ei koske Sad-Gurua, joka on aina läsnä. Hänen Läsnaolonsa ei ole pelkkää fyysistä läsnäoloa.

puhetta ja mieltä välineinä, antoi säkeet pelastaakseen maailman hukkumasta tietämättömyyteensä. Siten, Sri Ramana ei poistunut Sri Arunachalasta eikä myöskään opastanut muita omasta halustaan.

Kirjoittaja on esimerkki siitä, kuinka heidän, jotka seuraavat tällaisen Mestarin jalanjalkia, tulisi käyttäytyä elämässään. Hänellä ei ollut aikomusta kirjoittaa kirjaa, eikä hän omasta halustaan etsi muita, joita opastaa. Kun etsijät esittävät hänelle epäilyksiä hengellisistä asioista, hän yleensä vastaa: – ”Koska sinä kysyt, minun on vastattava Sri Bhagavanin opetusten valossa. Kun olet kysynyt, älä odota lohdutusta vastaukseen. En halua miellyttää sinua vain antamalla sinulle rauhoittavia vastauksia. Minä annan sinulle sen, mitä opin Sri Bhagavanilta. Minä voin, kun kysytään, kertoa myös muista Poluista kuin Itsetutkimuksesta [*Atma Vichara*], mutta vain Sri Bhagavanin opetusten valossa. Sri Bhagavan yksin on minun arvovaltaiset Shastrani. Jos maailma ei hyväksy näkemyksiäni, sillä ei ole väliä, heittäkööt ne pois!”. Sri Sadhu Om ei näytä olevan vähääkään huolissaan siitä, mitä muut ajattelevat hänen näkemyksistään tai miten niitä arvioidaan. Lukija voi pitää tätä syynä siihen, miksei esipuhetta tai tarkastusta haettu. Tämän kirjan julkaisevat he ja heille, jotka todella arvostavat hänen tinkimätöntä uskollisuuttaan Sri Bhagavanin osoittamalla selkeällä polulla.

Meidän käsityksemme '*Upadeshasta*' – 'Henkisestä Opastuksesta', jonka Guru antaa opetuslapselle, ohjaamalla sen meidän korvaamme mantran salaisuuden verhoon hyvin käärittynä, monina hänen antaminaan 'käskyinä ja kieltoina' ja Todellisuuden utuisen mentaalisen kuvan suurena odotuksena! Upadeshan salaisuus julkistetaan avoimesti sekä kirjan 'The Path of Sri Ramana' Osassa I että II. Kun etsijä, sen jälkeen kun häntä on opastettu monin 'käskyin ja kielloin' ja sen jälkeen kun on harjoittanut niitä, tulee tunteeseen, että hän on kaikkein sopimattomin mihinkään, kun hänen tietoonsa tulee, että ego on täysin tehoton, hän kokee hyödyttömäksi pitää yllä samaistumista sen kanssa, toisin sanoen, kun hän saavuttaa nöyryyden tilan, siihen päättyvät kaikki *sadhanat*, ja kaikki *sadhanoiden* hedelmät, jotka eivät olleet saatavissa niin kauan kuin tekijäys oli läsnä hänessä, saavutetaan.

Kirjoittajasta

Sri Sadhu Om Swami tuli Bhagavan Sri Ramana Maharshin luo Thanjavurin piirikunnasta Etelä-Intian Tamil Nadun osavaltiossa. Tämä alue tunnetaan tamilin opetuksen ja kulttuurin keskuksena. Jo varhaislapsuudestaan hänen elämänsä kallistui ensisijaisesti kohti henkisiä intressejä, jolloin hän osoitti suurta kunnioitusta pyhimyksille ja viisaille. Jopa myöhempinä vuosinaan hän täytti opiskelijansa ja kuuntelijansa elämänsä tarinoilla. Jo varhaisessa teini-iässään hän oli armosta innoittunut tamilrunoilija, jonka inspiraatio tuli häneen neljätoistavuotiaana. Hän tapaamisensa ja seurustelunsa Sri Bhagavan Ramanan kanssa nosti hänen luonnollisen runollisen kykynsä täyteen hedelmöintiinsä ja kuolinhetkeensä saakka, maaliskuussa 1985, hän koosti noin kuusituhatta laulua ja säettä, laulaen omistautumistaan Gurulleen Ramanalle, kuvaamalla Hänen elämänsä ainutlaatuista kirkkautta ja kauneutta tai selittämällä Hänen filosofiaansa mitä laimentamattomimmassa muodossa kielellä, joka oli yksinkertaisuuden ja selkeyden ihme eikä se voinut olla liikauttamatta kuulijan sydäntä ja sai meidät haluamaan tietää enemmän Sri Bhagavan Ramanasta ja Hänen ohjeistaan (*upadesa*).

Vastatessaan hengellisten asioiden kysymyksiin, Swamin vastaukset osoittivat, että se johtui vain hänen gurunsa, Ramanan armosta, että hän pystyi tekemään täyttä oikeutta kaikille niille monille hienovaraisille kohdille, joita tuli esille; ja paljastamaan vastaukset, jotka käsittelivät kaikkia eri kuuntelijoiden eri katsantokantoja, jotka suoritettiin virkistävällä ja iloisella omaperäisyydellä. Hänen yhteiselonsa Sri Bhagavanin kanssa kesti vain viisi vuotta, koska hänen mestarinsa kuoli. Kuten Sri Bhagavan sanoo, "Miehille Gurun voimallisen silmäyksen alla, kun kivihiilen syttyminen vie aikaa ja puuhiili on suhteellisesti nopeampaa, ruuti syttyy välittömästi." Jälkimmäinen esimerkki näytti pitävän paikkansa Swami Sadhu Omin tapauksessa, jonka valaistuminen syntyi olemalla mestarinsa kanssa vain tämän suhteellisen lyhyen ajan. Tässä kirjassa ja hänen muissa kirjoissaan esiintyvä syvä hengellinen ymmärrys osoittaa selvästi, että Swami Sadhu Om ei kuulu tavallisten etsijöiden luokkaan, heihin, joihin Sri Muruganar, Sri Bhagavanin tärkein opetuslapsi viittasi säkeessä 101 tai hänen "Garland of Guru's Sayings":

"... jotka pysyvät liikkumatta lähellä täydellisen tiedon Mestaria, ikääntyvät ja kuolevat samalla kun heidän egonsa pimeys

*viipyy kuin tasainen varjo väijyen
lyhtypylvään jalassa. Tällaista on kenties
heidän raakuutensa, vielä menneistä
syntymistä pysyen elossa."*

– Guru Vachaka Kovai – Sae 101.

Vaikka hänellä oli suhteellisen lyhyt yhteiselo Sri Bhagavan Ramanan kanssa, sen vuoksi, että hän oli kauan yhdessä Sri Muruganarin kanssa – joka itse oli suuri tamilrunoilija, joka valaistui heti Sri Bhagavanin läsnäolon ja armon johdosta – Swami Sadhu Om pystyi imemään Sri Bhagavanin viisauden sanojen sisällön niukkasanaanaisesta klassisesta tamilin kielestä, jolla Hän puhui ja jakoi opetuksiaan. Lisäksi Swamin vilpittömän omistautuminen gurulleen ja hänen yksipisteinen sitoutumisensa Hänen opetuksiinsa, teki hänestä sopivan kanavan Sri Bhagavanin armolle sekä virrata häneen että täyttää hänet sen rikkaalla runsaudella. Ja se saa myös aikaan kuulijan tai lukijan täyttymään lähes samalla Sri Bhagavanin armon rikkaudella. Tämä tarkoittaa sitä, että Swami Sadhu Omilla oli kolme keskeistä pätevyyttä selittää Bhagavan Sri Ramana Maharshin opetuksia niille, jotka tulivat hänen luokseen etsimään selvennystä. Vaikka hän tunnustaa, ettei hän hallitse hyvin englannin kieltä, hänen äidinkieltensä ollessa tamili, kolmen keskeisen pätevyuden avulla – toisin sanoen, hän on asunut lähellä Sri Bhagavania itseään, hän omaa myös selkeän ymmärryksen jopa klassisesta tamilin kielestä, jota Sri Bhagavan käytti ja hän on oivaltanut itse ja kokenut suoraan Sri Bhagavanin jakaman Viisauden ja Totuuden – hän kykeni havaitsemaan niiden virheellisen ymmärryksen, joiden, pakostakin, täytyi olla riippuvaisia ainoastaan englanninkielisistä versioista lähestyessään Sri Bhagavan Ramanan opetuksia.

Kommentti Lukijalle

"Joitakin kirjoja maistellaan, toisia niellään
ja muutamat harvat pureskellaan ja sulatellaan..." – Bacon.

Tätä kirjaa ei tulisi vain sulatella, vaan se tulisi myös sisäistää ja sen sisältöä tulisi soveltaa jokapäiväiseen elämään, kunnes se muuttuu osaksi lukijan omaa olemista.

Kirjan "The Path of Sri Ramana" molemmat osat I ja II on tarkoitettu erityisesti kypsille sieluille, joita ei petetä sokeilla uskomuksilla. Toistuva tutkimus ja syvä puolueeton pohdiskelu paljastavat monia hienovaraisia kohtia, jotka pinnallinen lukeminen todennäköisesti menettää – selvityksen kohtalosta ja vapaasta tahdosta, Shastrojen syvällisen merkityksen [jos ne joskus näyttävät olevan ristiriidassa, sen tarkoituksena on vain saada meidät ymmärtämään niiden todellisen arvon] ja kuinka oikea Itsensä luovuttaminen ei ole mitään muuta kuin Itsetutkimusta ja päinvastoin.

Kuinka tämä kirja perustelee nimeään "THE PATH OF SRI RAMANA"? Sri Ramanan opetuslapsilla on tiedossaan se tosiseikka, että Itsetutkimus ja Itsensä luovuttaminen yksin ovat Hänen todellista opetustaan ja että näitä kahta polkua kuvataan selkeästi Hänen alkuperäisissä säkeissään ja proosateoksissaan tamilin kielellä. He, jotka ovat hyvin perehtyneet Sri Ramanan teoksiin, ymmärtävät selkeästi, että 'Ulladhu Narpadhu', 'Upadesha Undiyarin' viimeiset viisitoista säettä, 'Song of Appalam', 'The Song of Self-Knowledge', 'The Five Verses on Self' ja jotkut 'The Five Hymns on Sri Arunachala' ja 'Guru Vachaka Kovain'* säkeet seisovat arvovaltana Itsetutkimukselle, kun taas Itsensä luovuttamista kuvataan selkeästi 'The Five Hymns':n muissa säkeissä. Lukijan on syytä kiinnittää huomionsa siihen tosiseikkaan, että 'The Path of Sri Ramana' [sekä Osa I että II] päällystetään vain näillä Sri Bhagavanin säkeillä.

Vaikka Sri Sadhu Om käyttää tarinoita, joskus hämmentäen, joskus sydäntä särkien, ilmaistakseen Sri Bhagavanin sanojen ytimen meille, tämä kirja ei ole pelkkä satukirja. Jopa ja erityisesti *Puranoista*** otettujen tarinoiden kautta, kuten Namdevin tarinan ja '*Acharasien*' tarinan, Sri Sadhu Om antaa meille vihjeitä palauttaakseen huomiomme ensimmäiseen persoonaan 'minään'.

* Guru Vachaka Kovai: – Sri Bhagavanin säemuotoisten sanojen kokoelma, jonka Sri Muruganar koosti. Sri Sadhu Omin englanninkielinen käännös ja kommentointi on julkaistu vuonna 2005.

** Puranat: – Hindulaisuuden tarinoita ja legendoja.

Modernille mielelle suurin osa pyhien kirjoitusten lausumista näyttää olevan enemmän teoreettista kuin käytännöllistä; mutta, tässä kirjassa lähestymistapa etsijän lopulliseen tavoitteeseen on paljon käytännöllisempää kuin teoreettista! Sri Ramana rohkaisee meitä antamalla meille vakuutuksen^{***}, että pyhien kirjoitusten tunteminen ei ole välttämätöntä tavoitteen saavuttamiseksi, pikemminkin se on este! Tätä näkökohtaa selvennetään täällä. Ilmaistaanpa tässä kirjassa mitä tahansa, se voidaan tarkistaa lukijan omalla havainnolla ja sitä voidaan soveltaa hänen omaan päivittäiseen elämäänsä; itse asiassa sitä tulisi soveltaa. **Pelkkä Sri Bhagavanin opetusten lukeminen ei paljasta Totuutta sen oikeassa valossa. Oikea ymmärrys on mahdollista vain heille, jotka vilpittömästi ja kärsivällisesti noudattavat harjoitusta, jota Hän opetti.** Kun Sri Bhagavan Ramana kertoi tarinaa 'kymmenennestä miehestä', Hän totesi: "... he iloitsivat mahdollisuudestaan löytää 'kadonnut' kumppaninsa, **hyväksyivät ja seurasivat matkalaisen ehdottamaa menetelmää.**"* Seuratkaamme 'Matkalaista' Hänen Polullaan!

Luomisteoriat, joita uskonnot ovat antaneet meille, eivät pysty ja eivätkä voi, ristiriitaisten epäloogisten lausuntojensa vuoksi, tyydyttää erittäin kypseneiden sielujen päättelykykyä. Tässä kirjassa maailmankaikkeuden luomisen lähestymistapa, kuinka Itse on Luoja, Ylläpitäjä ja Tuhoaja, on uusi ja kirjoittaja on sen tieteellisesti selittänyt Sri Bhagavanin kokemuksen ja näkemysten mukaisesti. Vaikka pinnallisesta lukijasta saattaa tuntua, että tässä lähestymistavassa Jumalan arvo pienenee, se todellisuudessa tuo Korkeimman esiin täydessä loistossaan. Tällainen on ensimmäisen luvun tarkoitus. Oikea, toistuva tutkimus sen oikeasta johtopäätöksestä, maailman ja Jumalan luonteesta, saa lukijan tuntemaan, että Itsetutkimus on välttämätöntä. Millä tavalla? Oikea tutkimus johtaa ymmärrykseen, että tutkiva mieli on suurempi, paljon voimakkaampi ja suhteellisesti paljon todellisempi kuin tutkitut kohteet, maailma ja Jumala – toiset ja kolmannet persoonat. **Toisten ja kolmansien persoonien tutkimisen loppu on ensimmäisen persoonan tutkimisen alku! Ensimmäisen persoonan tutkimisen päättymisen on todellisen "TIEDON" sarastus!**

Kun Sri Sadhu Om on paljastanut uuden lähestymistavan ongelmiin, jotka koskevat Jumalaa ja luomista, hän paljastaa, myös uuden, lähestymistavan *Bhaktin* [Antautumisen eli Rakkauden] todellisen luonteen ymmärtämiseen antamalla meille monia ennenkuulumattomia ideoita – *Bhakti* ja *Jnana* ovat Brahmanin Autuus ja Tietoisuus [*Ananda* ja *Chit*] puolia – epäpuhtauksien 'minä' ja 'minun' poistaminen voidaan saavuttaa Tiedon ja Rakkauden poluilla. Sana

*** Katso 'The Maharshi's Gospel'.

* Katso Ulladu Narpadhu – Anubandhamin säkeet 34, 35 ja 36.

Bhakti tarkoittaa yleensä rakkauden tunnetta Jumalaan; mutta, mitä on *Bhakti*? Joko pyhimyksen antaumuksessa [rakkaudessa] Jumalaan tai muurahaisen himoitessa saalistaan, kirjoittaja näkee rakkauden saman todellisen aspektin läsnä kaikissa olennoissa ja tällä kaiken juurena olevan rakkauden tunteella, tämä uusi lähestymistapa Korkeimpaan Rakkauteen [*Para Bhaktiin*] avautuu, "**Rakkaus on meidän Olemistamme; halu on meidän nousuamme**".

Vaikka saattaa tuntua siltä, että *Bhaktia* kuvataan vain hindulaisen perinteen mukaan, rakkauden tunne Jumalaa kohtaan, jota eri opetuslapset kokevat eri uskonnoissa, myös paljastaa, että rakkauden tunne on yksi ja sama. Eri tyyppisten *Bhaktien* luokittelu todellakin koskee kaikkia.

Opettaja, Auktoriteetti, Krishna Rakastettu Jumala ja Sri Ramana Guru eivät kuulu tiettyyn uskontunnustukseen, vaan ovat universaaleja. Sopivuutensa ja makunsa mukaan jokainen meistä voi pitää Sri Bhagavanin opetuksia *Bhaktina* niin monella eri tavalla; mutta se, mikä on Hänen mukaansa todellista *Bhaktia* eli Rakkautta, osoitetaan selvästi tässä kirjassa.

Satunnaisesta lukijasta saattaa tuntua, että kaikki harjoitukset *Bhakti Margassa* [toisin sanoen, Bhaktikoulun ensimmäisestä tasosta neljänteen tasoon] ovat arvottomia, kun niitä verrataan Rakkauteen Itseen, Korkeimpaan Rakkauteen [*Para Bhaktiin*]; syvemmällä lukemisella lukija huomaa, että läpi koko luvun näitä harjoituksia ei tuomita, niiden välttämättömyys ymmärretään kunnolla ja ne kaikki hyväksytään etsijöiden eri kehitystasojen mukaisesti. Mutta *Bhaktin* korkeimman muodon, Rakkauden Itseen yksin oivalletaan olevan *Bhaktin* todellinen muoto ja kaikkien meidän on hyväksyttävä se ilman vastaväitettä. Se, että kirjoittaja antaa korkeimman arvonannon Itselle, osoittaa sen, miten hän näkee ja arvostaa *Vedoja*, jotka ovat ensin – Koulun Opettajaa [I, II ja III taso], sitten Rakastettua Jumalaa ja lopulta Gurua. Tällä tavalla kirjoittaja muistuttaa meitä Sri Bhagavanin sanoilla, jotka kertovat Itsestä Vedojen todellisena ytimenä,

"Suokaa minulle se *Vedojen* ydin, joka loistaa YHTENÄ ilman mitään toista *Vedantassa*, Oi Arunachala!"

– Akshara Manamalai – Sää 99.

Bhaktin luokittelu, joka annetaan tässä luvussa, on meille suureksi avuksi, kun tutkimme missä tarkalleen olemme Polulla ja edetessämme pidemmälle sitä pitkin, toisin sanoen, **jos olemme puolueettomia itseämme kohtaan**.

Sri Sadhu Omilta kysytään usein *karmojen* [tekojen], *kartan* [tekijän] ja *karma-phalan* [toiminnan tuloksen] juuresta. Aivan kuten kahdessa edellisissä

luvussa, kirjoittaja tarkastelee *Karma*-aihetta uudesta näkökulmasta. Monet uskovat, että *Prarabdha* [Kohtalo] johtaa fatalismin, epätoivon ja eskapismien raskasmieliseen tilaan; mutta, kun saadaan oikea käsitys Kohtalon ja Jälleensyntymän [Punar-Janman] todellisesta luonteesta, epätoivon tila muuttuu iloisen toivon tilaksi. Hyväksyminen ei ole enää väistämätöntä kohtaloa vaan onnellisuutta. Sitä, kuinka me käytämme kahdella tavalla väärin Täydellistä Vapautta tahtoa ja toimia ja kuinka me korjaamme nämä virheet, selitetään hyvin tässä luvussa. Näin me tulemme ymmärtämään, etteivät kohtalo ja vapaa tahto ole ristiriidassa keskenään. Lopuksi meidät tuodaan johtopäätökseen, että ehdoton Itsensä luovuttaminen, jossa ei anneta tilaa edes minkäänlaisille rukouksille, on parasta *karmaa* [toimintaa]. Tämä ei ole mitään muuta kuin Itsessä pysymistä. Näin Sri Sadhu Om vakuuttaa meille, että parasta *Karmaa* [Toimintaa], parasta *Bhaktia* [Antaumusta] ja parasta *Jnanaa* [Tietoa] ei ole mikään muu kuin pysyminen Itsessä, Todellisessa Luonnossamme, Itsetutkimuksella, todistavat Sri Bhagavanin säkeet

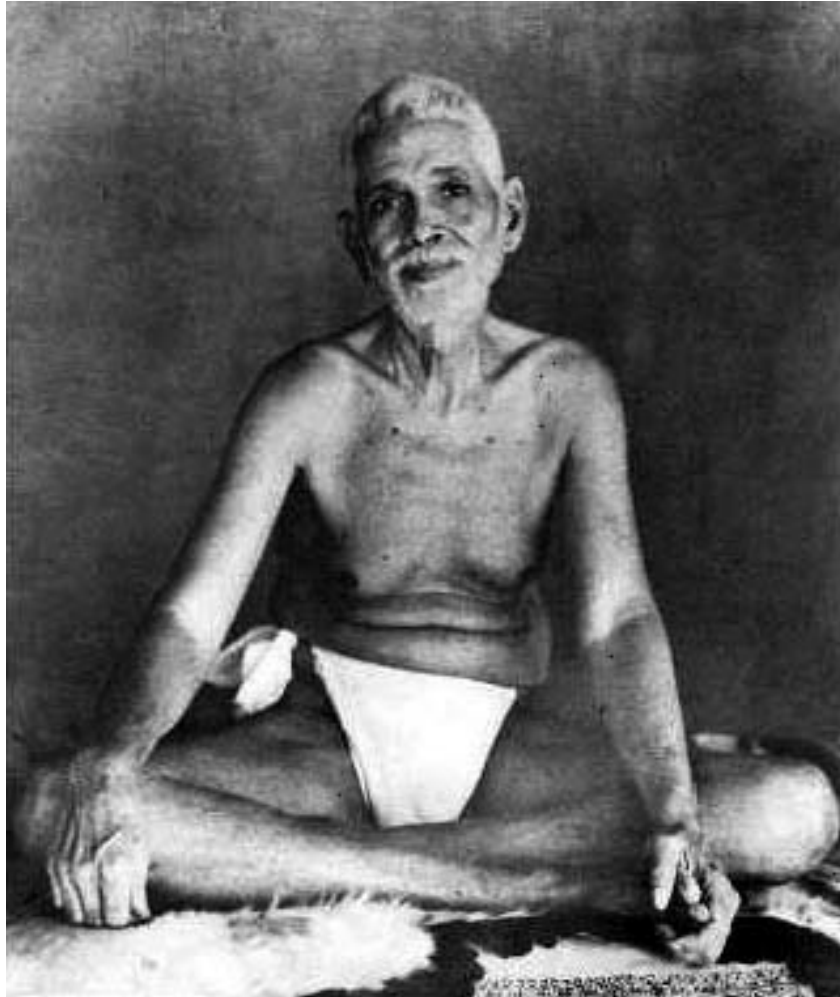
Oleskellen, tyyntyen heräämisen tilaan [omaan lähteeseensä, todelliseen Itseen] – se on *karmaa* [haluamatonta toimintaa] ja *bhaktia* [antaumusta], se on *joogaa* [yhtymistä Jumalaan] ja *jnanaa* [todellista tietoa].

– Upadesha Undiyar – Säe 10.

"Tutkia kenellä on toimintaa [*karmaa*], antaumuksettomuutta, erillisyyttä ja tietämättömyyttä, on itsessään *Karmaa*, *Bhaktia*, *Joogaa* ja *Jnanaa* ... Pysyminen Itsenä on totisesti totuus".

– Ulladu Narpadhu – Anubandham – Säe 14.

Lukijalle saattaa osoittautua erittäin hyödylliseksi miettiä tätä 'Kommenttia' sen jälkeen, kun hän on lukenut loppuun kirjan kolme lukua.

Bhagavan Sri Ramana Maharshi

Sri Sadhu Om

Luku 1

Maailma ja Jumala

Autuaan hiljainen todellinen lähde [Itse eli *Brahman*] yksin on lava tai alusta *Mayalle* – joka on tietoisuuden suuri voima [*maha-chit-sakti*], joka ei ole mitään muuta kuin todellinen täydellinen lähde – leikkiä [hänen] leikkiään ikuisesti, omaten kolme ainesosaa [maailman, sielun ja Jumalan] leikkikaluihin. Mikä ihme se on!

– Guru Vachaka Kovai säe 1215

Maailma, sielu ja Jumala ovat ne kolme leikkikalua, joita *Maya* käyttää ihmeellisessä harhaluulon leikissään. Ilman näitä kolmea leikkikalua, joita kutsutaan kolmeksi ainesosaksi tai *tripadarthaksi*, jumalallinen leikki eli *lila* ei voi jatkua. Jokainen uskonto, joka on tullut maan päälle, perustuu näihin kolmeen perusasiaan.

Kaikki uskonnot pitävät totena kolmea perusasiaa, maailmaa, sielua ja Jumalaa...

– Ulladu Narpadu säe 2

Jotkut vastustavat, "Joissakin uskonnoissa, kuten *buddhalaisuudessa*, ei ole mainintaa Jumalasta". Mutta asia ei ole näin. Aivan kuten muut uskonnot sanovat, "On olemassa kolmas olevainen nimeltään Jumala, jota ihmisen kannattaa ylistää, rakastaa ja saavuttaa"; eivätkö uskonnot, kuten *buddhalaisuus*, myös osoita ihmiskunnalle päämäärän sanomalla: "On olemassa onnellinen tila nimeltä *Parinirvana*, joka ihmisen tulisi saavuttaa hylkäämällä maailma, joka on täynnä kärsimystä"? Koska tämä päämäärä nimeltään *Parinirvana* on se, mihin muissa uskonnoissa viitataan nimellä 'Jumala', meidän tulisi ymmärtää, että kaikki uskonnot, mukaan lukien *buddhalaisuus*, perustuvat kolmeen kokonaisuuteen, maailmaan, sieluun ja Jumalaan, ja siten ne tulevat armollisen jumalaisen leikin piiriin, jota *Maya* leikittää hyvään tarkoitukseen. Niin kauan kuin ihminen kokee itsensä ja maailman kahtena erillisenä kokonaisuutena, joista kummallakin on erillinen yksilöllinen olemassaolo, hän ei voi harjoituksessa käsittää edes mielen

ylittävän *Parinirvanan* tilan olevan muuta kuin kolmas, joka on erillään hänestä itsestään ja maailmasta.

Näiden kolmen kokonaisuuden joukosta se, mitä kutsutaan sieluksi tai *jivaksi*, on 'me', ensimmäinen persoona. Tämä maailma, jonka me havaitsemme edessämme viidellä aistilla, on toisen persoonan kohde, kun taas Jumala ja ne maailman kohteet, joita emme nyt havaitse suoraan aisteilla, ovat kolmannen persoonan kohteita.*

Näitä kolmea kokonaisuutta, sielua, maailmaa ja Jumalaa koskien, mille näistä kolmesta kokonaisuudesta syntyy ongelmia? Maailma, joka nyt näkyy meidän edessämme jonain elottomana, on meidän tuntemamme kohde. Sille ei synny mitään ongelmia, jotka liittyvät sieluun tai Jumalaan, joten sen ei tarvitse murehtia kyvyttömyydestään ratkaista näitä ongelmia. Jos me sitten tarkastelemme Jumalaa, "Missä Hän on? Mikä on Hänen luonteensa? Onko Hänellä mitään ongelmia, jotka koskevat maailmaa ja sielua? Jos mitään tällaisia ongelmia on olemassa Hänelle, ovatko ne ensimmäinen ja tärkein asia meille, johon meidän on kiinnitettävä huomiota?" Meidän on pääteltävä, että myös Hänelle ei voi olla mitään ongelmia. Siten on selvää, ettei minkäänlaisia ongelmia ole olemassa maailmalle eikä Jumalalle. Sen vuoksi, se vain me, sielu, tietäjä, jolle syntyy lukemattomia ongelmia maailmasta ja Jumalasta. Miksi?

Me näemme maailman; mutta, vaikka me teemme siitä niin paljon tutkimusta kuin meille on mahdollista, sen tosiasioiden huomataan olevan niin rajattomia, ettei kaikkia niitä voi ymmärtää älykkyytemme kapealla alueella. Samanlainen on Jumalan tapaus. Uskonnot ovat antaneet meille loputtomasti kuvauksia Jumalasta. Silti, koska tavallisen ihmisen äly ei kykene ymmärtämään jokaisen tällaisen kuvauksen takana olevaa totuutta, meissä aina syntyy lukemattomia kysymyksiä ja epäilyksiä Jumalasta. Niinpä maailmasta ja Jumalasta aiheutuu suuria ongelmia vain meille, sielulle. Siksi meidän tulisi ennen kaikkea valita vain kysely 'Kuka minä olen, sielu?' Jotta me välttyisimme enemmiltä sekaannuksilta sanomalla jotakin maailmasta ja Jumalasta, jotka ovat toisia ja kolmansia persoonia, tämän kirjan ensimmäisessä osassa vain ensimmäinen persoona 'minä' otettiin tutkimuksemme kohteeksi.**

* Tamilista englanniksi kääntäjän huomautus: Tamilinkielinen sana toiselle persoonalle on *munnilai*, joka selitysohjeellisesti tarkoittaa 'sitä, joka on edessä', joten aina, kun termiä 'toinen persoona' käytetään, Sri Bhagavanin opetuksissa se merkitsee niitä esineitä, jotka me suoraan koemme viidellä aistilla, kun taas termi 'kolmas persoona' tarkoittaa niitä kohteita, joita ei nyt havaita edessämme, mutta joita mieli ajattelee.

** Sen jälkeen, kun olivat lukeneet tämän kirjan ensimmäisen painoksen, joka tuolloin koostui vain ensimmäisestä osasta, jotkut ystävät kysyivät: "Miksi '*The Path of Sri Ramana*' loppuu sanomatta mitään maailmasta, sen luomisesta, Jumalasta, Hänen tilansa saavuttamisen

Herra Buddha ei halunnut sanoa mitään Jumalasta vastauksena niille, jotka kysyivät Hänestä. Mutta tietäen, ettei siitä olisi mitään käytännöllistä hyötyä sanoa mitään, ei vain Jumalasta, vaan jopa maailmasta ja sen luonteesta, vastatessaan niille ihmisille, jotka kysyivät niistä, Sri Bhagavanilla oli tapana toistuvasti vaatia: "Ottakaamme selvää Jumalasta ja maailmasta myöhemmin. Tunne ensin itsesi". 'Maailma on todellinen.' 'Ei, se on pelkkä harhainen ilmestys.' 'Maailma on tietoinen.' 'Ei.' 'Maailma on onnea.' 'Ei.' Mitä hyötyä on tällaisesta väittelystä? Se Tila miellyttää kaikkia, jossa, luovuttuaan [kohdistamasta huomiotaan maailmaan] maailmasta, hän tuntee Itsensä ja luopuu kaikista ykseyden tai kaksinaisuuden, itsensä ja egon käsitteistä.

– Ulladu Narpadu säe 3

Näin Sri Bhagavan opettaa, että ensimmäinen ja tärkein tarve meille on tuntea itsemme, ensimmäinen persoona.

Kivikaudesta moderniin avaruusaikaan ihminen, jonka täyttävät niin monet kysymykset ja epäilyt, on käyttänyt älykkyyttään tekemällä tutkimusta vain toisen ja kolmannen persoonan kohteista. Ihmisten kysymykset ja epäilykset koskevat vain maailmaa ja Jumalaa. Miksi? Koska kenellekään ei ole koskaan noussut mitään kysymyksiä tai epäilyksiä itsestään, toisin sanoen, oman olemassaolonsa [*satin*] tiedostaan [*chit*], "Olenko minä olemassa vai en?". Koska kaikki epäilykset syntyvät vain tiedosta, joka ihmisellä on maailman ja Jumalan olemassaolosta, koko tämän ajan hän on ollut innokkaasti tekemässä tutkimusta vain näistä kahdesta muusta kokonaisuudesta eikä itsestään.

Minkälaista hyötyä ihmiskunta on saanut sen tiedon kehityksestä, joka on saatu jakamalla itsensä kahteen suureen osaan ja tekemällä tutkimusta edellä mainituilla kahdella laajalla rintamalla? Ihmisen äly, joka alkoi tehdä tutkimusta maailmasta, on nyt löytänyt ihmeellisen materiaalisen tiedon, jonka voi jakaa jopa atomeiksi, perushiukkasiksi, joista tämän maailman sanotaan muodostuvan. Tieteellisen tutkimuksen tekemiä löytöjä on lukematon määrä. Mutta kun me otamme huomioon kohteiden rajattoman määrän maailmassa, kuten avaruudessa olevat planeetat ja tähdet, jotka yhä pysyvät tuntemattomina meille, on selvää, ettei tieteelliselle tutkimukselle voi olla loppua ja ettei ihmisen äly voi koskaan nähdä tieteellisen tiedon valtameren toista rantaa. Löytämällä lukemattomia voimia, jotka ovat piilossa luonnossa, kuten magnetismin, tulen, veden, höyryn, tuulen, bensiinin, sähköön ja atomienergian voiman ja keksimällä kaikenlaisia

suurenmoisuudesta, Hänelle antautumisesta, jne?" Tällaiset ystävät voivat pitää sitä, mitä sanotaan tässä, vastauksena heidän kysymyksiinsä.

laitteita, koneita ja aseita hyödyntämään näitä voimia, tieteellinen tutkimus on johtanut suuriin, kauheisiin sotiin, jotka ovat saaneet koko maailman vapisemaan ja jotka ovat aiheuttaneet tuhoa ja verenvuodatusta ennen näkemättömässä mittakaavassa.

Ja minkälaista tutkimusta tehtiin toisessa suunnassa, jotka edellä mainittiin? Ihmisen äly, joka alkoi tehdä tutkimusta Jumalasta, on tuottanut monia uskontoja. Jokainen näistä uskonnoista on kehittänyt ja omaksunut monia erilaisia omia uskomuksiaan ja dogmejaan. Ne ovat jakaneet ihmiset moniksi eri laikoiksi ja ne ovat yrittäneet levittää ja saada kaikki ihmiset seuraamaan heidän omaa dogmiaan. Koska tietämättömät ihmiset eivät kykene ymmärtämään yhteistä totuutta, joka on kaikkien uskontojen taustalla, heistä tulee uskonnollisen fanaattisuuden uhreja ja koska he ovat sitoutuneet omaan uskontoonsa, he tuomitsevat kaikki muut uskonnot ja yrittävät kääntää muiden uskontojen ihmisiä heidän omaan uskoonsa. He jopa alentuvat uskonnollisiin sotiin sotkeutumisen tasolle ja näin, tieteen keksimien aseiden avulla, he myös aiheuttavat ihmisen verenvuodatusta. Maailman historia itsessään kantaa tämän tosiseikan todistusta.

Eikö meidän nyt tulisi ainakin yrittää lopettaa kaikki pahuudet ja kärsimykset, jotka ovat tapahtuneet ihmiskunnalla meidän 'nousumme' seurauksena ja älyjämme käyttämällä tehdä tutkintaa maailmasta ja Jumalasta, jotka ovat toisen ja kolmannen persoonan kohteita?

Emmekö tiedä kolmen persoonan, ensimmäisen, toisen ja kolmannen persoonan olemassaolosta? Mutta olemmeko tehneet tutkimusta kaikista näistä kolmesta persoonasta ja olemmeko yrittäneet saada selville millainen jokaisen luonne on? Ei, me olemme tähän mennessä tutkineet vain toista ja kolmatta persoonaa ja olemme tähän asti laiminlyöneet tarkastella tai tehdä tutkimusta ensimmäiseen persoonaan. Kuinka? Kuvittelee tapaa, jolla me käytämme huomiointimme voimaa, kun me heräämme unesta. Heti kun me heräämme, ensimmäinen asia, jonka me tiedämme, on meidän kehomme ja sitten me panemme merkille paikan, missä me lepäämme, esineet, jotka ympäröivät meitä, ulkopuolisen maailman, jne. Kaikkien näiden asioiden tietäminen on vain toisen persoonan huomiointia. Niinpä, kun me heräämme, meidän huomiointimme voima hyppää ulos vain kohti toisen ja kolmannen persoonan kohteita. Silloin, siihen saakka kunnes me taas nukahdamme, huomiointimme voima jatkaa oleskeluaan vain toisissa ja kolmansissa persoonissa pitämällä tiukasti kiinni kohteista ja kokemalla kohteita, jotka tunnetaan viidellä aistilla. Yöllä, heti kun syväuni valtaa meidät, meidän huomiointimme kohti toisia ja kolmansia persoonia lakkaa. Mitä todella tapahtuu huomiointimme voimalle syväunessa, sitä ei täysin

tunne ketkään muut kuin he, jotka ovat saavuttaneet Itsetuntemuksen. Tällä tavoin, heräämisestä nukahtamiseen, syntymisestä kuolemaan, luomisesta tuhoutumiseen, kaikki ihmiset – todellakin kaikki elävät olennot – kohdistavat huomionsa voiman vain kohti toisen ja kolmannen persoonan kohteita eikä kukaan koskaan kohdistaa sitä kohti ensimmäistä persoonaa! **Tämä suuri virhe on se, jota kutsutaan 'perisyntiksi'.**

On joitakin ihmisiä, jotka kysyvät: ”Kuinka voidaan sanoa, ettei kukaan koskaan kohdistaa huomiotaan kohti ensimmäistä persoonaa? Sekä idässä että lännessä niin monet ihmiset ovat niin monessa tilanteessa pohtineet mielen luonnetta ja sen seurauksena he ovat kirjoittaneet lukemattomia psykologian kirjoja. Eikö tämä ole ensimmäisen persoonan tutkimista?”

Jos joku tutkija, kuka hän sitten onkin, oli kohdistanut huomiointinsa voiman kohti oikeaa ensimmäistä persoonaa, hän olisi varmasti saavuttanut Itsetuntemuksen. Kaikki muinaiset Intian Viisaat oivalsivat lopulta totuuden vain tuntemalla tämän ensimmäisen persoonan todellisen luonteen. Jopa lännessä on joskus ollut ihmisiä, jotka ovat saavuttaneet Itsetuntemuksen samalla tavalla. Sen vuoksi, jos kukaan niistä ihmisistä, jotka ovat kirjoittaneet psykologian kirjoja, ei ole kaiken tutkimuksensa jälkeen päätenyt samaan johtopäätökseen kuin mitä Vedanta on julistanut, nimittäin, että 'minä' yksin on ehdoton totuus ja jos he eivät ole siten saavuttaneet Itsen todellista kokemusta, meidän on pääteltävä, että heidän tutkimuksensa ei ollut oikean ensimmäisen persoonan tutkimista. Kaikki, mitä he ovat tehneet, oli huomion kohdistamista toisen persoonan kohteeseen nimeltä 'mieli'.

Kuten me näimme aiemmin tässä kirjassa, sanaa 'mieli' pidetään yleensä yhteisenä nimenä koko ajatusten joukolle, vaikka itse asiassa vain mielen keskeinen ja olennainen erityispiirre on juuriajatus 'minä', ensimmäisen persoonan yksittäinen tunne. Siten sanalla 'mieli' voidaan sanoa olevan kaksi merkitystä. Sen ensisijainen merkitys on mielen omakohtainen puoli, nimittäin, ensimmäisen persoonan ajatus 'minä', kun taas sen toissijainen merkitys on mielen päämäärällinen puoli, nimittäin, lukuisat muut ajatukset, jotka kaikki ovat olemassa vain riippumalla tästä ensimmäisestä ajatuksesta 'minä'. Tämä ajatusten joukko on vain joukko toisen persoonan kohteita.

Kaikki, mihin psykologit ovat tehneet tutkimusta, on tämä mielen tavoitteellinen puoli, eivätkä he koskaan ole tehneet tutkimusta sen omakohtaiseen puoleen, ensimmäisen persoonan ajatukseen 'minä'. Koska kaikki ne ajatukset, jotka muodostavat päämäärällisen puolen mielestä, ovat vain toisia persoonia, eikä mikään niihin tehty tutkimus voi olla ensimmäisen persoonan tutkimista. Se on vain tutkimusta, joka tehdään kohteeseen [*drisya*], jonka me tunnemme muuksi

kuin 'minäksi', tuntevaksi subjektiksi [*drik*]. Psykologian, parapsykologian ja muiden sellaisten tieteiden kirjat, jotka liittyvät mielen luonteeseen, ovat pelkkiä sen tutkimuksen tuloksia, jotka on tehty tämän toisen persoonan mielen mysteereistä, koska tällaiset tieteet ovat tekemässä vain mielen tutkimista ja tuntemista kohteena – toisin sanoen, ne vain pyrkivät tuntemaan, mitä ovat ne erilaiset toimintatavat, joilla mieli voi toimia. Mitä ovat kaikki ne salaiset voimat, jotka lepäävät piilossa mielen sisällä, jotka ovat välineitä, joilla tällaiset ihmeelliset voimat voidaan saada liikkeelle ja kehittymään niin, että niitä voidaan käyttää yliluonnollisina kykyinä [*siddheinä*], jotta saavutetaan omat itsekkäät päämäärät, jne. Siten jopa psykologian kaltaiset tieteet osoittautuvat olevan vain tutkimusta, jota tehdään toisen persoonan kohteelle. Samalla lailla kuin muut tiedemiehet tekevät tutkimusta karkeisiin toisen ja kolmannen persoonan esineisiin, kuten atomeihin, psykologit tekevät tutkimusta hienovaraiseen toisen persoonan kohteeseen nimeltä mieli. Ja aivan kuten tulokset, jotka on saavutettu muilla tieteellisen tutkimuksen aloilla, ovat vain hyvän ja pahan sekoitusta, samoin psykologisen tutkimuksen tulokset ovat vain hyvän ja pahan seosta. Sen vuoksi, koska psykologinen tutkimus ei ole johtanut Itsetuntemuksen autuaalliseen rauhaan, joka ylittää kaikki sellaiset kaksinaisuudet kuin hyvä ja paha, on selvää, ettei tällainen tutkimus ole huomion kiinnittämistä oikeaan ensimmäisen persoonan kohteeseen. **Kääntämällä huomionsa kohti itseään saadakse selville 'Kuka olen minä, joka tietää mielen?' yksin on oikeaa ensimmäisen persoonan huomiointia.** Jokainen, joka kohdistaa huomion itseensä tällä tavalla, riippumatta siitä, kuka hän on, tulee varmasti saavuttamaan Itsen todellisen Tiedon.

Tämä on sääntö, johon ei voi olla poikkeusta. Bhagavan Sri Ramana syntyi maan päälle moderneina aikoina paljastaakseen, että Itsen huomioinnin harjoitus, joka on oikeaa tutkimusta ensimmäiseen persoonaan, on ainoa polku, joka suo erehtymättömästi rauhan, tyyneyden ja onnellisuuden ihmiselle, joka on tähän asti tuhlannut mielensä valtavan ja arvokkaan voiman tekemällä tutkimusta toisen ja kolmannen persoonan kohteisiin, joka on tuottanut niin paljon sota, verenvuodatusta ja tuhoa. Niin kuin asiantuntijateknikko, joka voi paikallistaa ja korjata koneen toimintahäiriön tarkan syyn, Sri Bhagavan kykeni välittömästi havaitsemaan missä ja miten ihmisen mielen tekemä tutkimus oli mennyt väärin ja paljastamaan keinot, joilla se voitaisiin asettaa kohdalleen. Koska Hän tuntee selvästi mielen toiminnan erittäin salaperäisen luonteen joka ikisen puolen, Hän on kaiken tietävä *Loka Maha Guru* eli universaali Opettaja, joka voi pelastaa ihmiskunnan osoittamalla ainoan päämäärän, joka on tavoittelemisen arvoinen. Siten periaateopetus, jonka Hän on antanut koko maailmalle, on vain Itsen

huomioinnin harjoitus, joka on helppo ja suora polku ja joka on niin järkevä, että kaikki ihmiset voivat hyväksyä sen ja seurata sitä.

Bhagavan Sri Ramana ei halveksi tai paheksu sitä hyvää, jonka ihmiskunnan on saanut aikaan joko tieteestä tai uskonnosta. Mutta samaan aikaan Hän Itse ei kuulu mihinkään tiettyyn uskontoon tai koulukuntaan. Hän ei myöskään ole koskaan halunnut perustaa tai levittää uskontoa omissa nimissään. Uskonnot [*mata*] ovat olemassa vain mielen [*matin*] rajojen sisällä, kun taas Sri Bhagavanin päämäärä on vain Itse, todellisuus, joka ylittää mielen rajat ja loistaa mielen rajallisuuden tuolla puolen.

Uskonto [*mata*] ovat olemassa vain niin kauan kuin mieli [*mati*] on olemassa. Sen jälkeen, kun se [*mieli*] on sulautunut sydämeen kääntymällä sisään päin ja tarkastelemalla tätä mieltä [*kysymällä* 'Kuka minä olen, tämä mieli?'], [*siinä*] yltäkyläisen rauhallisessa Hiljaisuudessa, mikään tällainen uskonto ei voi olla voimassa.

– Guru Vachaka Kovai säe 993

Sen vuoksi Sri Ramanan polku ei ole uskonto. Jopa kutsua sitä ei-kaksinaisuuden uskonnoksi [*advaita mataksi*] on väärin, koska kaksinaisuuden ja ei-kaksinaisuuden katsotaan olevan kaksi uskontoa, ne ovat vain pari tai vastapari, joista kumpikin on olemassa vain sen toisen vuoksi. Toisin sanoen, sana 'ei-kaksinaisuus' merkitsee vain suhdetta sanaan 'kaksinaisuus' ja siten molemmat ovat todellisuudeltaan samanasteisia. Sri Ramanan ilmoitus tai *darsanam* on vain ehdoton totuus [*paramarthikasatya*], jossa polun ja päämäärän huomataan olevan yksi ja sama.

Koska ikuinen Itse on ei-kaksinaisen ja koska ei ole olemassa muuta polkua [*saavuttaa sitä*] paitsi [*kohdistaa huomio ja pysyä*] Itsenä, saavutettava päämäärä on vain Itse ja polku on vain Itse. Tiedä niiden [*päämäärän ja polun*] olevan ei-erilaiset.

– Guru Vachaka Kovai säe 579

Sri Bhagavan on osoittanut meille, että johtuu vain siitä että, koska ihminen ei ole vielä saavuttanut oikeaa tietoa ensimmäisestä persoonasta, hänen on ollut mahdotonta saada oikeaa tietoa toisen ja kolmannen persoonan kohteiden, maailman ja Jumalan totuudesta, ja näin on vain, koska ihminen ei ole vielä

saavuttanut todellista tietoa toisen ja kolmannen persoonan kohteista – toisin sanoen, vain siksi, että ihmisellä on edelleen väärä tieto siitä, että toinen ja kolmas persoona ovat erillään ensimmäisen persoonan totuudesta – ja siitä johtuu, että maailman väestön keskuudessa vallitsee niin paljon tarpeetonta sekaannusta ja ristiriitoja ja että sen seurauksena on niin paljon epäonnea ja onnettomuuksia ihmiskunnalle. Sri Bhagavan on siten selvästi ja tarkasti diagnosoinut vaarallisen sairauden tarkan luonteen, joka on olemassa ihmiskunnan mielessä. Lisäksi, Hän on kirjoittanut reseptin aivan uudenslaiselle hoitomenetelmälle – nimittäin, ottaa Itsen huomioon lääkkeenä ja noudattaa ruokavaliota, jossa täysin pidättyytyä kiinnittämästä huomiota toisen ja kolmannen persoonan kohteisiin – ja näin Hän on hankkinut meille täydellisen lääkkeen, joka varmasti tulee poistamaan ihmiskunnan perussairauden, sairauden, joka tunnetaan 'perisyntinä'. Jos me tutkimme tätä hoitomenetelmää syvemmltä, me ymmärrämme, että lääke on antaumusta [*bhaktia*] ja ruokavalio on välinpitämättömyyttä [*vairagyaa*]. Sri Bhagavan on myös selkeästi selittänyt, että oikea tapa ottaa Itsetutkimuksen lääkkeenä, on kiinnittää huomiota itseensä saadakseen selville 'Kuka minä olen?' ja Hän on antanut meille monia vihjeitä helpottaakseen tätä harjoitusta. Kaikki nämä asiat Hän on opettanut meille Hänen omasta Itsetuntemuksen kokemuksestaan, joka paljastui Hänessä yhtäkkiä ilman, että Hän oli opiskellut mitään kirjoja ja ilman, että Hänellä oli ollut ketään muuta henkilöä Guruna opettamassa Häntä. Joten tämän Sri Bhagavanin opetusten selvityksen ainoa tarkoitus on tehdä ihmiskunnalle mahdolliseksi tuntea oikea maali, jota kohti sen tulisi tähdätä huomiointinsa nuoli ja tehdä sille siten mahdolliseksi suunnata tutkimuksensa kohti oikea päämäärää.

Tässä vaiheessa jotkut kysyvät: 'Onko meidän silloin täysin tarpeetonta tietää mitään maailmasta ja Jumalasta? Onko meille hyödyttöä edes yrittää tietää niistä?' Ei; se ei ole hyödyttöä. Jos etsijä oikein arvostelee ja ymmärtää maailmaa ja Jumalaa, se on hänelle erittäin hyödyllistä. Mutta jos hän ei tee niistä tutkimusta mielen kypsytyksellä ja asianmukaisella arvostelukyvyllä, hänen tutkimuksensa tulos on erittäin vaarallista. Vain suojellakseen meitä haitallisilta seurauksilta, joita useimmat ihmiset tavallisesti saavat tällaisesta tutkimuksesta, Sri Bhagavanilla oli usein tapana ilmoittaa, että meidän pitäisi luopua maailman ja Jumalan tutkimisesta ja meidän pitäisi ensin yrittää tuntea itsemme. Jos me kuitenkin teemme tutkimusta maailmasta ja Jumalasta asianmukaisella arvostelukyvyllä, tieto, jonka me saamme tällaisesta tutkimuksesta, saa meidät selkeästi ymmärtämään Itsen tuntemisen välttämättömyyden ja se antaa meille myös suuren innon ja voiman kiinnittää huomiota Itseen ja pysyä tukevasti Itsessä. Sen lisäksi, se auttaa meitä myös näyttämällä meille, ettei meidän kokonaan tarvitse sysätä

pois sekä ponnistuksia, jotka ihmiskunta on tehnyt tähän asti tutkiessaan maailmaa ja Jumalaa että tällaisista ponnisteluista saatuja tuloksia, ja antamalla meille mahdollisuuden ymmärtää, miten voimme parhaiten hyödyntää näitä tuloksia ihmiskunnan hyväksi. Sen vuoksi, vain tällaisessa tarkoituksessa, tehkäämme nyt hieman enemmän tutkimusta maailmasta ja Jumalasta. Erilaisissa tilanteissa ja erilaiset ihmiset kysyvät Sri Bhagavanilta monia erilaisia kysymyksiä maailman luonteesta, siitä, miten se tuli olemassaoloon ja sen Jumalan luonteesta, joka sen loi. Katsokaamme nyt niiden opetusten ydintä, jonka Hän antoi vastatessaan tällaisiin kysymyksiin.

Sanskritinkielinen sana 'Maailmalle' on *loka*, joka selitysoylyllisesti tarkoittaa 'se, mikä nähdään'. Muinaisina aikoina Viisaat antoivat tämän nimen maailmalle, koska he tiesivät totuuden, että maailma ei ole se, joka todella on olemassa, vaan vain se, mikä nähdään. Sri Bhagavan tarkoittaa myös samaa ajatusta *Ulladu Narpadun* ensimmäisen säkeen avaussanoissa: "Koska me näemme maailman, ainoan perusasian [olemassaolon], jolla on monilukuinen voima, hyväksyminen on välttämätöntä". Tamilin kielessä tämän lauseen ensimmäinen sana on 'me', joka merkitsee sielua eli *jivaa*, ensimmäistä kolmesta kokonaisuudesta, sielusta, maailmasta ja Jumalasta. Sanoista 'koska me näemme maailman', meidän tulisi ymmärtää, että maailma, toinen kolmesta kokonaisuudesta, on pelkkä ulkomuoto, joka nähdään. Sanoissa 'ainoa perusasia, jolla on monilukuinen voima', sana 'ainoa perusasia' merkitsee *Brahmania*, absoluuttista todellisuutta, joka on lähde ja pohja, josta kolme kokonaisuutta nousee ja johon ne vajoavat ja joka itse loistaa ylittäen nämä kolme kokonaisuutta. Vasta sen jälkeen, kun ensimmäisen persoonan tunne 'Minä olen ihminen' on noussut unesta, tämä maailma, joka nähdään edessämme, ilmenee. Mieli tai ihminen, joka näkee tämän maailman, tuntee silloin olevansa pakotettu päättämään ja hyväksymään kaikkivaltiaan Jumalan olemassaolon, joka kykenee luomaan tämän maailman, joka näyttää olevan niin laaja ja monimuotoinen. Toisin sanoen, valvetilassa, ensimmäisen persoonan tunteen 'Minä olen se-ja-se' nousun jälkeen, jota ei ollut syväunessa, kaikkien on hyväksyttävä kahden muun kokonaisuuden, maailman ja Jumalan olemassaolo, jotka ovat toisia ja kolmansia persoonia. Maailma ja Jumala ovat olemattomia vain silloin, kun tätä ensimmäisen persoonan tunnetta 'Minä olen ihminen' ei ole olemassa, toisin sanoen, syväunessa ja Itsetuntemuksen todellisen heräämisen tilassa. Tällaisina aikoina ei synny tarvetta hyväksyä maailmaa ja Jumalaa. Tämä on tosiasia, jonka me voimme selvästi ymmärtää seuraavista Sri Bhagavanin opetuksista:

...Heti kun 'minä' ilmestyy, kaikki muukin ilmestyy...

– Ulladu Narpadu säe 23

Jos ego on, myös kaikki muukin on. Jos egoa ei ole, mitään muutakaan ei ole. Toden totta, ego on kaikki...

– Ulladu Narpadu säe 26

Jos ajatusta 'minä' ei ole olemassa, mitään muutakaan ei ole olemassa....

– Sri Arunachala Ashtakam säe 7

Kuinka tämä maailma tulee olemassaoloon, miten se jatkaa olemassaoloaan ja miten se katoaa? Koska ihmismieli haluaa päätellä syyn jokaisen ilmiön olemassaololle, lähteen jokaiselle ilmestymiselle ja tekijän jokaiselle tapahtumalle, kun se näkee niin laajan ja ihmeellisen maailman-kaikkeuden, se ei voi jäädä ilman halua päätellä Jumalan olemassaoloa, joka suorittaa luomisen, ylläpidon ja tuhoamisen toimintoja ja jäädä ilman halua tietää Hänestä. Sen vuoksi Vedojen on hyväksyttävä tämä asenne, joka on olemassa useimpien ihmisten mielissä ja ohjata heitä sen mukaisesti. Siksi Vedat ovat antaneet äärimmäisen yksityiskohtaisia kuvauksia asteittaisen luomisen [*krama-srishtin*] prosessista, toisin sanoen, siitä, miten tämä maailma ja kaikki elävät olennot ovat vähitellen tulleet olemassaoloon Jumalasta. Eräässä tilanteessa, kun jotkut opetuslapset kysyivät Sri Bhagavanilta, "Miksi on niin, että Vedojen eri osissa luomisprosessia kuvataan niin monin eri tavoin, joista jokainen on ristiriidassa muiden kanssa?" Hän vastasi:

Jos luominen olisi todellista, Vedat olisivat kuvanneet luomisprosessia vain yhdellä tavalla. Koska ne kuitenkin ovat kuvanneet prosessia niin monin erilaisin ja ristiriitaisin tavoin, eikö ole selvää, että luominen on epätodellista? Vedojen todellinen tavoite ei ole antaa oikeaa kuvausta luomisprosessista. Niiden todellinen, perimmäinen ja sisäinen tavoite on vain saada meidät ymmärtämään, että aina olematon maailma on epätodellinen ja että aina olemassa oleva Itse tai Brahman on ainoa todellisuus.

Sri Bhagavan ilmaisee saman ajatuksen myös *Guru Vachaka Kovain* säkeessä 102:–

Sastrojen tarkoitus kuvatessaan luomisen tapahtumaa monilla [erilaisilla ja ristiriitaisilla] tavoilla on vain tämä: Sastrojen sisäinen tarkoitus ei ole esittää luomisen tapahtumaa. [Houkutella hengellisiä etsijöitä] tekemään tutkimusta todellisuudesta, joka on [tämän maailmailmiön] lähde tai juuri, yksin on näiden tekstien tarkoitus.

Miksi eri osissa Vedaa luomista kuvataan eri tavoin? Niiden ainoana tarkoituksena ei ole julistaa luomisen oikeaa teoriaa, vaan saada etsijä tutkimaan Totuutta, joka on luomisen Lähde. **(Edellinen on tästä kirjasta ja tämä jälkimmäinen aiemmasta käännöksestäni!)**

Vichara Sangrahamin (Itsetutkimuksen) kysymys- ja vastausversiossa mainitaan, että vastauksena kymmenenteen kysymykseen: "Jos koko maailmankaikkeus on mielen muoto [*swarupa*], eikö tästä seuraa se, että maailmankaikkeus on illuusio? Jos näin on asia, miksi maailmankaikkeuden luominen mainitaan *Vedoissa*?" Sri Bhagavan selitti seuraavasti:

Ei ole pienintäkään epäilystä siitä, etteikö maailmankaikkeus ole mitä suurinta illuusiota. *Vedojen* päätarkoitus on opettaa tuntemaan todellinen Brahman, osoitettuaan ilmiselvän maailmankaikkeuden olevan harhaa. Tästä syystä *Vedat* myöntävät maailman luomisen eikä mistään muusta. Lisäksi vähemmän päteville ihmisille [*manda-adhikarit*] ne sanovat, että jatkuvan luomisen prosessilla [*kramasrishti*] perimmäinen syy [*prakriti*], kosminen äly [*mahat-tattva*], hienon hienot elementit [*tanmatrat*], karkeat elementit [*bhutat*], maailma, keho, jne., tulevat asteittain olemassaoloon Brahmanista, kun taas pätevämmille ihmisille [*tivra-adhikareille*] ne sanovat, että yhtäaikaisen luomisen prosessilla [*yugapatsrishti*] tämä maailma tulee olemassaoloon kuin ihmisen uni omien ajatusten johdosta, joka nousee oman itsensä, joka on Itse [*Atman*], tunnistamisen puutteesta. Niinpä, siitä tosiasiasta huolimatta, että maailman luominen on opetettu eri tavoin, on selvää, että *Vedojen* opetus

pitäytyy vain opettamaan Brahmanin todellista luontoa, osoitettuaan keinolla tai toisella maailmankaikkeuden illusorisen luonteen. Oivalluksen tilassa, jonka muotona on Itsen autuuden kokemus, jokainen voi suoraan tietää tosiasian, että maailma on epätodellinen.

Sri Bhagavanilla oli tapana selittää monissa yhteyksissä, että *Vedat* ja muut pyhät kirjoitukset opettavat niin monia erilaisia luomisteorioita, jotta ne sopisivat ihmisten erilaisille kypsyy- ja ymmärrystasoille ja että kaikki nämä lukemattomat luomisteoriat voidaan luokitella kolmeen erilliseen kategoriaan, nimittäin (1) *srishti-drishti vada* eli teoria, jonka mukaan tämän maailman luominen [*srishti*] tapahtuu ennen kuin näemme sen ja meidän näkemisestämme [*drishti*] riippumatta, (2) *drishti-srishti vada* eli teoria, että meidän näkemisemme [*drishti*] on tämän maailman luomisen [*srishti*] syy ja (3) *ajata vada* eli teoria, ettei mitään luomista [*srishti*] eikä näkemistä [*drishti*] ole koskaan tapahtunut.

Tietäessään, etteivät epäkypsien ihmisten mielet voi olla tyytyväisiä ellei heille opeteta luomisprosessia tämän maailman ilmenemisen syynä, *Vedojen* on aluksi täytyneet opettaa erilaisia teorioita asteittaisesta luomisesta [*krama-srishti*]. Kaikki erilaiset asteittaisen luomisen prosessit, joita kuvataan *Vedoissa* ja muiden uskontojen kirjoituksissa, kuuluvat ainoastaan *srishti-drishti-vadan* kategoriaan. Itse asiassa lähes kaikki uskonnot ja tieteelliset luomisteoriat ja kosmologia kuuluvat vain tähän laajaan ensimmäiseen kategoriaan, sillä ne kaikki hyväksyvät, että maailma on olemassa ennen kuin näemme sen ja meidän näkemisestämme riippumatta.

Terävä-älyisempien ja kypsempien mielten vuoksi *Vedat* opettavat samanaikaisen luomisen teoriaa [*yugapath-srishti*], joka tunnetaan myös nimellä *drishti-srishti vada*, jonka mukaan maailman näkeminen ja sen luominen tapahtuvat samanaikaisesti. Voidakseen selittää, miten tämä samanaikainen luominen tapahtuu, *Vedat* sanovat, että aivan kuten käärmeen ilmaantuminen köyteen, kuten veden näkyminen kangastuksessa tai kuten sinisen värin vaikutelma taivaalla, tämän nimien ja muotojen maailman ilmeneminen johtuu vain sen näkijän virheellisestä näkemyksestä eli *dosha-drishtistä*. Siten samanaikaisen luomisen teoriaa eli *drishti-srishti vadaa* kutsutaan myös virheellisen ilmaantumisen [*vivarta-vadan*] teoriaksi, koska se opettaa, että tämän maailman luominen ei ole mitään muuta kuin epätodellista ilmiötä, joka näennäisesti ilmaantuu vain meidän virheellisen näkemyksemme vuoksi. Sen lisäksi, selittäessään vielä kypsemille mielille kuinka samanaikainen luominen tapahtuu, *Vedat* sanovat, että tämä maailmailmiö nousee vain siksi, että me

olemme unohtaneet Itsen ei-kyselyn [*avicharan*] tai tarkkaamattomuuden [*pramadan*]* vuoksi. Siksi, samalla kun opettavat samanaikaisen luomisen teoriaa, *Vedat* hyväksyvät maailman olemassaolon ainakin epätodellisena ilmiönä.

Mutta kaikkein kehittyneimmille ja kypsimmille etsijöille, joilla on täydellinen rohkeus ja älyn kirkkaus, *Vedat* opettavat vain lopullisen totuuden, joka tunnetaan nimellä 'ei luominen' [*ajata*], jonka sisällys on seuraavanlainen: "Sellaista asiaa kuin maailma ei ole koskaan tullut olemassaoloon; se, mitä sinä näet, ei ole maailma; se olet vain sinä, todellinen Itse. Muuna kuin sinuna, mitään ei ole koskaan ollut olemassa. Koskaan ei ole ollut mitään sellaista kuin luominen, ylläpito tai tuhoaminen. Sinä yksin olet olemassa". Toisin sanoen, opettaessaan *ajatan* totuutta, *Vedat* eivät lainkaan hyväksy maailman olemassaoloa edes epätodellisena ilmiönä. Syy siihen, miksi niiden on lopulta kiellettävä maailman olemassaolo niin täysin, on, että maailma voisi olla olemassa epätodellisena ilmiönä vain, jos olisi mieli näkemässä sitä, ja todellisessa totuudessa ei ole olemassa mitään sellaista asiaa kuin mieli.

Kun ihminen tarkkaan tutkii mielen muotoa vailla unohtamattomuutta [se on, ilman *pramadaa* eli tarkkaavaisuuden velttoutta], [hän tulee huomaamaan, ettei] sellaista asiaa kuin mieli ole olemassa...

– Upadesa Undiyar säe 17.

Kun mielen näin todetaan olevan aina olematon, myös sen näkemän maailmailmiön huomataan olevan olematon. Siten *ajata* yksin on ehdoton totuus [*paramarthika satya*].

Vaikka Guru Ramana opetti eri oppeja niiden ymmärrystason mukaan, jotka tulivat Hänen luokseen, me kuulimme Häneltä itseltään, että ei-luomisen oppi [*ajata-siddhanta*] yksin on todella Hänen oma kokemuksensa.

– Guru Vachaka Kovai säe 100.

Kuitenkin, vaikka Hänen kokemansa absoluuttinen totuus oli vain *ajata*, kun Sri Bhagavana pyydettiin antamaan opetuksia, opetuslasten tähden Hän

* Lukija voi tässä katsoa *Guru Vachaka Kovain* säkeitä 40 ja 156 ja *Kaivalya Navanitham*, luku 2, säe 95.

hyväksyi ikään kuin todellisena samanaikaisen luomisen teorian – epätodellisen ilmiön opin – ja antoi opetuksensa sen mukaisesti. Syy siihen, miksei Hän antanut opetuksiaan *ajatan* näkökulman mukaisesti, on, että *ajatan* tilassa on olemassa vain Itse, pelkkä olemassaolo – tietoisuus '**Minä olen**' eikä mitään muuta asiaa, ei maailmaa, ei mieltä, ei orjuutta, ei opetuslasta eikä Gurua – ja näin siinä tilassa mikään opetus ei ole tarpeellista eikä mahdollista.

Opettamisen tarve syntyy vain siksi, että me näemme maailman – koska me koemme toiseuden ja siksi opetuksella on käytännöllistä arvoa vain, jos se hyväksyy maailman olemassaolon ainakin epätodellisena ilmiönä –.

Sen vuoksi Sri Bhagavan aloittaa *Ulladu Narpadun* ensimmäisen säkeen sanoilla '*Nam ulaham kandalal*', joka tarkoittaa 'koska me näemme maailman'.

Koska Hän on huolella sanonut, '*Nam ulaham...*' [meidän tulisi ymmärtää, että] Guru Ramana, joka opettaa sitä, mikä on kaikkein hyödyllisintä sieluille, on pannut syrjään muut opit ja on opettanut todellisena vain epätodellisen ilmiön hyödyllistä oppia [*vivarta-siddhantaa*, toisin sanoen, samanaikaisen luomisen teoriaa eli *drishti-srishti vadaa*].

– Guru Vachaka Kovai säe 83.

Tässä samanaikaisen luomisen prosessissa, kuinka tämä maailma näyttää tulevan olemassaoloon? Aina kun Sri Bhagavanille esitettiin tämä kysymys, Hän selitti luomisprosessia antamalla esimerkin elokuvateatterin projektorista ja eräässä yhteydessä Hän sanoi: "Kun Adi Sankara halusi selittää tätä samanaikaisen luomisen prosessia, Hän antoi esimerkin kaupungista, joka nähdään heijastuneena peilissä". '*Visvam darpana drisyamana nagari...*' [*Dakshinamurti Stotramin* avausosat]. Hänen aikanaan ei ollut olemassa parempaa esimerkkiä kuin tämä. Mutta jos hän eläisi nyt, hän olisi varmasti antanut hyvin osuvan esimerkin elokuvateatterin projektorista. Katsokaamme sen vuoksi, kuinka Sri Bhagavanilla oli tapana selittää maailman luomista elokuvaprojektorin* esimerkillä.

* Lukija saattaa joutua katsomaan tämän kirjan liitettä 4a, joka on selittävä kommentti *Sri Arunachala Ashtakamin* säkeelle 6, jossa Sri Bhagavan on käyttänyt esimerkkinä elokuvaprojektorin opettaakseen, kuinka maailmanilmiö näennäisesti tulee olemassaoloon, ja myös Sri Bhagavanin vastaukseen *Upadesa Manjarin* toisen luvun kysymykseen 13, jossa Hän on käsitellyt laajemmin samaa esimerkkiä. Kun me käytämme termiä 'keho', meidän ei tulisi luulla sen tarkoittavan ainoastaan karkeaa kehoa, koska Sri Bhagavanin mukaan termi 'keho' voi tarkoittaa mitä tahansa viidestä tupesta eli *pancha kosasta*.

Elokuvaprojektorissa on kirkas valokaarilamppu, jonka edessä kulkee filmi ja jonka edessä on linssi. Valonsäteet, jotka tulevat valokaarilampusta, kulkevat filmin läpi, suurentuvat linssin vaikutuksesta ja luovat suuren kuvan kaukaiselle valokankaalle. Valokaarilamppu projektorissa on samanlainen kuin Itse, joka loistaa kehomme** sisällä.

Filmi, joka on lähellä valokaarilamppua, muistuttaa hyvin hienovaraisia taipumuksia eli *vasanoita*, jotka ovat kerääntyneet meihin. Linssit, joilla nämä taipumukset suurentuvat ja tulevat karkeiksi, ovat viisi aistia.

Kun taipumukset, jotka ovat ajatuksia hyvin hienovaraisessa siemenmuodossa, heijastuvat ulos viiden aistin kautta Itsen valolla, ne muuttuvat karkeiksi ja nähdään tämän ulkomaailman kuvana, joka koostuu niin monista eri nimistä ja muodoista, jotka ovat ainoastaan viisi aistitietoa. Toisin sanoen, hyvin hienovaraisten taipumusten joukko, joka sisältyy meihin, näkyy meille suurena maailmankaikkeutena ulkopuolella. Siksi kaikki, mikä nähdään ulkopuolella, on todellisuudessa vain sitä, mikä oli jo olemassa sisäpuolella.

Kaikki, mikä havaitaan mielellä, oli jo sydämessä. Tiedä, että kaikki havainnot ovat menneisyyden taipumusten kopioita, jotka nyt heijastetaan ulkopuolelle [aistien kautta].

– Guru Vachaka Kovai säe 84.

Jos elokuvaprojektorissa ei olisi valokaarilamppua, elokuva ei voisi ilmestyä valkokankaalle. **Vastaavasti, jos Itsen valoa ei olisi paikalla, tämän maailman luomista ja ylläpitoa ei voisi tapahtua. Itsen valo on se, joka yleisesti tunnetaan nimellä 'Jumala'** ja ilman sen läsnäoloa luomisen ja ylläpidon teot eivät voisi tapahtua. Niiden ihmisten tähden, joilla ei ole riittävästi ymmärryksen kypsyyttä, tämä totuus ilmaistaan vertauskuvallisesti asteittaisen luomisen teorialla, sanomalla, että se on Jumala, joka luo ja ylläpitää tätä maailmaa. Kun taipumusten filmirulla pannaan pyörimään *prarabdhan** voimalla, yksilö näkee maailman näiden taipumusten mukaisesti ja samaistettuaan kehon

** "Keho [koostuu viidestä tupesta] on viiden tupen muoto. Sen vuoksi kaikki viisi tuppea sisältyvät termiin 'keho'. Ilman kehoa, onko maailmaa olemassa? Sano, onko olemassa ketään, joka luovuttuaan kehosta on nähnyt maailman?" sanoo Sri Bhagavan *Ulladu Narpadun* säkeessä 5. Sen vuoksi, aina, kun me samaistumme mihin tahansa viidestä tupesta 'minänä', me tulemme varmasti näkemään maailman, joka vastaa näitä tuppeja.

* *Prarabdha* on se osa ihmisen menneiden tekojen eli karmojen hedelmistä, jotka Jumala on säätänyt hänen koettavakseen tässä elämässä. Saadakseen tarkemman selityksen *prarabdhasta*, lukijan voi katsoa tämän kirjan kolmanteen osaan.

'minäksi', kokee näennäisen elämän itselleen siinä maailmassa. **Jos filmirullaa ei olisi projektorissa, elokuvaa, joka koostuu nimistä ja muodoista, ei ilmestyisi valkokankaalle.** Sen sijaan siellä näkyisi vain kirkas valo. Samalla tavalla, se, mikä loistaa *Jnanin* näkymässä, josta (Jnanista) kaikki taipumukset on tuhottu, ei ole tämä maailmankuva, joka koostuu nimistä ja muodoista. Se, mitä *Jnani* kokee, on vain Hän Itse, Itsetietoisuuden rajaton valo. Siksi Sri Adi Sankara sanoo *Aparokshanubhutin* säkeessä 116:

Drishtim jnanamayin kritva pasyet brahmamayamjagat, joka tarkoittaa, että "Kun ihminen saavuttaa tiedon luonteisen näkemyksen [*jnanamayan*], hänen tulisi nähdä maailma *Brahmanina*". Sri Bhagavan ilmaisee saman totuuden myös *Guru Vachaka Kovain* säkeissä 52 ja 54:

Jos jonkun näkemys muuttuu *Jnanaksi* [Jumalalliseksi Viisaudeksi], nähden Sen läpi, koko maailmankaikkeus, joka koostuu viidestä elementistä, kuten eetteristä, jne., todetaan todelliseksi, ollen Korkeinta Tietoa itseään. Näin sinun tulisi nähdä.

Kuten sanotaan 'Kauneus on katsojan silmissä', *Jnani*, jonka silmä [eli näkemys] on tullut *Sat-Chit-Anandaksi* kaiken mentaalisen toiminnan loppumisen johdosta, näkee tämän maailman myös *Sat-Chit-Anandana*.

Kun me, todellinen Itse, joka loistaa vailla ajan ja tilan rajoja, näennäisesti suljemme itsemme kaikenlaisten rajojen sisään kuvittelemalla olevamme yksilöllinen sielu, jonka muoto on epätäydellinen ja rajallinen tunne 'Minä olen vain tämä pieni keho', jäljelle jäävä osa meidän rajattomasta olemassaolotietoisuudestamme, joka ei rajoitu tämän kehon rajan sisään, ilmenee yksilölliselle tietoisuudellemme tänä mittaamattomana maailmankaikkeutena, joka tuntuu olevan muuta kuin me ja Jumalana, tämän maailmankaikkeuden kaikkivaltiaana Herrana.

Jos itsellä on muoto, myös Jumalalla näyttää olevan muoto, mutta jos itse on muodoton, kuka on se, joka näkee nämä muodot ja kuinka? Voiko mitään kohdetta nähdä ilman silmää?...

– Ulladu Narpadu säe 4.

On harhan minä-olen-rajallinen-keho seurausta, että maailma, joka ei ole mitään muuta kuin Tietoisuutta, tunnetaan toisena kokonaisuutena Todellisuudesta erillään.

Egon, tunteen 'Minä olen keho' johdosta koetaan kaikki maailmat, jotka eivät ole mitään muuta kuin tietoisuutta, ikään kuin ne olisivat itsestä erillään, joka (itse) on se tietoisuus, ovat [*ajnanan*, toisin sanoen, oman todellisen luontemme tietämättömyyden] tiheän ja laajan harhan luomusta.

– Guru Vachaka Kovai säe 67.

(Edellinen on oma, aiempi käännökseni ja jälkimmäinen on tässä kirjassa oleva laajennettu säe!)

Jos me, rajaton ja yhtenäinen Itsetietoisuus, jota eivät sido nimi ja muoto tai aika ja tila ja jota eivät tahraa sellaiset muutokset, kuten syntymä ja kuolema, tunnemme olevamme henkilö, joka syntyy, jolla on ihmiskehon nimi ja muoto, joka on olemassa vain tietyn ajan ja tietyn paikan rajoissa ja joka tulee eräänä päivänä kuolemaan ja katoamaan, silloin meidän oman todellisen Itsemme rajaton jäljellä oleva osa tulee esiin edessämme tänä rajattomana maailmankaikkeutena, joka sisältää lukemattoman määrän planeettoja ja tähtiä, joita kaikkia sitoo nimet ja muodot ja aika ja tila, rajat, joita ei voi saada selville millään määrällä tieteellistä tutkimusta. Siksi koko tämä maailmankaikkeus ei todellisuudessa ole mitään muuta kuin me. Sama juttu on Jumalan, kaikkivaltiaan Korkeimman Herran kanssa, joka luo ja ylläpitää tätä valtavaa maailmankaikkeutta. Koska myöskään Hän ei ole mitään muuta kuin meidän oman todellisen Itsemme rajaton jäljellä oleva osa, joka loistaa ilman mitään rajoituksia, vaikka Hänen nimiään, muotojaan ja muita erityispiirteitään ovat kuvanneet niin monin eri tavoin tähän päivään saakka niin monet uskonnot, rishit, profetat ja pyhät kirjoitukset, silti Hän loistaa ylittäen kaikki tällaiset kuvaukset ja niiden sitomatta.

Ei ole loppua minun jumalaisilla loistoillani, Oi Arjuna...

...Minä pysyn tukien koko tätä maailmankaikkeutta [itseni] yhdellä osalla.

– Bhagavad Gita 10: 40, 42.

Sekä maailman että Jumalan luomisen syynä on vain meidän virheemme kuvitella virheellisesti itsemme rajoittuvan kehon rajojen sisään ja tämä virhe syntyy vain meidän löysyydestämme Itsen huomioinnissa, toisin sanoen, vain *pramadasta* eli Itsen unohtamisesta. Mikä sitten on pyhissä kirjoituksissa annetun lausunnon totuus, että luomisen, ylläpidon ja tuhoamisen kolme toimintaa ovat Jumalan jumalaista leikkiä eli *lilaa*? Tämän lausunnon todellinen merkitys on se, että nämä kolme toimintaa ovat vain meidän omaa jumalallista leikkiämme käyttämällä rajatonta, täydellistä vapautta *paripurna-brahma-swatantraa** luomaan ja ylläpitämään väärää näkemystä Itsessä pysymisestä, toisin sanoen, Itsen huomioinnista eli *atma-drishtista*. Absoluuttisessa totuudessa koko tämä jumalallinen leikki ei ole mikään muuta kuin me, todellinen Itse. Vaikka emme todella koskaan rajoitu millään tavoin, me näennäisesti kuvittelemme itsemme rajoittuvan kehon rajojen sisään ja heti kun me kuvittelemme niin, maailma ja Jumala tulevat olemassaoloon.

Rajattuaan ja muutettuaan itsensä kehoksi ja muutettuaan kyseisen kehon viidellä aistilla keräämänsä tiedon maailmaksi, hän näkee sen maailman, joka ei ole mitään muuta kuin hänen oma todellinen Itsensä, kohteina, jotka ovat muuta kuin hän itse ja siten hän harhautuu mieltymyksiin ja inhoihin näitä kohteita kohtaan. Tällainen sekaannus yksin on niin kutsuttu maailmailluusio [*jagat-maya*].

– Sadhanai Saram säe 44.
(Numero tulisi olla 23!)

Koska nämä kolme kokonaisuutta – me yksilönä, maailma ja Jumala – kaikki tulevat olemassaoloon samanaikaisesti, tätä prosessia kutsutaan samanaikaiseksi luomiseksi [*yugapat-srishti*]. Mutta koska jopa virheellisen näkemyksen nouseminen, jossa (näkemyksessä) näemme itsemme rajoittuneena kehoksi, tiedetään selvästi epätodelliseksi, kun sitä tarkastellaan kaiken ylittävän absoluuttisen todellisuuden näkemyksellä, se, mitä lopulta koetaan, on vain *ajataa* – totuutta, että luomisella, ylläpidolla ja tuhoamisella ei ole minkäänlaista todellisuutta.

* Saadakseen yksityiskohtaisen selvityksen rajattoman täydellisen vapauden [*paripurna-brahma-swatantran*] luonteesta, lukija voi katsoa tämän kirjan kolmatta lukua.

Kun ihminen aina pysyy horjumatta omassa tilassaan tietämättä [mitään eroja kuten] 'minä itse' ja 'muut' ... kuka siellä on muu kuin hän itse?

– Ulladu Narpadu Anubandham säe 38.

Ei ole joksikin tulemista, ei tuhoutumista, ei ketään orjuudessa, ei kenelläkään halua vapautua, ei ketään tekemässä ponnistusta [saavuttaa vapautuminen] eikä ketään, joka on saavuttanut Vapautumisen. Tiedä, että tämä on ehdoton totuus [*paramartha*].

– Upadesa Tanippakkal säe 24.

Jos käännämme huomiointimme voiman kohti 'meidän omaa' Itseä, meidän rajallinen yksilöllisyyden tunteemme lakkaa olemasta ja siten maailman ja Jumalan ilmaantumiset loppuvat. Voimme ymmärtää tämän totuuden jopa kokemuksestamme tavallisessa syväunen tilassa. Kun olemme unessa, meillä ei ole edes vähintä tietoa tai epäilyä joko maailmasta tai Jumalasta. Miksi? Koska syväunessa meitä, egoa, rajallista ensimmäisen persoonan tunnetta 'Minä olen tämä keho', ei ole olemassa ja siksi kahta muuta kokonaisuutta, maailmaa ja Jumalaa, ei ole olemassa. Siten pelkästään luomalla itsemme rajalliseksi yksilölliseksi sieluksi *pramadallamme* eli Itsen muistamattomuudella, meistä samanaikaisesti tulee se, joka on luonut kaksi muuta kokonaisuutta, maailman ja Jumalan.

Heti kun me nousemme yksilöllisenä sieluna, parit eli *dvandvat* [vastakohtien parit, kuten hyvä ja huono, nautinto ja kipu, syntyminen ja kuolema] sekä kolmikot eli *triputit* [kolme objektiivisen tiedon tekijää, kuten näkijä, näkemisen tapahtuma ja nähtävä kohde] kaikki tuleva näennäisesti olemassaoloon. Kuinka? Kun rajattomalla täydellisellä vapaudellamme [*paripurna-brahmaswatantra*] me, ainoa olemassaolo-tietoisuuden-autuus, näemme luonteemme olla luonteena nousta, meidän olemassaolomme, tietoisuutemme ja autuutemme kolme osa-aluetta heijastuvat ja näkyvät meille, yksittäiselle sielulle, vastakohtinaan, nimittäin olemattomuutena, tietämättömyytenä ja kärsimyksenä. Toisin sanoen, aivan kuten silloin, kun henkilö, joka seisoo lammen vastakkaisella rannalla, nähdään heijastuneena vedessä, hänen kehonsa oikea puoli nähdään vasempana puolena ja kehon yläpuoli nähdään alapuolena, samoin kun meidän luonteemme olla nähdään luonteena nousta, meidän yksittäinen olemassaolomme osa [*sat*] nähdään ikään kuin kahdesta, olemassaolosta ja olemattomuudesta, koostuneena,

meidän yksittäinen tietoisuutemme osa [*chit*] nähdään ikään kuin kahdesta, tietoisuudesta ja tietämättömyydestä, koostuneena ja meidän yksittäinen autuutemme osa [*ananda*] nähdään ikään kuin kahdesta, nautinnosta ja kärsimyksestä, koostuneena. Ja aivan kuten silloin, kun yksi ainoa auringonvalon säde kulkee prisman läpi, se taittuu ja nähdään monina väreinä, samoin, kun kuvittelemme olevamme mitätön yksittäinen sielu Itsen huomioinnista herpaantumisemme tähden, meidän oma yksittäinen ja jakamaton Itsemme on näennäisesti taittunut ja me, yksittäinen sielu, koemme sen kolmikkona, joka koostuu tietävästä mielestä, sen tietämisen tapahtumisesta ja monista maailman kohteista, jotka se tietää.*

Koska parit ja kolmikot ilmenevät vain silloin, kun me nousemme egona, sidonnaisena ja rajallisena yksilösieluna, ne kaikki ovat olemassa vain riippumalla egosta niiden tukena tai pohjana.** Lisäksi, jokaisella kaksikon tai kolmikon komponentilla on olemassaolo vain sen saman kaksikon tai kolmikon sitä vastaavan toisen komponentin vuoksi. Esimerkiksi, jos aiemmin ei ollut tietämättömyyttä tietystä asiasta, sitä, mitä kutsutaan tiedoksi siitä asiasta, ei voisi tulla olemassaoloon. Toisin sanoen, asian tieto syntyy ja sillä on olemassaolo vain tämän asian tietämättömyyden aiemman olemassaolon vuoksi. Samalla lailla, kun me tulemme tietoiseksi tietystä asiasta, sen aiemmasta olemassaolosta vain silloin, kun tieto tästä asiasta tulee näkyviin.

Ilman tietämättömyyttä [asiasta], tietoa [siitä asiasta] ei ole olemassa; [samoin] ilman [tätä] tietoa, sitä tietämättömyyttä ei ole olemassa...

– Ulladu Narpadu säe 10.

Samalla tavoin, jokaisella parin toisella komponentilla, sellaisista kuin hyvä ja paha, sisäpuolella ja ulkopuolella, ja nautinto ja kärsimys, sekä jokaisella kolmikon komponentilla, sellaisilla kuin näkijä, näkemisen tapahtuminen ja nähty kohde, on näennäinen olemassaolo vain sen parin tai kolmikon sitä vastaavan toisen komponentin vuoksi.

Tietoisuus, joka tietää kohteita, ei ole meidän todellista tietoisuuttamme. Se on vain mieli eli ego. Koska kaikki erilaisen parit ja kolmikot voivat olla olemassa vain tässä kohteen tietävässä tietoisuudessa, ne kuuluvat vain egolle, mitättömälle yksilölliselle sielulle, joksi me tulemme, kun me rajaamme

* Katso tässä *Sadhanai Saramin* säkeitä 96 ja 97.

** Katso tässä liitettä 4c, jossa selitetään, että ego yksin on kaksikoiden ja kolmikoiden perusta.

rajattoman todellisen luontemme kehon rajojen sisään. Kun me, ego, tulemme olemassaoloon, yhdessä meidän kanssamme ja meistä johtuen parit ja kolmikot näyttävät myös tulevan olemassaoloon. Niinpä nämä parit ja kolmikot ovat olemassa vain tarttumalla egoon ja siten se on vain ego, jolle ne kuuluvat. Ne eivät kuulu Itselle, eivätkä ne tartu Itseen. Koska Itse loistaa selkeästi jopa syväunessa, jos parit ja kolmikot kuuluisivat Itselle, miksei kukaan koe niitä syväunessa? Syy siihen, miksei pareja ja kolmikoita 'ole olemassa' syväunessa, on se, että ego on silloin täysin laantunut. Siten se tosiasia, ettei pareja ja kolmikoita ole olemassa, kun ego ei ole olemassa, on totuus, jonka kaikki kokevat. Sen vuoksi, jos me huomaamme eron tällä tavalla, me voimme ymmärtää selkeästi sen totuuden, että ego yksin on parien ja kolmikoiden perusta tai tuki. Jotteri meillä olisi epäilyä tästä totuudesta, Sri Bhagavan on julistanut voimakkaasti *Ulladu Narpadun* säkeessä 26: "Jos ego tulee olemassaoloon, kaikki [maailma, Jumala, orjuus ja vapautus, nautinto ja kipu, jne.] tulevat olemassaoloon. Jos egoa ei ole olemassa, mitään ei ole olemassa. [Siten] ego itse on kaikki ..." ja *Sri Arunachalan Ashtakamin* säkeessä 7, "Jos ajatusta 'minä' ei ole olemassa, mitään muutakaan asiaa ei ole olemassa..."

Jos etsijä todella sitoutuu Itsen huomioinnin harjoitukseen, hän tuntee usein ikään kuin Itsetietoisuuden tila, joka on hänen todellinen luontonsa, tuntuu selkeästi jonkin aikaa ja ikään kuin se sen jälkeen peittyy näkyvistä. Tällaisessa tilanteessa hän pystyy selkeästi ymmärtämään omasta kokemuksestaan kuinka maailmanilmiö katoaa ja kuinka se uudelleen tulee olemassaoloon. Unohtamisen eli *pramadan* nopeuden vuoksi, jolla hän kääntyy Itsen huomioinnin tilasta, etsijällä saattaa aluksi olla vaikeaa huomata tarkalleen, milloin hän menettää otteensa Itsen huomioinnista. Aikaa myöten, kuitenkin, sen selkeyden ja voiman vuoksi, jonka hän saavuttaa harjoittamalla toistuvasti Itsen huomiointia, hänelle tulee mahdolliseksi havaita tarkka hetki, jolloin Itsen huomiointi menetetään ja siten hänelle tulee mahdolliseksi saada se takaisin välittömästi. Kaikissa tilanteissa, kun hän näin selvästi tunnistaa sen hetken, jolloin Itsen huomiointi menetetään ja sen hetken, jolloin se palautuu, etsijä pystyy omasta kokemuksestaan hyvin helposti tietämään miten maailma luodaan, kun hän kadottaa Itsen huomioinnin ja miten se sitten tuhoutuu, kun hän palaa Itsen huomiointiin. Näin etsijä tulee tietämään täysin varmasti, että kun hän antaa tilaa löysyydelle Itsen huomioinnissa, se on keino, jolla keho ja maailma luodaan, että hänen ylläpitämänsä löysyys Itsen huomioinnissa johtuu hänen kiinnostuksensa puutteesta joko huomata, että tällainen löysyys on tapahtunut tai (kiinnostuksensa puutteesta) lopettaa se, on se keino, jolla maailma pysyy yllä, ja että hänen päättäväinen pysymisensä taas kerran omassa todellisessa ja onnellisessa puhtaan

Tietoisuutensa tilassa, joka on vailla nimen ja muodon rajoituksia, tulemalla valppaasti tietoiseksi siitä tietystä hetkestä, jolloin löysyys Itsen huomioinnissa tapahtui ja siten lopettamalla se, on se keino, jolla maailma tuhoutuu.⁺ Kun etsijä oppii tietämään tämän totuuden omasta suorasta kokemuksestaan, hän oivaltaa olevansa täydellinen Korkein Todellisuus, joka ylittää kolme luomisen, ylläpidon ja tuhoamisen toimintaa, ja siten hän pysyy horjumattomasti vakiintuneena absoluuttisen rauhan tilaan.

Ihminen ei tunne mieltymystä aloittaa Itsen huomioinnin harjoitusta ennen kuin hän saavuttaa asianmukaisen arvostelukyvyn, jolla hän voi ymmärtää, että kaksi luomisen ja ylläpidon tilaa, jotka ovat pelkkää nautinnon ja kärsimyksen sekoitusta, eivät ole vaalimisen ja tavoittelemisen arvoisia. Niin kauan kuin hän jatkaa antamalla arvoa näille kahdelle tilalle, jotka eivät ole mitään muuta kuin pelkkiä ilmiöitä, hän kykenee rakentamaan pilvilinnoja kuvittelemalla, että hän voi poistaa kärsimyksen tästä nautinnon ja kärsimyksen sekoituksesta, joka on yksi monista pareista ja että hän voi siten saada nautinnon yksin vallitsemaan kahdessa luomisen ja ylläpidon tilassa. Vaikka tällainen henkilö saattaa olla hyvin avarakatseinen, jalosydäminen ja myötätuntoinen, koska hän saattaa olla jopa suuressa määrin harhautunut uskomaan, että kärsimyksiä, joita nyt me näemme maailmassa, ei olisi ollut olemassa, jos luomisen ja ylläpidon toiminnot olisi suoritettu hänen omien visionääristen ideoidensa mukaisesti ja näin hän huomaa virheen jopa Jumalassa, joka nyt suorittaa näitä tehtäviä ja hän kuvittelee haikeana, että hänen täytyy ottaa vastuu toteuttamalla uudistus nykyisessä tavassa, jolla Jumala hallitsee maailmaa. Sitten hän jatkaa laatimalla ihmeellisiä suunnitelmia, joilla hän toivoo muuttavansa tämän maailman autuaaksi taivaaksi ja poistavansa kaikki siinä näkyvät kärsimykset, toivoen jopa tekevänsä ihmisruumiista kuolemattoman.

Tällainen hyvää tarkoittava, mutta hämmentynyt ihminen alkaa silloin miettiä kuinka ja mistä hän voi saada jumalallisen voiman eli *saktin*, joka on välttämätön, jotta hän voi toteuttaa tämän suuren epäitsekään suunnitelmansa ja hän alkaa suunnitella ja harjoittaa monia uudentyypisiä joogia siinä toivossa, että saavuttaisi tällaisen voiman. Lopulta hänen on kuitenkin tultava sellaiseen ratkaisuun, että hän voi saada tällaisen voiman vain Jumalalta, kaikkivaltialta Korkeimmalta Herralta, joka tällä hetkellä luo ja ylläpitää koko tätä maailmaa ja siksi hän valitsee täydellisen itsensä luovuttamisen menetelmän keinona kerjätä ja saavuttaa sellainen voima Häneltä. Ollen varma siitä, että Jumalan rajaton voima varmasti suihkutetaan hänen päälleen, jos hän valitsee tämän menetelmän ja uskoen, että tällä voimalla hän voi toteuttaa kaikki ihmeelliset suunnitelmansa,

⁺ Onpa pitkä lause, jota en tahtonut enkä pystynyt katkomaan!

jotka hän on laatinut, hän odottaa kiihkeässä toiveessa sitä päivää, jolloin se voima laskeutuu ylhäältä.

Tietäen, että siellä olisi ihmisiä, jotka olivat tosiasiassa niin harhautuneita kuvittelemaan, kuten edellä kuvattu mies, että heistä oli sekä välttämätöntä että mahdollisia saada aikaan radikaali uudistus tapaan, jolla Jumala oli maailman luonut ja hallinnut sitä, Sri Bhagavan kirjoitti seuraavat kaksi säettä:

Nuo hullut, turhaan toimivat jotka, tajuamatta sitä, että heidät itsensä pannaan toimimaan Korkeimman Voiman toimesta, näkevät vaivaa ajatellen, 'Hankkikaamme kaikki *siddhit*', ovat kuin raman [ponnisteluja] tarinassa, jossa hän kehui, 'Jos joku auttaa minut pystyyn, minkä väarti on viholliseni edessäni?' Katso! Vaikka Jumala on vastuussa koko maailmasta, on valheellisen *jivan* pilkantekoa ajatella, että se heittää hartioilleen nämä vastuut, kuten veistos, joka näyttää kannattelevan temppelin tornia. Kenen vika se on, jos matkustaja junassa, joka vetää raskasta kuormaa, kärsii pitämällä matkatavaroitaan päänsä päällä sen sijaan että laskisi ne telineeseen?

– Ulladu Narpadu Anubandhamin säkeet 15 ja 17

Mutta jos edellä kuvattu mies todella aloittaa täydellisen itsensä luovuttamisen polun saavuttaakseen Jumalalta voiman, joka on hänelle välttämätön saadakseen aikaan sellainen radikaalin uudistuksen luomisessa, mitä tulee lopulta tapahtumaan? Jos ja kun antautumisesta tulee täydellinen, mieli eli ego, joka oli noussut (luulona) 'Minä olen se ja se' ja joka oli elätellyt kaikkia edellä mainittuja ihmeellisiä käsityksiä, tulee varmasti uppoamaan ja hukkumaan Itseen, lähteeseen, josta se oli noussut, siten menettäen erillisen yksilöllisyytensä.

Ennen kuin ego näin tuhoutuu ja ellei ego tuhoudu, antautumista ei voida sanoa täydelliseksi. Koska henkilö ei voi sen jälkeen jäädä erilliseksi yksilöksi, kun hän on täysin antautunut Jumalalle, kenen päälle on jumalallinen voima laskettavissa ja kuka on käyttämässä tätä voimaa uudistaakseen maailmaa? Näin lopulta kaikki tämän kurjan miehen kaipaamat toiveet ja päämäärät osoittautuvat täysin merkityksettömiksi ja järjenvastaisiksi, aivan kuten ilmeisen kuvitteellinen tarina, jota kerrotaan *Kaivalya Navanitamissa*, luku 2, säe 89.

Hedelmättömän naisen poika ja pylväässä nähty ihminen, pukeutuneena taivaalle kerääntyneisiin kukkiin, nahistelleet

helmiäisen hopean hinnasta, alkaneet taistella *Gandharvojen* kaupungissa, pistäneet toinen toistaan jäniksen sarvilla, vuotaneet kuiviin ja kuolleet, jonka jälkeen heistä molemmista on tullut aaveita: kuullessaan tällaista tarinaa, yksikään viisas mies ei joudu harhaan.

Miksi kenenkään ihmisen tulisi tarpeettomasti kuluttaa aivojaan ja sekoittaa itseään vaalimalla tällaisia ideoita ja päämääriä?

Kun Sri Bhagavanilta kerran kysyttiin tietyn filosofin uskomuksista, joka vaali edellä mainittuja outoja käsityksiä, Hän vastasi lyhyesti: "**Anna antaumuksen ensin tulla täydelliseksi; me voimme ymmärtää kaiken muun myöhemmin**". Miksi Hän vastasi tällä tavoin?

Muuttaa tämä maailma taivaaksi, jossa ei ole kärsimystä ja tehdä ihmisestä kuolematon, eivät ole asioita, jotka täytyy tehdä uudelleen. Jopa nyt maailma ei todellakaan ole mikään muuta kuin Brahman, autuas Korkein Todellisuus ja ihminen ei ole todelliselta luonteeltaan mitään muuta kuin Itse, kuolematon henki. Siksi maailmaa ja ihmistä ei nyt tarvitse tehdä joko onnelliseksi tai kuolemattomaksi. Kaikki se, mitä meidän tarvitsee tehdä, on nähdä ne sellaisina kuin ne todella ovat. Siksi Viisaat sanovat: "Kun ihminen saavuttaa tiedon luonteisen näkemyksen [*jnanamayan*], hänen tulisi nähdä maailma *Brahmanina*" [*drishtim jnanamayin kritva pasyet brahmamayam jagat*]. Ne puutteellisuudet, joita me nyt näemme maailmassa ja ihmisessä, eivät ole virheitä Jumalan luomisessa, vaan ne ovat vain virheitä meidän omassa näkemyksessämme. Sen vuoksi on hyödytöntä yrittää korjata Jumalan luomista anastamalla Hänen voimansa. Jos me haluamme korjata kaikki virheet, jotka havaitsemme, meidän on korjattava omaa näkemystämme. Siihen ei ole olemassa muuta tietä. He, jotka tuntevat todellisuuden, julistavat, että luomisessa [*srishti*] ei ole mitään virhettä, vaan virhe on vain näkemyksessä [*drishti*].

– Sri Ramana Jnana Bodham, osa 1, säe 1696.

Mikä tahansa on ilmestynyt, sen on pakko kadota; mikä tahansa on luotu, sen on pakko tuhoutua; mikä tahansa on syntynyt, sen täytyy kuolla; mikä tahansa

on tullut, sen täytyy mennä; mitä hyvänsä mieli on juuri tiennyt, se sen on myöhemmin unohdettava. Mutta se, mikä on aina olemassa ilmestymättä tai häviämättä, tulematta tai menemättä ja muuttumatta tiedoksi tai unohtumatta, yksin on ikuinen todellisuus. Tämä yksin on meidän todellinen luontomme. Me emme ole koskaan syntyneet; vain meidän kehomme on syntynyt.

Tultuaan olemassaoloon, meidän kehomme on jonakin päivänä pakko menettää olemassaolonsa joko kuolemalla tai katoamalla. Me emme voi saada sitä elämään ikuisesti. Jos me niin haluamme, me saatamme kyetä kehittämään meidän oman ihmeellisen sisäisen voimamme ja näin pakolla pidentää elämää tähän elottomaan kehoon lyhyeksi aikaa. Muinainen Viisas Tirumular eli kolme tuhatta vuotta ja laati *Tirumantiramin* kolmesta tuhannesta säkeestä yhden vuodessa. Mutta noiden kolmen tuhannen vuoden jälkeen, mitä hänen jumalalliselle keholleen tapahtui? Se katosi, eikö niin? Sen vuoksi, kukaan ei voi saada kehoa säilyttämään muotoaan ikuisesti. Lisäksi, kenenkään ei tarvitse tehdä niin. Kun jopa suuret Viisaat, jotka ovat saavuttaneet todellisen tiedon, eivät ole koskaan tehneet kehoa kuolemattomiksi. Jos joku muu yrittää tehdä niin, se tulee osoittautumaan turhaksi vaivaksi, kuten tien rakentamiseksi kaupunkiin, jota ei ole olemassa.

Tässä yhteydessä jotkut ihmiset kysyvät, "Joidenkin Viisaiden kehot, kuten Tirugnanasambandharin ja Manikkavachakaran, eivät kuolleet eivätkä jättäneet tähän maailmaan ruumiita. Eikö tämä merkitse sitä, että he tekivät kehoistaan kuolemattomia?". Vastaus tähän kysymykseen on seuraavanlainen: mitä tapahtuu tavallisen ihmisen keholle, kun se jää jäljelle ruumiina? Se menettää muotonsa hajoamalla viideksi elementiksi, joista se alun perin koostui. Toisin sanoen, keho lähtee yhdessä elementeistä, joko tulella, maassa, vedessä tai avoimessa ilmassa, ja se yksi elementti erottaa vähitellen muut ruumiin elementit ja yhdistää ne ympäröiviin elementteihin. Niinpä ruumiin muoto häviää vähitellen. Muutaman ihmisen tapauksessa, kuitenkin, sen sijaan, että se tapahtuisi asteittain, tämä elementtien erottamisen prosessi ruumiissa tapahtuu jumalallisen Armon voimalla sekunnin murto-osassa. Mutta mitä eroa on lopputuloksessa? Ei mitään. Jopa näiden Viisaiden kehot ovat menettäneet muotonsa ja kadonneet, eikö totta? Ero voidaan havaita vain siinä tavassa, jolla elementtien eroaminen kehossa tapahtui ja sen ajan pituudessa, jossa se tapahtui. Mutta yhtä kaikki, heidän kehojensa muodot eivät säilyneet tuhoutumatta. Koska kehon on joka tapauksessa menetettävä muotonsa ja kadottava, mikä sillä on väliä, miten se sen menettää? Vaikka keho menettää muotonsa ja häviää välittömästi, kuten tapahtui näiden Viisaiden tapauksessa, ei voida sanoa, että siitä on tehty kuolematon. Koska

näiden Viisaiden kehot syntyivät ja uudelleen ilmestyivät maailmaan aikoinaan, niiden on pakko kuolla ja kadota maailmasta myöhemmin.

Kuullessaan tämän vastauksen, jotkut ihmiset esittävät uuden vastaväitteen sanomalla: "Mutta on olemassa myös uskomus, joka väittää, että vaikka heidän karkeat kehonsa katoavat, Viisaat elävät iankaikkisesti heidän hienovaraisissa kehoissaan ohjaten maailman asioita. Sen vuoksi, eivätkö heidän kehonsa jatka olemistaan ainakin siinä hienovaraisessa muodossa? Eikö sitä tilaa tulisi pitää kehon kuolemattomuutena?" Vastaus tähän on seuraavanlainen:

Onko niin, että vain suurilla sieluilla on mahdollista olla hienovaraisia kehoja ja jatkaa maailman toimintaa? Jopa tavalliset ihmiset, luovuttuaan karkeista kehoista, saattavat ottaa hienovaraisia kehoja heidän hyveellisten tai syntisten tekojensa seurauksena ja jatkaa niitä vastaavien maailmojen toiminnoissa. Myös Jumala, yksi kolmesta kokonaisuudesta, on samalla tavalla sitoutunut luomisensa, ylläpitonsa ja tuhoamisensa toimintaan! Emmekö myönnä myös sen tosiseikan, että tällainen asia tapahtuu kaksinaisuuden tasossa? Mitä ihmettelemistä siinä on? Vain tästä syystä johtuu, että jopa Jumalan muotojen [kokonaisuuksien] sanotaan oleva vailla todellisuutta Absoluuttisen Todellisuuden näkökulmasta. Olkootpa ne karkeita, hienovaraisia tai kausaalisia, ne ovat loppujen lopuksi vain 'kehoja'! Niin kauan kuin joku samaistaa itsensä johonkin näistä kolmesta kehosta 'minänä', se on vain tietämättömyyttä. Varmasti ei voi tulla muuta kuin loppu tälle keholle ja tietämättömyydelle – samaistumiselle sen kanssa. "Me", Absoluuttinen Totuus emme ole keho – emme edes mikään edellä mainituista kolmesta erilaisesta. Meidän tulisi ymmärtää, että keho on syntynyt vain kuollakseen. Arvostelukyky, joka johtaa tällaiseen lopputulokseen, on oikeaa arvostelukykyä.

Ennen heidän kehonsa syntymää, mitä ja kuinka he olivat, jotka nyt haluavat jatkuvuutta keholleen tai ikuistaa sen? Ennen kuin he olivat syntyneet, mikseivät he huolestuneet tästä kehosta, jolle he nyt etsivät jatkuvuutta ja säilyvyyttä? Ennen kuin he olivat syntyneet, he olivat ilman nykyistä kehoa, mutta he eivät pitäneet sitä menetyksenä. Jopa nykyisen kehonsa kuoleman jälkeen he ovat, tietysti, ilman nykyistä kehoa! Niinpä, mitä menetys heillä jälleen tulee olemaan ja miksi heidän pitäisi huolehtia siitä nyt? Eikö siis ole syytä ymmärtää, että se on Itsen täydellisen tuntemisen puute, toisin sanoen, mitä he todella ovat, mikä aiheuttaa kaikille heidän edellä mainitut ponnistelunsa? Sen vuoksi, ohjautukoot kaikki heidän ponnistelunsa Itsen oikein tuntemisen suuntaan.

Lisäksi, keho itsessään on sairaus meille, jotka olemme kuolemattomia, pilaantumattomia ja sairautettomia. Sairautensa viimeisinä päivinä Sri Bhagavan Ramana sanoi kerran opetuslapsilleen, jotka olivat äärimmäisen huolissaan Hänen

kehonsa kunnosta: "Keho itsessään on sairaus. Jos tämä tauti saa taudin, eikö se ole meille hyväksi?"

Vain ne arvottomat ihmiset, joiden muoto on myrkyllinen ja olematon ego, joka on kaikkien hirveiden tautien perusta, tekevät väsymättä *tapaksia* ikuistaakseen kehon, kuin hän, joka ottaa lääkettä pahentaakseen sairauttaan.

– Guru Vachaka Kovai säe 233.

Jos siitä, mitä on edellä sanottu, me ymmärrämme sen tosiasian, että kaikkien kärsimysten, jotka maailmassa ilmenevät meille, todellinen syy on pelkästään virheellinen näkemyksemme, joka on tullut olemassaoloon sen seurauksena, että olemme kutistaneet olemassaolomme rajattoman autuaan Luontomme rajalliseen kehoon käyttämällä rajatonta vapauttamme Tahtoa, joka on luontaisesti meissä, silloin tulee ilmeiseksi, että ainoa viisas asia tehdä, on lopettaa maailman ja kehon ilmestymisen sairaus [Itsen huomioinnilla] ja olemalla aina onnellinen. Siksi ihmiskunnan joogiset pyrkimykset ikuistaa keho ja taivaallistaa maailma ovat turhia eivätkä millään tavoin parempia kuin sokean miehen toiminta pimeässä huoneessa, joka tekee jotakin tietämättä edes mitä hän tekee. Perimmäisenä syynä kaikille näille toiminnoille, kuten anastaa Kaikkivaltiuuden voima täyttämään edellä mainitut tavoitteet, on virheellistä arvostelukykä eli tietämättömyyttä, jolla ihminen luulee, että nämä kaksi kokonaisuutta, maailma ja Jumala, ovat Itsestä erillään. Tämä puolestaan johtuu **oikean Itsetuntemuksen** puutteesta, toisin sanoen, ettei tiedä olevansa jakamaton Kokonaisuus, Korkein Todellisuus, joka ylittää maailman, Jumalan ja sielun kolminaisuuden. Sen vuoksi, ensiksi ja ennen kaikkea, kohdistakoon ihminen ponnistelunsa kohti oikeaa tietoa Itsestä ennen kuin hätäisesti päättelee mitään maailmasta ja Jumalasta. Silloin totuus maailmasta ja Jumalasta paljastuu itsestään!

Joillekin on luonnollista kysyä: "Eikö meillä silloin pitäisi olla myötätuntoa kaikkia ympärillämme olevia olentoja kohtaan? Eikö meidän silloin pitäisi ryhtyä palvelemaan ihmiskuntaa ja hävittämään näitä kärsimyksiä? Eikö ole olemassa polku "Karma Jooga" kunnolla kartoitettuna ja seurata?"

Kyllä, se on erittäin suurenmoinen periaate kiinnittää huomiota muiden hyvinvointiin! Mutta, eikö ole ensin välttämätöntä tietää, mikä on hyvää meille, ennen kuin tiedämme, mikä on hyvää muille? Ei ole ihme, kun ihminen ei tiedä, mikä hän todella on, ettei hän pysty tietämään, mikä on hyvää hänelle itselleen.

Ellei hän tiedä tätä, miten hän voi ymmärtää, mitä muut ovat ja mikä on hyvää heille? Ihminen joka, rajallisella näkemyksellä, uskoo olevansa keho, voi tietää myös muiden olevan vain kehoja. Sama virheellinen näkemys saa hänet päättämään virheellisesti sen, mikä on hyvää hänelle ja muille. Sitä paitsi, hän on aivan ymmällään tietämään tarkalleen edes mikä on hyvää ja mikä on pahaa. Kun edellisen tietämättömyyden lisäksi, jossa ei tiedä, mitä itse todella on ja mitä muut ovat, lisätään tietämättömyys siitä, ettei tiedä, mikä on hyvää ja mikä on pahaa, molemmat toimivat sotkuna johtamaan ja lopettamaan kaiken hänen toimintansa suureen sekaannukseen!

Mikä on hyvää ja mikä on pahaa! Tänään me päätelemme jonkinlaisella arvostelukyvillä pahaksi asiaksi sen, minkä me eilen päätelimme hyväksi. Samalla tavalla, huomenna me saatamme päätellä jollakin toisenlaisella arvostelukyvillä pahaksi asiaksi sen, minkä me tänään päätelemme hyväksi ja luovumme siitä. Meidän hyvän ja huonon normimme muuttuvat usein oikkujemme ja mielikuvitukseen perustuvien tykkäämisten ja inhojen mukaan. Mitä tästä voidaan päätellä? Vain sen, ettei meillä ole ehdottoman varmaa määritelmää hyvästä ja pahasta, joka on yksi niin monista kaksinaisuuksista. Kuinka me tällaisessa sekasortoisessa tilassa voimme ryhtyä tekemään hyvää maailmalle? Mitä ihmeellistä on siinä, jos mies, joka kärsii kroonisesta ummetuksesta, yhtenä hyväntekeväisyytensä tunteiden aikana antaa ulostuslääkepillereitä kaikille [myös kroonisesta punataudista kärsiville]! Hyväntekeväisyyden mieliala, joka menee ihmiseen – joka näkee muut itsensä kaltaisina – toimii vain tällä nurin niskoin käännetyllä tavalla!!

Yhteenvetona siitä, mitä edellä on sanottu: (1) Koska ihminen ei tiedä, mitä hän on, hän ei voi tietää, mitä maailma on. (2) Koska ihminen ei tiedä, mikä on hyvää hänelle itselleen, hän ei voi tietää, mikä on hyvää muille. (3) Koska ihminen ei kykene antamaan itselleen kaikkea apua, hän ei varmasti pysty auttamaan maailmaa. On yleisesti tiedossa, että pelkästään näiden kolmen syyn vuoksi kaikki, jotka ovat tulleet esiin uudistajina tekemään hyvää 'virheellisen' käsityksen alaisina, eivät ole muita kuin niitä, jotka ovat tuoneet mukanaan niin monia vääryyksiä ja paheita maailmaan. Miksi puhua näistä keunoista uudistajista! Kuinka voi kukaan heistä toivoa tekevänsä mitään pysyvää hyvää maailmalle, kun Jumala Itse hyväksyy sen, ettei Hän voi uudistaa maailmaa kerta kaikkiaan. Kääntäkäämme huomiomme Herra Krishnan sanoihin, joka sai aikaan niin monia suuria ihmeitä syntymähetkestään lähtien,

"... Vakiinnuttaakseni oikeamielisyyden minä ruumiillistan itseni ajasta [*yugasta*] aikaan [*yugaan*]"

Bhagavad Gita, luku IV, säe 8.

Hänen omasta sanomisestaan meidän on ymmärrettävä, että Hänen on tultava uudestaan ja uudestaan. Jos hänen uudistuksensa olisi ollut pysyvää, hänen ei olisi tarvinnut tulla uudestaan ja uudestaan! Mitä voimme päätellä tästä? Että se ei osoita Kaikkivaltiaan kyvyttömyyttä, vaan että se vain paljastaa maailman epätodellisen luonteen!! Bhagavan Sri Ramana korosti tätä samaa tosiasiaa. Sen vuoksi, uudistuksen nimessä älköön ihmisen ego nousko ja pilatko sekä itseään että maailmaa. Ensimmäiseksi, hallitkaamme tällaiset tunteemme ja tehkäämme mieli rauhalliseksi.

Me olemme nähneet kirjan "*Sri Ramanan Polku, Osa I*", s. 44, alaviitteestä, kuinka, kun me emme tiedä mikä on Itse, sanaa 'itsekkyyks' käytetään väärin merkitsemään pahetta. Se, mitä Jnani pitää hyvänä tai huonona, joka kokee koko maailmankaikkeuden vain omana Itsenä, on ainoa oikea ratkaisu, jos meidän edes täytyy tietää, mikä on todella hyvää ja mikä on todella huonoa, vaikka, tarkkaan sanoen, Hänen näkemyksensä mukaan ei ole olemassa mitään hyvää eikä huonoa, koska mitään maailmaa ei edes ole Hänen Itsestään erillään.

Se on vain keho, joka yksin rajoittaa sitä, jota ihminen * pitää 'minänä'. Tällaisella rajoitetulla tunteella kaikki, minkä hän näkee – tämän maailman ja kaikki sen elävät olennot – tuntuvat olevan hänestä itsestään erillään. Koska keho yksin tuntuu tarkoittavan 'minää', itsekkyyttä pidetään paheena. Mutta Jnanille, jolla on todellinen tieto Itsestä, 'Minä' koetaan kaiken läpäisevänä KOKONAISUUTENA. Niinpä Hänen näkökulmaltaan Hänen itsekkyytensä ei ole mitään muuta kuin korkeinta epäitsekkyyttä. Kun Jnani näin tuntee kaiken ainoana jakamattomana Itsenä, eikö myös Hänen kehonsa sisälly tähän kokemukseen 'Minänä'? Tietämättömän kokemus on 'Minä olen vain tämä keho', kun taas Jnanin kokemus on 'Minä olen myös keho'. Tämän Sri Bhagavan Ramana selittää "*Ulladu Narpadun*" säkeessä 17:–

* Kehotietoisuus on rajattua tietoisuutta. Sitä ei voi verrata rajattomaan ikuiseen Itsetietoisuuteen. Jnanin kehotietoisuus ei ole mitään muuta kuin atomin kaltaisen palan säteen heijastus siitä puhtaasta Itsetietoisuudesta, jonka Hän kokee 'Minänä'. Ainoastaan tällä tavalla Jnani on tietoinen ruumiillisesta olemassaolostaan.

”Heillä, jotka eivät ole oivaltaneet Itseä samoin kuin heillä, jotka ovat, sana 'minä' viittaa kehoon, mutta sillä erolla, että heillä, jotka eivät ole oivaltaneet, 'minä' rajoittuu kehoon, kun taas heillä, jotka ovat oivaltaneet Itsen kehossa, [toisin sanoen, tässä nykyisessä elämässä] 'minä' loistaa rajattomana Itsenä. Tiedä, että tämä on ainoa ero näiden kahden välillä.”

– Ulladu Narpadu säe 17.

Samalla tavalla, kun Jnani kokee koko maailmankaikkeuden ei Itsestä – Olemassaolo-Tietoisuus-Autuudesta [Sat-Chit-Anandasta], – erillään, Jnanin ei ole väärin tuntea, että maailma on todellinen; mutta, se on varmasti väärin, jos tietämätön sanoo: "Maailma on todellinen" niin kauan kuin hänen 'minä'-kokemuksensa rajoittuu vain kehoon. Se johtuu siitä, että tietämätön uskoo maailman – nimien ja muotojen, Brahmanin epätodellisten aspektien – olevan todellinen, että häntä on opastettava, 'Brahman yksin on todellinen, maailma on epätodellinen [*Brahmam satyam, Jagat mitya*]'. Mutta itse asiassa, Jnanin korkeimman, jakamattoman kokemuksen näkökulmalta maailma on Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus [Sat-Chit-Ananda], Brahman. Tämän Sri Bhagavan Ramana selittää "*Ulladu Narpadun*" säkeessä 18:–

Heille, jotka eivät ole oivaltaneet Itseä samoin kuin heille, jotka ovat, maailma on todellinen. Mutta heille, jotka eivät ole oivaltaneet, Totuus mukautuu maailman mittoihin, kun taas heille, jotka ovat, Totuus loistaa Muodottomana Täydellisyytenä ja maailman Perustana. Tässä on koko heidän välisensä ero.

– Ulladu Narpadu säe 18.

Jnanin Itsekkyyks on totisesti todellista ja oikeanlaista 'Epäitsekkyyttä', jota ihmiset ovat ylistäneet tähän päivään asti. Toisaalta, jos muiden hyvinvoinnista päätetään millä hyvänsä jalomielisyyden määrällä, joka tulee satvisen tunteen kautta, joka voi joskus nousta *Jeevan* heikkolaatuisen mieleen [siitä huolimatta kuinka ihmeellisen loistava hänen älykkyytensä on tai kuinka hyvin hän on perehtynyt oppimisen kaikkiin eri haaroihin], jonka tietoa rajoittaa ajatus 'Minä olen keho', se tulee johtamaan vain maailman pahoinvointiin!

Siitä, mitä on edellä sanottu, älköön lukija ajatelko, että on väärin tehdä hyvää muille. Jos tavoitteena ei ole hyväntekijän oma hyvä, silloin mikä tahansa hyvä, jota tehdään muille, on hyvää.

Monien erilaisten epäitsekkäiden palvelojen [*Nishkama Pooja*] joukosta suositellaan myös maailmankaikkeuden palvontaa Jumalan muotona. Nähdä maailmankaikkeus Jumalana ja palvoa sitä, voi tapahtua vain mielen kuvitteellisen prosessin kautta. Joten se on vain mentaalisen Jumalan palvontaa eikä Todellisuuden palvontaa. Mutta, todella kokea maailmankaikkeus Jumalana [joka on sen todellista palvontaa], on mahdollista vain, kun on oivaltanut Itsen todellisen luonteen, jossa maailma ja Jumala eivät pysy Itsensä erillään olevina kokonaisuuksina.

"Kun ensin näet sydämessä Hänet, joka on kaikkialla, vain silloin olet tietoinen siitä, että kaikki ovat olemassa Hänenä."

– Dhyanappattu – Sadanai Saram.

Mutta näkemällä maailman ja siinä olevat elävät olennot Jumalana, ainakin mielellä, saa aikaan hyvän tuloksen, nimittäin mielen puhdistumisen. Tämä on Karma Joogan salainen tavoite. Karma Jooga sallii ihmisen tehdä eron ja valita sen, mikä on hänelle hyvää ja mikä on hyvää muille jopa hänen tavallisen mielensä mukaan ja sallii hänen toimia sen mukaisesti. Mutta on tiedettävä, että tämän sallimisen tarkoitus ei ole maailman kärsimysten täydellinen hävittäminen eikä Jumalan, luoksepääsemättömän, saavuttaminen. Sri Bhagavan Ramana ilmaisee Karma Joogan menetelmän ja tuloksen "*Upadesha Undiyarin*" säkeessä 3: "Teot, jotka suoritetaan ilman kiintymystä tuloksiin ja pyhitettyinä Herralle, puhdistavat mielen ja osoittavat tie Vapauteen". Siksi Karma Joogan tarkoitus on vain mielen puhdistus. Tähän tarkoitukseen, joka on salainen tavoite, velvoitetaan Karma Joogassa.

"Sinulla on oikeus vain tehdä; muttei koskaan oikeutta sen tuloksiin ..."

– Bhagavad Gita, Luku II, säe 47.

Tässä sana 'tulokset' ei koske ainoastaan etsijän [*Sadhakan*] toiminnan tuloksia, vaan myös Karma Joogan harjoittamisen tuloksia! Karma Yogi, joka harjoittaa ihmiskunnan palvelua epäitsekkäällä motiivilla, odottaa tuloksena

vähintään sen, että he, joita hän palvelee, vapautuvat kärsimyksensä ja tulevat onnellisiksi. Hän saattaa ajatella, että hän tekee uhrauksen ilman mitään henkilökohtaista hyötyä, kun, itse asiassa, vain hän on se, joka todella hyötyy, koska tällainen toiminta puhdistaa hänen mieltään. Jos etsijä ei harjoituksensa alussa saa vähintään tätä odotusta, että maailma vapautuu kärsimyksensä hänen palvelunsa seurauksena, hän menettää kaiken innostuksen ja uskon Karma Joogaan. Jos innostus ja usko menetetään, myös mielen puhtaus, joka on Karma Joogan tavoite ja tulos, menetetään.

Sekä mielen puhtaus, että sitä kautta sen kyky arvioida oikein, kasvavat yhtä aikaa etsijässä. Sen vuoksi, kun hänen mielensä tulee puhtaammaksi ja puhtaammaksi, se saa korkean selkeyden, jolla hänen ymmärryksensä voima muuttuu terävämmäksi ja terävämmäksi. Vain nyt, tämän avulla, hän pystyy ymmärtämään kuinka välttämätöntä on tuntea Itse oikein ja miten maailman ja Jumalan ilmaantuminen liittyvät Itsetuntemukseen ja myös, **kuinka mielen puhdistus on Karma Joogan ainoa tavoite**, niin kuin sitä on tässä luvussa tähän saakka selitetty. Itse asiassa, onko mitään suurempaa hyötyä kuin tämä mielen selkeys, joka saavutetaan Karma Joogalla? Sillä etsijä on nyt todella sovelias Itsen tieteeseen, jolla Korkein Totuus paljastuu hänessä! Tämä on se prosessi, jota Sri Bhagavan tähdensi "*Upadesha Undiyarin*" säkeessä 3, johon viitattiin aiemmin.

Kuinka Karma Joogan harjoitus vaikuttaa mielen puhdistumiseen?

Jos tiedämme, mikä on epäpuhtautena mielessä, se tapa, jolla se poistetaan Karma Joogan harjoituksella, ymmärretään myös selvästi. 'Minä' ja 'minun' ovat epäpuhtaudet mielessä eli '*Chittamissa*'. Jos nämä epäpuhtaudet, jotka muodostavat '*tamin*' '*Chittamissa*', poistetaan, '*Chittam*' jää jäljelle '*Chitinä*' [Puhtaana Tietoisuutena], joka se todella aina ON.

Aivan kuten kirkas prisma näyttää olevan punainen, kun se on lähellä punaista kukkaa, samoin *Chit* näyttää olevan *chittam*, kun se on lähellä [mutta ei todella liittynyt] likaisia maallisia taipumuksia. *Chittam* jää jäljelle ja loistaa yksin Korkeimpana *Chitinä*, jos tavu '*-tam*', joka edustaa epäpuhtautta, *Mayaa*, poistetaan.

– Guru Vachaka Kovai säe 244.

'Minä' ja 'minun' ovat juuriepäpuhtaudet lukemattomille muille epäpuhtauksille, kuten himolle, vihalle ja muille vastaaville. Jopa näistä kahdesta, omistuksellinen muoto 'minun' voi olla olemassa vain 'minän' vuoksi. Missä ei ole

'minää', siellä ei ole 'minun'. Vaikka puhtaassa luonnossaan 'minä' on Itse, sitä pidetään epäpuhtaana sen ominaisuuksien vuoksi, jotka ovat sille vieraita ja koetaan 'Minä olen-tämä, Minä olen-tämä keho, Minä olen-ihminen tai Minä olen-se ja se'. Siten, vain ominaisuudet, jotka liitetään tähän 'MINÄ OLEN', ovat 'juuriepäpuhtauksia'. Ennen kuin nämä epäpuhtaudet poistetaan, Itseä, Olemassaolo-Tietoisuutta [*Sat-Chit*] kutsutaan egoksi. **Joogan todellinen tarkoitus on vain poistaa tämä juuriepäpuhtaus.**

Menetelmät epäpuhtauksien poistamiseksi vaihtelevat etsijöiden kypsyyden mukaan. Sen seurauksena on kehittynyt erilaisia Joogia. Etsijöille, jotka ovat hyvin päättäväisiä poistaessaan epäpuhtauksiaan, epäpuhtaus muodossa 'minun', joka on karkea mieluummin kuin epäpuhtaus muodossa 'minä', joka on hienovarainen, tulee ensin heidän havainnointinsa alueelle. Silloin hän, jolla on vilpittön kaipuu, alkaa heti hylätä kaiken sanoen 'Älköön se olko minulle'. Tämä johtaa luopumiseen. Toisen tyyppinen etsijä kiihottaa itsessään uhrautumisen tunteen sanoen: 'Olkoot kaikki nämä [minun] muille eivätkä minulle*'. Karma Jooga kehittyi, oman toisen tyyppisen etsijän periaatteen perustakseen!

"Jos hyvinvointi, maine, nimi ja tällaiset maalliset asiat edistävät onnellisuuttani, olkoot ne kaikki vain toisten onneksi eivätkä minun"; tällaisella asenteella etsijä sitoutuu koko elämänsä ajan tällaisiin toimintoihin niillä kaikilla tavoilla, joilla hän voi. Aivan samoin kuin likaisesta kankaasta tulee puhtaampaa ja puhtaampaa, kun sitä lyödään ja puserretaan yhä enemmän ja enemmän**, samoin myös hänen jokainen epäitsekäs toimintansa palvelee tarkoitustaan antamalla iskun hänen 'minun omalleni' ja siten tekee hänen mielestään puhtaampaa ja puhtaampaa. Jos me tutkimme tarkasti jokaista käskyä ja kieltoa, kuten paastoa, hyväntekeväisyyksiä ja muita käyttäytymissääntöjä, joita *Vedat* määräävät ihmisten noudatettaviksi päivittäisissä toiminnoissaan [*Nitya-Karma anushtana*], on selvää, että kaikki nämä pyrkivät saamaan hänet uhraamaan vähintään hivenen 'minun omasta' ja panevat rajoituksen hänen halulleen maallisiin nautintoihin.

Siten kahdesta epäpuhtaudesta 'minä' ja 'minun', kun 'minun' on helppo havaita, ei ole ihme, että kaikki hyvät ihmiset, joilla on yleensä jalot tavoitteet, yrittävät ensin torjua vain 'minun omani'. Sillä tällaiselle mielelle, joka näin puhdistuu 'minun omasta' luopumalla, valkenee myös toinen totuus: – "Tämä 'minun' on kuin puun lehdet ja oksat. Riippumatta siitä, millä ponnisteluilla ja

* Kannattaa verrata seuraavaan lukuun lainattuihin "*Chamakamin*" osiin, joiden avulla voit selvittää sopivuutesi aloittaa Karma Jooga.

** Etelä-Intiassa on tapana puhdistaa vaatteita lyömällä niitä kivialustalla ja pusertamalla niitä sen jälkeen lian poistamiseksi.

kuinka monta kertaa ne leikataan, lehdet ja oksat – 'minun omani' – tulevat, suotuisissa olosuhteissa, versomaan yhä uudelleen ja uudelleen jossakin muodossa tai toisessa omia aikojaan. Sen vuoksi juuri-'minä' pitäisi kaivaa esiin ja hävittää." Jopa tämän totuuden paljastumiseksi, eikö ole välttämätöntä, että 'minun omani' levottoman kiihkeyden tulisi vähentyä suuressa määrin? Siihen saakka, kunnes tämä ymmärrys tulee vakavalle etsijälle puhdistuneen mielen kunnollisella arvostelukyvällä, että 'minä' on oikea juuriepäpuhtaus ja että se täytyy kitkeä, ihmiskunnan palvelu, toisille uhrautuminen ja vastaavat epäitsekkiät teot Karma Joogan linjalla jatkuvat hänen elämässään muodostaen suurimman osan hänen pyrkimyksistään. Silloin, aiempien taipumustensa ja makujensa mukaan hän astuu joko hartauden [*Bhakti Joogan*] polulle tai tiedon [*Jnana Joogan*] polulle, joka yksin on suorassa yhteydessä egon, juuriepäpuhtauden tuhoutumiseen. Hänet, jota oli koko tämän ajan kantanut mukanaan sivujoki Jamunan virta, on nyt luovutettu Gangesille, pääjoelle. Tässä Jamuna symboloi Karman [*Karma Joogan*] polkua, kun taas Ganges symboloivat sekä Rakkauden [*Bhakti Joogan*] että Tiedon [*Jnana Joogan*] polkuja. Nämä kaksi, kuten Ganges, soljuvat aina Brahmanin valtamereen vieden vääjäämättä mukanaan etsijän, joka putoaa niiden virtaukseen.

Saavuttaakseen Olemassaolo-Tietoisuus-Autuuden [*Sat-Chit-Anandan*], Itsen eli Brahmanin, Tietoisuus [*Chit*] ja Autuus [*Ananda*] itse toimivat kahtena Polkuna, toisin sanoen, saavuttaakseen Olemassaolon, Korkeimman [*Satin*], Tietoisuus [*Chit*] ja Autuus [*Ananda* eli *Priya*] ovat ainoat Polut. Tietoisuuden [*Chitin*] Polku on Tiedon Polku [*Jnana Marga*] ja Autuuden [*Anandan*] Polku on Rakkauden Polku [*Bhakti Marga*]. Totta puhuttaessa, Brahman, *Sat* itse venyttää kahta kättään – Tietoisuutta [*Chitiä*] ja Autuutta [*Anandaa*] – vetääkseen meidät itseensä, tai toisin sanoen, laskee Itsensä jalkojemme alle Tiedon Poluksi ja Rakkauden Poluksi meille vaeltaa. Näin, pyhät sanat 'Minä olen Polku ja Minä olen Päämäärä' todistetaan. **Polku on kiinnittää huomionsa (tietoon) 'Minä olen' ja Päämäärä on pysyä (tiedossa) 'Minä olen'!**

Emmekö me ole edellä luokitelleet Karma Yogin ponnistelun, jota etsijä nyt käyttää tuhotakseen juuriepäpuhtauden 'minä', kahdeksi tärkeimmäksi Poluksi, 'Tiedon Poluksi [*Jnana Marga*] ja Rakkauden Poluksi [*Bhakti Marga*]?' Kysymisen menetelmä: "Mikä on tämä 'minä'-tunne?", toisin sanoen, "Kuka minä olen?" on Tiedon todellinen Polku [*Jnana Marga*], joka on jo selitetty yksityiskohtaisesti kirjassa "Sri Ramana Polku Osa I". Katsokaamme nyt, kuinka egon, 'minän' – juuriepäpuhtauden tuhoaminen saadaan aikaan Rakkauden Polun kautta.

LUKU 2

Rakkaus eli Bhakti

Veden luonteena on valua alaspäin. Valtameren vesi pysyy paikallaan valtavana massana. Valtameri on alhaisin paikka maan päällä. Siten valtameren vedellä ei ole paikkaa mihin valua. Mutta, kun aurinko haihduttaa vettä ja muuttaa sen pilviksi, se ei koskaan pysy taivaalla. Kun tuulet ajavat ne vuorten huipuille, ne jäähtyvät ja muuttuvat puhtaaksi vedeksi, joka sataa. Veden luonteen vuoksi se alkaa taas virrata alaspäin etsimään lähettään vesiputouksissa, kerääntyy moniin puroihin, valuu alas alavammille alueille jokena ja sulautuu lopulta uudelleen lähteeseensä, valtameren. Sitä ei voi millään tavoin pysäyttää ennen kuin se saavuttaa lähteensä, valtameren. Vaikka se saattaa virrata moniin kanaviin ja kastella laitumet tai kerääntyä järviin ja altaisiin tai olla pysähtyneenä halkeamiin ja kuoppiin, se ei pysy siellä pitkään; sillä se haihtuu uudelleen, muuttuu pilviksi ja yrittää päästä lähteeseensä kuten aiemminkin! Ponnistelut, joita me havaitsemme *jeevojen*, yksittäisten sielujen elämässä, ovat täsmälleen samanlaisia!

Kaikkien *jeevojen* lähde, ei pelkästään ihmisten vaan kaikkien olentojen, on Korkein Olento [*Brahman*]. Lukemattomat sielut, jotka elävät lukemattomilla maapalloilla, jotka (sielut) määrittelemättömän, ihmeellisen voiman vuoksi näyttävät olevan erillään lähteestään, kiirehtivät aina takaisin Korkeimpaan, niiden lähteeseen. Aivan kuten juoksu kohti alhaisinta paikkaa on veden luonne, pyrkimys, joka havaitaan *jeevoissa* ajatusten, puheen ja tekojen muodossa palata lähteeseensä, Korkeimpaan, on todellakin *jeevojen* luonnetta. Siksi kaikkien *jeevojen* tavoitteena on palata lähteeseensä, Brahmaniin.

Mutta sadevesi, kun se laskeutuu alas kukkuloilta, ei kulje suoraan kohti valtameraa. Se täyttää kaikki altaat tai kuopat, jotka se kohtaa, vuotaa niistä yli ja valuu alaspäin mihin suuntaan tahansa seuraavaan alempaan kohtaan, maan ominaisuuksien mukaan. Se ei edes tiedä, että se on menossa valtameren. Samalla tavalla, *jeevat* sitovat itsensä makunsa mukaan yhteen toimintaan toisen toiminnan jälkeen ilman, että selkeästi ymmärtävät ponnistelujensa lopullista päämäärää. Sadevettä ei voi auttaa muu kuin antautumalla ainoaan toimintaan, jota se voi tehdä luonteensa mukaisesti, toisin sanoen, juosta alaspäin alempaan paikkaan. Tunsipa se tien tai ei, se tulee varmasti saavuttamaan valtameren

ennemmin tai myöhemmin, sillä se ei voi tiellään pysyvästi pysähtyä mihinkään. Niin myös *jeevoja* ei voi auttaa muu kuin kaipuu onnellisuuteen, koska tällainen on heidän luonteensa. Sen vuoksi he sitoutuvat ainoaan toimintaan, jota he voivat tehdä, toisin sanoen, välittömien halujensa toteuttamiseen. Olivatpa he tietoisia tai ei siitä, että heidän kaikkien ponnistelujensa seuraus on saavuttaa lähteensä, Brahman, he varmasti saavuttavat sen, vaikka se tapahtuisi vasta monien miljoonien luomissykliä [jälleensyntymien] jälkeen.

Kuten edellä on kuvattu, pilvissä oleva vesi haihtui merestä. Kun se aikoinaan sataa kukkuloilla, se ei välittömästi juokse takaisin mereen yhdellä juoksulla niin kuin joki. Matkallaan se uudelleen haihtuu ja uudelleen leijuu pilvien muodossa ja kun se uudelleen jäähtyy, se uudelleen ottaa veden muodon. Tämä on sen uudelleensyntymistä. Eikö totta? Samalla lailla, ennen kuin se saavuttaa lähteensä, Brahmanin, *jeeva* ottaa erilaisia kehoja uudestaan ja uudestaan. Joka kerta se tekee ponnistuksia moneen suuntaan ja joka kerta, kun aiemmin otettu keho kuluu loppuun ja kuolee, *jeeva* ottaa toisen kehon. Tämä on sen uudelleensyntymistä.

Jeevan tekojen muodossa tekemät ponnistelut ovat kuin veden juoksun muodossa tekemät ponnistelut. Tällaiset ponnistelut eivät pysähdy koskaan, eivät edes sekunnin ajaksi, ennen kuin *jeeva* saavuttaa lähteensä. Aivan kuin vesi, kaikista mahdollisista esteistä huolimatta, jotka seisovat sen tiellä, kiemurtelee tietään niiden ympäri uudestaan ja uudestaan ja saavuttaa seuraavan syvän paikan, samalla lailla *jeeva*, kaikista mahdollisista esteistä huolimatta, jotka se kohtaa elämässään, jatkaa sinnikkäästi tekemällä ponnisteluja tekojen [*karmojen*] muodossa.

Niin kuin veden luonteena on pyrkiä alimpaan paikkaan, *jeeva*, luonteensa mukaisesti, joka ei ole mitään muuta kuin rakkautta onneen, toimii aina mielen, puheen ja kehon avulla. Tämä rakkaus onneen – *jeevan* luonne, korkealle jalostuneessa tilassaan, muuttuu Korkeimmaksi Rakkaudeksi [*Para Bhaktiksi*], joka johtaa sen Korkeimpaan Olentoon, koska tämä Korkein Olento ei ole mitään muuta kuin rajaton Autuuden valtameri. Kuitenkin, veden liike, sen valuessa alas kukkuloilta, näyttää pysähtyneen, kun vesi saavuttaa lähistöllä olevaan altaan. Myös siellä sen liike jatkuu, mutta toiseen suuntaan – vesi ei enää juokse alaspäin, vaan nousee ylös. Silloin näyttää siltä, että veden todellinen luonne, toisin sanoen, juosta alaspäin, muuttuu nousemiseksi [haihtumiseksi]. Samalla lailla, jonkin elämässä [joko täällä tai muissa maailmoissa] saavutetun nautinnon vuoksi, *jeevan* luonne, toisin sanoen, rakkaus onneen ja ponnistelut sitä kohti, näyttävät muuttuvan tyytyväisyyden tilaksi, jossa ei ole ponnistusta, toisin sanoen, Brahmanin luonteeksi. Mutta, aivan kuten veden taas täytyy juosta alaspäin, kun

allas on täynnä, myös *jeevan* on taas ryhdyttävä tekemään työtä niin monella tavalla kuin hän haluaa, saavuttaakseen täydellisen onnellisuuden, koska täällä ja muissa maailmoissa saavutetut nautinnot hänen tekojensa [karmojensa] hedelminä eivät voi tyydyttää häntä kauaa.

Siihen asti, kunnes hän saavuttaa päämäärän, Korkeimman Olennon [*Sat-Chit-Anandan*], joka on rajaton, loppumaton, ylitse pursuava, täydellinen Autuus, mikään vähäpätöinen nautinto ei voi pysäyttää ponnistusta, joka nähdään elämän rimpuiluna *jeevassa* ja saada häntä pysymään hiljaa. Aivan kuten sadevedestä tulee liikkumaton, ponnistukseton ja levossa oleva heti, kun se saavuttaa valtameren, niin myös silloin, kun *jeeva* saavuttaa Korkeimman Olennon, se menettää *jeevaluonteensa*, muuttuu ponnistelemattomaksi ja kuten hän, joka on saavuttanut kaiken, se saa takaisin Brahmanin luonteen – Ikuisen Rauhan.

"Koska hänen mielensä muoto näin tuhoutuu ja koska hän vakiintuu Korkeimpaan Totuuteen, sellaiselle suurelle Joogille ei ole edes yhtä karmaa, mitä tehdä. Sillä Hän on saavuttanut Luonnollisen Tilansa!"

– Upadesa Undiyar säe 15.

Olettakaamme, että se sadevesi, joka virtaa alas kukkulalta, yhdistyy, ennen haihtumistaan, suureen jokeen, joka lakkaamatta valuu valtameren, saavuttaa valtameren – lähteen, välttämättä välttämättä kaikkein vaikeudet ja viivytykset. Samalla tavoin Viisaat ovat jatkuvasti virtaavia Jumalallisia Jokia, jotka vievät *jeevan* suoraan Korkeimpaan Olentoon ilman kärsimyksiä. Todelliset Uskonnot, jotka nykyisin ovat maan päällä, ovat näitä Jumalallisia Jokia, jotka virtaavat pitkin polkuja, joita seurata. Jos joku ottaa yhden näistä Poluista uomakseen kulkeakseen sen läpi aivan loppuun asti, hän saavuttaa Korkeimman Olennon, Lähteensä ja Päämääränsä ja saavuttaa Rauhan. Jokainen näistä Uskonnoista kehittää rakkautta onneen yksilössä ja ohjaa sen suoraan Päämäärään. Tämä suora polku, joka kehittää rakkautta onneen, on **Rakkauden Polku** [*Bhakti Marga*]. Näiden Uskontojen tarkoituksena on neuvoa ja rohkaista ihmiskuntaa: "Oi ihminen, kaikki teidän ponnistelunne ovat vain teidän onnenne vuoksi. Onnesi täydellinen muoto on Autuus, Korkein Tila. Älä pysähdy tiellä minkään muun loisteen harhauttamana. Herää, nouse, äläkä lopeta ponnistelujasi oikealla uomalla ennen kuin saavutat täydellisen Autuutesi tilan eli todellisen Jumalan." Kun ponnistus karmojen muodossa, joka on *jeevojen* luonnetta, alistetaan hallintaan ja sääntelyyn, siitä itsestään tulee henkinen harjoitus [*Atma Sadhana*], rakkaus

Korkeimpaan Olentoon. Siksi kaikkein paras ponnistus, jonka ihminen voi tehdä, on rakastaa Korkeinta. Tämä on kerrottu hyvin Bhagavan Sri Ramanan seuraavassa säkeessä:

"Merestä nousseiden pilvien vesisuihku ei pysähdy, vaikka sitä estetään, ennen kuin se saavuttaa meriasunnon. Samalla lailla, ruumiillistunut sielu nousee Sinusta eikä pysähdy ennen kuin se saavuttaa Sinut, vaikka se vaeltelee sinne sun tänne niin monien polkujen kautta, jotka tulevat sen eteen [tai] se ottaa. Linnulla, vaikka se lentää sinne sun tänne laajalla taivaalla, ei ole olinpaikkaa siellä. Lepopaikka [linnulle] ei ole mikään muu kuin maa. Sen on pakko palata takaisin sitä tietä, jota se tuli. Niin myös, kun sielu menee takaisin sitä tietä, jota se tuli, se liittyy Sinuun, Autuuden Valtamereen, Oi Aruna Vuori!"

– Sri Arunachala Ashtakam, säe 8.

Bhagavan Ramana on suurin, kaikkein voimakkain Jumalallinen Ganges lähimpänä meitä. Pudotkaamme tähän Jumalalliseen Gangesiin. Se vie meidät vaivattomasti Korkeimman Autuuden valtameren. Sallikaamme meitä kuljetettavan pitkin Sri Ramanan polkua. Älkäämme uiko vastavirtaan tai sen yli. Kun olemme pudonneet tähän Jumalalliseen Gangesiin [Sri Ramanaan], olla vilpillinen Hänen opetuksilleen, on uimista vastavirtaan. Taivutella ja tulkita Hänen opetuksiaan sopivaksi meidän päämääriimme, on uimista poikki virran, toisin sanoen, käyttäen virran voimaa, ei mennäkseen valtamerelle, vaan saavuttaakseen joitakin muita paikkoja jommalla kummalla rannalla. Omistautua koko sydämellään ja täysin ja elämällä Sri Ramanan periaatteita on olemista vaivattomasti tämän Jumalallisen Gangesin virran vietävänä, toisin sanoen, **Itsensä luovuttamisen** Polun vietävänä. Se, minkä me silloin saavumme, ei ole mitään muuta kuin Autuuden Valtameri. Rakkaus, kun se on kehittynyt täydelliseksi, ottaa Rakkauden muodon Korkeimpaan Olentoon. Katsokaamme nyt kuinka rakkaus voidaan puhdistaa ja muuttaa Rakkaudeksi Korkeimpaan.

Mitä on Bhakti? Se on rakkauden tunne. Rakkauden tunne on luontaisena olemassa kaikissa luontokappaleissa. Se tarkoittaa, että mitä tahansa joku haluaa, tämä mieltymys on rakkautta [Bhaktia] kohti sitä asiaa. **Tämä mieltymys tai rakkaus, puhtaassa tilassaan, on Shiva***. Rakkaus on kuin Gangesin vesi.

* Shiva tarkoittaa hyväenteisyyttä itseään – täydellistä Korkeinta Brahmania eikä persoonallista Jumalaa.

Luonnoltaan Gangesin vesi on pyhää. Samoin on rakkaus. Samaa pyhää vettä pidetään ylempi- tai alempiarvoisena sen astian puhtauden mukaan, johon se pannaan. Samalla lailla, Rakkaudella eli Bhaktiilla on eriasteisia ylempiä tai alempia arvoja *jeevojen* mielen puhtauden eri asteiden mukaan. Tällä tavalla rakkaus eli Bhakti, joka on läsnä eri *jeevoissa*, voidaan luokitella viiteen luokkaan. Täysin puhdistettu rakkaus loistaa Shivana!

Vaikka, kuten olemme aiemmin sanoneet, rakkaus on läsnä kaikissa elävissä olioissa, eläimet mukaan lukien, sen etenevä puhdistuminen näkyy vain ihmisissä. Myös eläimillä on Bhaktia maailman kohteisiin. Ne yrittävät saada ne fyysisellä voimalla mieluummin kuin älykkyytensä voimalla. "Voima on oikeus" on eläinkunnan laki. Vainioilla lampaat ja vuohet laiduntavat kaikkialla välittämättä siitä, että vahingoittavat satoa, kun taas metsässä vahvat eläimet tappavat heikommat eläimet elättääkseen niillä itsensä. Aivan samoin kuin rakkaus on läsnä nelijalkaisissa ja linnuissa vaistojen muodossa, **primitiivisessä ihmisessä rakkauden tunne on läsnä vain vaiston tai rakkauden muodossa maailman asioihin [*Vishaya Bhakti*]**. Aivan kuten eläin, myös primitiivinen ihminen käyttää fyysistä voimaansa eikä älynsä voimaa täyttääkseen toiveensa. Hän ei ole minkään lain ja yhteiskuntajärjestyksen alaisuudessa, vaan noudattaa samaa lakia, joka säätelee eläinkuntaa – **Voima on oikeus**. Koska primitiivisellä ihmisellä ei ole oikeudenmukaisuuden tunnetta, hän ei tiedä, että muilla on tarve ja oikeus maailman esineisiin aivan yhtä paljon kuin hänellä itsellään. Niinpä hän tuhoaa jokaisen häntä heikommat saadakseen sen, mitä itse haluaa.

Jopa primitiivisten ihmisten joukossa vain voimakkaimman on mahdollista saavuttaa se, mitä hän haluaa. Kun hän huomaa, että vielä saavuttamatta jääneitä asioita on paljon enemmän kuin niitä, jotka hän on jo saanut, edes voimakkain ei ole tyytyväinen toteuttamattomiensa toiveidensa vuoksi, kuten vanha sanonta kuuluu, "Haluja on äärettömästi". Siksi hän pyrkii kehittämään voimiaan ja kykyjään yhä enemmän pystyäkseen täyttämään kaikki toiveensa. Mutta niistä seurauksista johtuen, jotka aiheutuvat huonoista karmoista, joita hän on tehnyt ajattelematta toisten heikkoutta ja itsekkyydessään tekemistä huonoista teoista, hän ottaa seuraavat syntymänsä kehoissa, joissa on riittämättömästi fyysistä voimaa, mutta heikolla mielellä, josta ei puutu haluja. Siitä johtuen hän kärsii yhä enemmän. Tällainen ihminen, jolla on haluja, muttei voimaa niitä täyttää, yrittää saada selville onko olemassa menetelmiä ja keinoja, joiden avulla hän voi saada helposti kaiken, mitä hän haluaa ja alkaa etsiä sitä. Älkäämme unohtako, että tällaisia ihmisiä on jo nyt meidän keskuudessamme! Tällaiset ihmiset eivät ole parempia kuin eläimet!

Heille, jotka ovat viisaita, tulee välttämättömäksi ohjata primitiivisiä ihmisiä, jotka eivät tiedä, että itsekkyyks on kaikkien syntien juuri ja että kaikki, mitä hän saavuttaa "voimansa" kautta pysymättä siinä "minä on oikein" [pyhien kirjoitusten laissa ja järjestyksessä] on vain syntien kasaantumista. Tämä kurja primitiivinen ihminen, joka tulee heikommaksi syntien kautta, mutta jonka halut kasvavat voimakkaammiksi, vaeltelee levottomasti ja tulee lopulta Viisaan luo, joka on täysin haluton, vahva ja kärsivällinen ja aina tyynti [Autuas] ja Hänelle hän valittaa tarpeistaan. Tällaisten viisaiden ihmisten ohjeet ovat *Vedaja*. '*Vedat*' tarkoittaa tietoa. Viisaiden antamat käyttäytymissäännöt, jotka säätelevät ihmisten elämää, ovat *Vedaja*, toisin sanoen, *Vedat* ovat Viisas Itse! Rakkauden epäpuhdas tunne primitiivisessä ihmisessä – halujen myrsky kohti maallisia kohteita [*Vishaya Bhakti*] – voidaan puhdistaa vain pikkuhiljaa. Hän, joka ei ole vielä tullut Kouluun [*Vedoihin*], jossa Bhakti puhdistuu, on edelleen peto.

Koulussa on viisi luokkaa, mutta vain yksi opettaja! "Viisaiden sanat" on ainoa Opettaja. Tästä eteenpäin, selkeyden vuoksi, kutsukaamme koko *Vedaja* ja *Vedantaa*, jotka uudistavat ja kehittävät rakkauden tunnetta ihmiskunnassa 'Opettajaksi' ja koko ihmiskuntaa, joka tarvitsee rakkauden tunteen puhdistamista 'Mieheksi'.

Mies tulee Opettajan luo: "Swami, ruumiini voima on niin vähäpätöinen, etten voi saada kaikkia asioita, joita haluan maailmassa. Haluttuja asioita edessäni on niin lukematon määrä, etten edes älyni voimalla voi saada niitä. Koska olen tyytymätön tähän, olen epätoivoinen. Onko olemassa nopeaa ja helppoa tapaa täyttää haluni?" Näin Mies kysyy Opettajalta.

"Kyllä on! Ensinnäkin, tiedä kyvyttömyytesi syy. Maailma on Jumalan luomus ja on Hänen omaisuuttaan. Jos sinä otat siitä jotakin, sinun on maksettava siitä sen hinta. Et voi käyttää voimaasi napata sitä maksamatta hintaa. Jos teet niin, se on syntiä eli epäoikeudenmukaista toimintaa. Oikea toiminta [*Dharma*] yksin on hinta maksaa ja tapa nauttia Hänen omaisuudestaan. Koska olet toistaiseksi toiminut tuntematta *Dharmaa*, syntisi ovat heikentäneet sinua. Kun sinä suoritat tekoja [ponnisteluja, joita teet mielellä, puheella ja keholla] tuntemalla ja seuraamalla *Dharmaa*, nämä teot ovat "Oikeita tekoja" [*Vihitakarmoja* tai *Sat-karmoja*]. Kuule minulta, mitä he ovat. Sellaiseen ja sellaiseen asiaan, josta haluat nauttia tässä ja toisessa maailmassa, tällaiset ja tällaiset teot [karmat] on määrätty, samoin kuin asianmukainen menetelmä, aika ja paikka suorittaa ne. Tällaiset karmat antavat tällaisia tuloksia". Aloittaen näin, *Vedat* opettaa miehelle ensimmäisenä '*Karma-Kandan*' [sen *Vedojen* osan, joka liittyy seremoniallisiin toimintoihin ja uhrausrituaaleihin ja ansioihin, jotka johtuvat niiden asianmukaisesta suorittamisesta].

Hänet, joka suostuu elämään näiden ohjeiden mukaisesti ja suorittaa oikeita karmoja, jotka säädettiin [jotka eivät ole pelkkiä velvollisuuksia, vaan myös ansiokkaita tekoja] jokapäiväiseen elämään, hyväksytään Koulun ensimmäiselle luokalle. Vaikka hänen rakkautensa täällä on vain rakkautta kohti maallisia kohteita [*Vishaya-Bhakti*], egotunne hänessä, tässä vaiheessa, saadaan tyyntymään ainakin jossain määrin. Tämä egon heikkeneminen, jonka johdosta hän tulee tietoiseksi heikkoudestaan ja on valmis arvostamaan ja tottelemaan Viisasta sekä ottamaan hänen neuvonsa vastaan nöyrästi, on pätevyys, joka vaaditaan, jotta hänet hyväksytään Koulun ensimmäiselle luokalle. Eikö jopa tänä päivänä ole olemassa ihmisiä, joiden ego ei mukaudu edes tällaiseen pieneen määrään kuin hyväksyä Vedojen käyttäytymistä ohjaavat säännöt ja totella Viisasta? Eikö tällaisia ihmisiä tule olemaan myös tulevaisuudessa? He kaikki ovat kuin vallattomat lapset, jotka mieluummin vaeltelevat ympäriinsä kuin ovat läsnä koulussa.

Eikö olekin niin, että maailmassa on yhtä monta erilaista mieltä kuin on erilaista ihmistä? Eikö olekin niin, että jokainen mieli tarvitsee makunsa mukaan niin monenlaisia kohteita maailmassa? Siten on tarve tarjota erilaisia tekoja [karmoja] teinä ja menetelmiä, joiden avulla ihmiset voivat täyttää lukemattomat toiveensa. Siksi Vedojen *Karma Kanda* on niin laaja, yksityiskohtainen ja sekava. Koska suuri enemmistö ihmisistä pitää kiinni virheellisestä olettamuksessa, että maalliset esineet vaikuttavat onnellisuuteen*, Vedojen on tunnettava sääliä heitä kohtaan niin kauan kuin he ovat tällaisen harhan vaikutuksen alaisena ja kuin äiti, annettava heille sitä, mitä he haluavat, vaikka onni ei todellakaan tule esiin näistä esineistä. Mies on nyt onnellinen nauttien maailman kohteista, Karmojen ja *Dharmojen* hedelmistä, joita hän suoritti suurella innostuksella. Mutta entä sitten?

Voiko mies olla niin kärsivällinen, että hän kestää sen viiveen, joka menee tyhjennettäessä valtavaa patoa, joka on täynnä toiveita, Karman ja *Dharman* puolen tuuman putken läpi? Kun mies on nyt selvillä siitä että, elleivät kaikki vaaditut edellytykset täyty jonkin rituaalisen toiminnan [*Yajnan*] aikana, se ei tuota kunnollista hedelmää [tulosta], ollen itse erittäin huolissaan kaikkien määrättyjen esineiden keräämisestä. Vaatii erittäin suurta ponnistusta suorittaa täydellisesti jopa vähäinen rituaalinen toimenpide. Kuka mies ei kaipaa *Rajasuya Yajnan* tulosta – tuntee itsensä koko maailman keisariksi ja nauttia kaikista keisarin eri- ja etuoikeuksista? Mutta mihin voi tavallinen mies mennä hankkimaan tarvittavat esineet? Sen voi tehdä vain mahtava kuningas! Ja kaiken lisäksi, kuinka monia esteitä seisoo sen loppuun saattamisen tiellä? Eikö ihmisen luonteena ole haluta nautintoja, jopa niitä nautintoja, jotka ovat sellaisten

* Katso, 'Sri Raman Polku – Osa I.'

karmojen hedelmiä, jotka ovat hänen suoritusvoimansa tuolla puolen? Mies, joka suorittaa erilaisia karmoja suurella vakavuudella rauhoitellakseen monia toiveitaan, nauttii karmansa tuloksista useissa peräkkäisissä syntymissä ja jopa eri maailmoissa; mutta **mitä suurempi maailman kohteiden nautinto on, sitä tulisemmin liekehtii hänen toiveidensa palo.** Kun hän on oppinut, että hedelmät, jotka tuotti karmat, jotka ovat elottomia** [toisin sanoen, ne eivät voi tuottaa hedelmää ilman Herran tahtoa], suoritettiin mielellä ja kehossa, jotka ovat rajallisia; Mies näin surkeasti miettii: – "Eikö ole olemassa muita keinoja, jotka antavat enemmän ja nopeammin hyötyjä kuin nuo karmat, joita minä ponnistelen?" – Mies, joka uskoo, että hän voi saada joitakin vihjeitä [jopa hänen nykyiseen ongelmaansa] samalta Opettajalta, joka opetti hänelle karmat, tulee Opettajan [Vedojen] luo uudelleen.

Hän on saattanut kulkea lukemattomien syntymien läpi ennen kuin tämänkaltainen masentuneisuus kohti karmoja, jotka ovat nyt tulleet hänen luokseen vain siksi, että hän suoritti ne tavalla, joka opetettiin ensimmäisellä luokalla. Koko tämän ajan hän pysyy ensimmäisen luokan opiskelijana. Kypsyys tämän masentuneisuuden muodossa, joka hänellä nyt on, on seurausta siitä, että hän on perusteellisesti ja menestyksekkäästi suorittanut ensimmäisen luokan harjoituksen. Nykyään meidän joukossamme on monia, jotka opiskelevat ensimmäisellä luokalla. Tietysti heillä on hallussaan jopa korkeita oppiarvoja joissakin nykyisissä yliopistoissamme, mutta kuitenkin rakkauden puhdistaminen Koulussa he ovat vain ensimmäisen luokan opiskelijoita! Miksi olla pahoillaan heidän puolestaan, kun on olemassa miljoonia ja miljoonia ihmisiä, jotka onnellisina vaeltelevat Koulun ulkopuolella suostumatta edes ilmoittautumaan ensimmäiselle luokalle suorittamaan karmoja ja läpikäymään sen kurinalaista elämää?

Suoritettuaan loppuun ensimmäisen luokkansa, Mies tulee uudelleen Opettajan luo ja kysyy: "Swami, määrättyjä *karmoja* on lukematon määrä. Minusta tuntuu, ettei minulla ole aikaa eikä energiaa suorittaa niitä kaikkia täydellisesti. Mutta, ellen nauti kaikista tällaisten *karmojen* hedelmistä tässä ja muissa maailmoissa, niin en ole tyytyväinen. Siksi olen etsinyt teidän jalkojanne saadakseni selville, onko olemassa muita helpompia keinoja, joita suorittamalla *karmat* tuottavat runsaampia tuloksia ja jos on, seurata niitä."

"Kyllä, niitä on! Kaikki sinun karmasi eivät tuota runsaampia tuloksia, koska he eivät voi tuottaa hedelmää omasta halustaan. Karmat ovat pelkästään elottomia.*** Ne tuottavat hedelmää vain Herran – Jumalan määräyksen mukaan. Jumalan monilla eri nimillä ja muodoilla on suuria jumalallisia voimia, jotka

** Katso alahuomautusta seuraavalta sivulta.

suovat helposti palvojalle monia erilaisia hedelmiä [tuloksia] helpolla palvonnalla [*Upasanalla*]. Siksi, jos palvot Jumalan eri nimiä ja muotoja, Heidän Armonsä kautta sinä saat, vain pienellä vaivalla, haluamiasi kohteita runsaasti. Jos haluat yrityksesi onnistuneeseen päätökseen ilman esteitä, palvele Ganapathia, Elefanttikasvoista Jumalaa. Koska Sarasvati on Jumalattaren nimi ja muoto, jolla on voimat suoda kaiken oppineisuuden, jos haluat hankkia kaiken oppineisuuden ja siten saavuttaa nimeä ja kuuluisuutta, palvo Häntä. Jos haluat lapsia, talon, omaisuutta, vaurautta, kultaa jne., palvo Jumalatar Lakshmia. Näin on olemassa Jumalia ja Jumalattaria, jotka toteuttavat monet halusi. Jokainen heistä, kuten Rudra, Vishnu, Subrahmanya, Devi jne. ovat Jumalan nimien ja muotojen erilainen aspekti. On olemassa soveliaita mantroja ja menetelmiä [*Pooja Vidhi*] palvoa jokaista näitä Jumalaa ja Jumalataria. On olemassa myös monia muita palvontamenetelmiä*, kuten *Yantrat* [mystisten tai astrologisten diagrammien palvonta] ja *Tantrat* [epätavallisten esineiden ja menetelmien käyttäminen palvonnassa]. Käytä kaikkia näitä tarpeittesi ja makujesi mukaan ja ala palvoa Jumalaa. Tämän palvonnan kautta voitto on suurempi ja aherrus on pienempi kuin *karmoilla*". Näin Vedat, Opettaja opastaa Miestä Jumalan palvontaan.

Mies, heti kun hän kuulee, että turvautumalla näiden Jumalien apuun tällä palvonnalla, sen sijaan, että on riippuvainen *karmoista* omien ponnistustensa muodossa, hän voi saada kaikki nautinnot tässä ja muissa maailmoissa, aloittaa nyt Jumalan nimien ja muotojen palvonnan suurin toivein ja innoin. Tietäen ja ymmärtäen, että hänen voimansa ponnistelujen muodossa ovat vähäpätöisiä, se, että hän hyväksyy voimallisen korkeimman Olemuksen paljon häntä itseään korkeammaksi ja se, että hän uskoo siihen Olemukseen, ovat hänen ymmärryksensä uusia kehityksiä. Seuraavat neljä stanza, jotka kirjoitti Sri Muruganar, Sri Bhagavanin etevin opetuslapsi, esittelevinä säkeinä Bhagavan Sri Ramanan kokoamaan '*Upadesha Undiyariin*', jotka heittävät valoa meidän aiheeseemme, mainitaan tässä:–

*** Karman hedelmän antaminen tapahtuu Jumalan [kartan eli Määrääjän] määräyksestä. Voiko karma olla Jumala, koska karma on tuntemiseen kykenemätöntä [*jadaa*]?

Nuo, jotka suorittivat ankaraa itsekuria [*tapasta*] Daruka Metsässä, tähtäsivät turmioonsa [seuraamalla] *Purva-karman* [polkua]; mutta lopulta he joutuivat häpeään ja heitä neuvoi Herra Shiva Itse.

* Ravana, Lankan kuningas ja muut hänen kaltaisensa hankkivat tällä tavoin sellaiset voimat voittaakseen tämän maailman ja jopa Indran, Taivaiden Kuninkaan.

- I. Nuo, jotka suorittivat ankaraa itsekuria [*tapasta*] Daruka Metsässä, tähtäsivät turmioonsa [seuraamalla] *Kamva-karman*** [Purva Mimamsan] vanhaa [polkua].
- II. Heidän eksyneestä itserakkaudestaan johtuen heistä tuli päihtyneitä liiallisella ylenpalttisella ylpeydellä varustettuna, sanoen, 'Ilman *karmaa* ei ole Jumalaa'.
- III. He näkivät toimintojen hedelmän tehneestä Jumalasta [kartasta eli vihkiästä] tehdyn halveksittavan, Hänestä joka antaa toiminnan hedelmiä [*karma-phalaa*], ja [siksi] he menettivät ylpeytensä.
- IV. Kun he itkivät [rukoilevasti], 'Pelastakaa meidät armollisesti,' Siva soi Armonsa silmäyksen [heihin] ja antoi armollisesti nämä neuvot [*upadesat*].

Todella suuri hyöty, jonka Mies on nyt saavuttanut *karmojen* suorittamisen seurauksena, on hänen egonsa heikkeneminen siinä määrin, että hän on nyt nöyry Jumalan edessä ja heittäytyy maahan Hänen eteensä etsien Hänen Armoaan. Näin hän nyt etenee toiselle luokalle toteuttamalla Häneltä saamansa ohjeet.

Mies, josta nyt on tullut Jumalan palvoja, alkaa suurella kiihkolla palvoa määrättyjä Jumalan eri nimiä ja muotoja tarpeidensa ja toiveidensa mukaisesti kaikkien *mantrojen*, *yantrojen* ja *tantrujen* avulla. Suurin osa ihmisistä, joita nykyään kutsutaan teisteiksi ja Jumalan palvojiksi, opiskelevat vain toisella luokalla. Nämä ihmiset ajattelevat, että he ovat Jumalan palvoja. **Miten asia voi olla niin, koska heidän rakkautensa eli Bhaktinsa kohdistuu vain haluttuihin kohteisiin! Eikö totta?** Heidän mieltymyksensä – heidän rakkautensa on vain nautintoihin tässä ja muissa maailmoissa! He kutsuvat Jumalaa vain auttamaan heitä tässä asiassa. Tässä he tarvitsevat Jumalaa vain avustajana. Heidän bhaktinsa kohdistuu vain maailman kohteisiin eikä Jumalaan. **Ennen kuin Mies ilmoittautui Kouluun rakkauden tunne hänessä, toisin sanoen, hänen bhaktinsa oli vain *vishaya bhaktia* ja hänen fyysinen ja henkinen voimansa olivat keinoja toteuttaa se. Kun hän oli ensimmäisellä luokalla, hänen bhaktinsa oli *vishaya bhaktia* ja karmat olivat keino toteuttaa se. Jopa nyt, nykyisellä toisella luokalla, hänen bhaktinsa on edelleen vain *vishaya bhaktia* ja karmojen sijasta Jumalan eri nimet ja muodot ovat keino toteuttaa se.** Mies, tässä vaiheessa, aloittaa kiihkeydellä palvontansa.

** Kamyā Karmat – teot halujen toteuttamiseksi.

"Menin pyhiinvaellusmatkalle *Tirupathiin¹; se seitsemän kukkulan Jumala suo minulle vaurauden ... Olen kantanut 'Kavadin'⁴ Palanin¹ Herra Muruganalle². Annoin Hänelle pyhä kylvyn maidolla ja viidellä herkullisella aineella – viinirypäleillä, banaaneilla, hunajalla, sokerilla ja gheellä [*Panchamrutam*]. Teen '**Tirumurugatrupadan**³ lausuntaa. Hänen Armonsa kautta kaikki meidän ahdistuneisuutemme poistetaan ja perheestä huolehditaan hyvin ... Minulla oli Herra Shivan² **darshan** Kasissa¹ [Banaresissa] ja Rameshwaramissa¹ ja olen ottanut pyhän kylvyn Gangesissa¹ ja Yamunassa. Näin saan hyviä, hyveellisiä lapsia ... Mitä voivat viholliseni tehdä oikeudessa, sillä minä lueskelen päivittäin '**Adityahridaya Stotramia**³ ... Kun minä aloitan jotakin, sen täytyy päättyä onnistuneeseen tulokseen ilman yhtään estettä, eikö totta? Näin minä aina palvon Ganapathia² ... Koko vuoden minä teen '**Lakshmi Ashtotramia**³ ja '**Lakshmi Sahasranamamia**'.³ Hänen armollinen silmäyksensä tuo minulle niin paljon varallisuutta ... En koskaan lakkaa tekemästä tai huomion keskittämistä '**Lalitha Sahasranamamiin**³, '**Trisatiin**³, '**Chandika Homamiin**⁴ ja '**Sri Chakra Pujaan**⁴. Se on Devi², joka antaa minulle kaiken! ... Olen päättänyt mennä ja saada darshanin 'Chidambaram¹ Natarajailta², 'Annamalai Appalta², 'Kalahastin¹ Herralta; Herra Mahalingamilta², Herra Vaideeshvaranilta² ja 'Kailashin¹ Herralta. Minä teen jopa '**Shivashtotramin**³ ja '**Sahasra Namamin**², sillä, eikö Hän ole Korkein Herra suomaan minulle kaiken tässä ja muissa maailmoissa? Tuhat '**Gayatria**³ yhdessä '**Sandhya Vandanamin**³ kanssa kaksi kertaa päivässä minä teen ... Katsokaa loistetta ylläni ja hehkua kasvollani! ... Joka vuosi suoritan kodissani 'Bhagavad Gitan³ Parayanaa, '**Rama Nama Sankirtanamia**³. '**Sri Rama Navami Utsavamia**⁴ myös! ... Nämä Jumalan erilaisten nimien ja muotojen palvonnat ovat ainoa tie parantaa kohtaloani!"

Näin, sen johdosta, että halut kasvavat kohti maailman kohteita, meidän Koulumme toisella luokalla Miehen usko ja rakkaus Jumalan eri nimiin ja muotoihin myös lisääntyy. Nyt mies on yhä enemmän ja enemmän syventynyt palvontaan!

Näihin palvontoihin käytetään lukemattomia syntymiä. Mies saa myös paljon enemmän nautintoja tässä ja muissa maailmoissa kuin he, jotka eivät palvo. Eikö se ole tosiasia, että mielikuvitus – erilaisten nautintojen maailmat ja erilaiset mielen mieltymykset niihin – on rajatonta? Mihin se loppuu!

"Vaikka koko maailma valloitetaan ja sitä hallitaan, silti hallitsija ei ole tyytyväinen ja haluaa hallita yli merien! Hän, joka on turvautunut kultakasoihin kuten *Kubera* [Taivaan rahastonhoitaja], on edelleen hulluna alkemiaan! Hän, joka

* Sanat, joilla on numero (1), ovat pyhiä paikkoja; (2) ovat Jumalten nimiä; (3) ovat pyhien kirjoitusten nimiä; (4) ovat palvontamenojen nimiä.

on elänyt pitkään, särkee päänsä etsiessään kuolemattomuuden eliksiiriä! Näin haluilla ei ole mitään rajaa ..." laulaa Pyhimys Tayumanavaria.

Kun Ravana, Hiranyakashipu ja Indra, – [jokaiselle mahtavalle on olemassa vielä mahtavampi] – joista oli tullut erityisen voimakkaita palvonnallaan [*Upasanallaan*], olivat kovin tyytymättömiä ja kaivoivat omaa hautaansa kateellisuudellaan toisiaan kohtaan ja ahneuksillaan toistensa omaisuutta kohtaan, kuinka paljon tyytyväisyyttä Mies voi turvata mitättömällä palvontavoimallaan? Hänestä tulee kateudesta vihreä, kun hän joutuu kohtaamaan joitakin muita, jotka ovat palvonnassa kehittyneempiä kuin hän. Hän putoaa pois⁺ monien täyttämättömien toiveidensa tähden.

Miehelle, joka viettää suurimman osan ajastaan ansaitakseen elantonsa, sen jälkeen kun uni on ottanut osansa, jäljelle jää vain pieni osa aikaa, eikö totta? Kuinka montaa puolta Jumalan aspektien rajattomasta määrästä voidaan palvoa joka päivä niin rajallisena aikana, joka hänellä on käytettävissä? Palvonnalle otollisten päivin mukaisesti Jumalatar Lakshmin palvonta kuluttaa suurimman osan ajasta tiistaisin ja perjantaisin. Shivan palvonta kuluttaa maanantait ja torstait. Yhdeksän Planeetan palvonta [*Navagrahas*] kuluttaa lauantait. Auringon palvonta kuluttaa sunnuntait. Myös muina kuutena päivänä muita Jumalia on pakko palvoa samalla tavoin! Joka tapauksessa jopa keskiviikkoisin heidän on lisäksi kiinnitettävä huomionsa erityisiin Jumaliin! Kuinka hän voi tehdä täyden oikeuden ja kohtuuden halulleen palvoa kaikkia näitä Jumalia päivittäin?

Siitä huolimatta, että se on mieltynyt vaihtelevuuteen, mieli kykenee kiinnittämään huomionsa yhteen Jumalan nimeen ja muotoon mieluummin kuin toiseen. Tämän perusperiaatteen mukaisesti erityinen mieltymys yhteen näistä Jumalista kasvaa helposti Mieheessä jopa hänen monien palvontojensa keskellä. Luonnollisesti hän viettää suurella ilolla ja rakkaudella enemmän aikaa palvomalla sitä erityistä Jumalan puolta, joka vetää häntä puoleensa enemmän. Sen seurauksena hän huomaa, että hänen kiinnostuksensa joihinkin muihin Jumalan nimiin ja muotoihin vähenee yhä enemmän ja enemmän. Lisäksi hän tuntee, että hänelle on tärkeää osallistua eri vuosittaisille festivaaleille, joita pidetään eri pyhissä paikoissa yhden tai toisen Jumalan kunniaksi, joita hän palvoo säännöllisesti kotonaan. Mihin hänen on osallistuttava ja mihinkä ei?

Kun hänen kohtalonsa [*Prarabdhan*] kautta vaikeudet ja kärsimykset alkavat lisääntyä hänen elämässään, hän alkaa ajatella, että ne johtuvat vain hänen edellä mainitusta välinpitämättömyydestään näiden Jumalien palvonnassa, mutta todellisuudessa asia ei voi olla niin. **Hänen nykyinen kohtalonsa [*Prarabdha*]**

+ Onko alkuperäistekstissä oleva ”is pining away” kirjoitusvirhe? On vaikea tietää, mitä verbillä on tarkoitettu!

on osa niiden karmojen hedelmää, jotka on tietoisesti tai tiedostamatta tehty menneisyydessä. Yksikään näistä Jumalista, joita hän nyt palvoo, ei tahdo tai voi häiritä hänen kohtaloaan.

Näiden palvontojen suorittamiseksi hänelle on tullut välttämättömäksi säilyttää monenlaisia sekä kehon, että mielen puhtauksia ja myös tehdä joitakin lupauksia, joita suorittaa päivittäisessä elämässään. Kuinka hänen, joka ei noudata seremoniallista ja henkilökohtaista puhtautta, on mahdollista palvoa Jumalaa? Säilyttääkseen tämän kaltaisia puhtauksia, ei ainoastaan monien huonojen tapojen kuten laiskuus, vaan myös hänen monien pienten halujensa on lähdeittävä hänestä. Sri Bhagavan Ramanan kertoi kerran kaskun, joka ilmaistaan Liitteessä 3. tarkkailun lopullisesta päämäärästä "Henkilökohtainen puhtaus [*Acharas*]", jonka pääsisällön Sri Muruganar kertoi "*Guru Vachaka Kovain*" säkeessä 680. Miehemme on nyt saamassa puhtaan elämäntavan ja on saavuttanut tottumuksen olla riippuvainen Jumalasta. Mutta, silti, kun hänellä ei ole riittävästi aikaa ja energiaa palvoa niin monia Jumalan nimiä ja muotoja [kotona ja ulkopuolella], eikä edes nukkumiseen, hänen mielensä on taas kerran lisääntyvän sekaannuksen otteessa. Näin Mies tulee jälleen Opettajan luo.

"Swami, teidän armollanne minä olen palvonut monia erilaisia Jumalan nimiä ja muotoja ohjeidenne mukaisesti. Minulla ei ole kuitenkaan aikaa eikä kykyä palvoa heitä kaikkia heitä itseään tyydyttävällä tavalla ja sydämeni halusta. Tämän vuoksi heistä joidenkin palvontaa on laiminlyöty ja olen usein joutunut ongelmiin ja kärsimyksiin. Ellen minä palvo kaikkia Jumaliani, kaikki toiveeni eivät täyty, eikö totta? Kun en tiedä mitä tälle tehdä, tulin etsimään tiedän apuanne hämmentyneellä mielellä. Eikö ole olemassa nopeampaa ja helpompaa tapaa täyttää toiveeni?" Näin Mies kysyy, suurella toivolla, Opettajalta!

"Kyllä on! Kuuntele minua. Jumala on vain yksi. Yhtä Jumalaa yksin palvotaan eri nimissä ja muodoissa, joista jokaisella sanotaan olevan erityinen voima täyttää palvojan tietty halu. Hän ei ole monta. Etkö ole tähän asti palvonut Hänen monia erilaisia nimiään ja muotojaan rakkaudella? Kerro minulle nyt, kehen niistä sinulla on suurempi rakkaus. Kuka heistä houkuttelee mieltäsi eniten, se on sinun **Rakastettu Jumalasi** [*Ishta Deivam*]!" näin Opettaja kysyi.

Emmekö me rakasta yhtä tiettyä jumaluutta enemmän kuin toista kaikkien niiden nimien ja muotojen joukossa, kuten Shiva, Vishnu, Devi jne.? Eihindulaisilla lukijoilla on myös mieltymys oman uskontonsa jumalan tiettyä osaa kohtaan, eikö totta? Olettakaamme nyt, että lukijan rakastaman jumalan tietyn puolen on Mies maininnut hänen Rakastetuksi Jumalakseen [*Ishta Deivam*].

Kun on ajatellut syvästi, Mies mainitsee Opettajalle Herra Krishnan, jumaluuden, joka koko tämän ajan oli kiehtonut hänen mieltään ja saanut hänet

unohtamaan muiden palvomisen. Aivan kuten olemme tämän luvun alussa sanoneet, että "**Opettaja**" tarkoittaa Vedoja ja "**Mies**" tarkoittaa ihmiskuntaa, omaksukaamme tästä eteenpäin, että **Herra Krishna** tarkoittaa Rakastettua Jumalaa [*Ishta Deivam*], jota Mies palvoo.

Mies lisää: "Herra Vishnun, Kokonaisuuden inkarnaatio ilmeni Sri Krishnan nuoren kauniin sinisen muodon kautta, joka tuli suojelemaan hyvää ja tuhoamaan pahantekijän, joka (Krishna) antoi meille pyhän Bhagavad Gitan, pitää sydämeni Hänen Jaloissaan! "

Opettaja sanoo: "Kyllä, anna Hänen olla sinun Rakastettu Jumalasi. Sri Krishna on ainoa Korkein Olento! Koko tämän ajan se oli vain Hän, joka eri nimien ja muotojen kautta vastaanotti sinun palvontasi ja täytti erilaiset toiveesi. Lisäksi, sinun huomiosi jakautui niin monien Jumalien kesken, ettet pystynyt kohdistamaan sitä täysin tarkasti yhteen niistä. Kun olet nyt ymmärtänyt, että se oli Sri Krishna yksin, joka toimi kaikkien muiden Jumalien kautta, kokoa kaikki huomiosi ja anna se täysin Hänelle. Häneltä yksin pyydä mitä hyvänsä haluat – kultaa, hyvinvointia, opetusta, lapsia, menestystä tai mitä ikinä muuta haluat. Hän on 'Toiveet Täyttävä Puu [*Kalpa Taru*]', joka antaa sinulle kaiken mitä kaipaat. Nyt sinun palvonnastasi on tullut helppoa. Kohdistu se Rakastamaasi Jumalaan sydämesi halusta. Saa kaikki halusi tyydytettyä ja ole onnellinen."

Kuullessaan nämä Opettajan sanat, Miehen hämmennys poistui. Hänellä oli nyt varmuus siitä, että hän saa kaikki halunsa tyydytettyä yhden Rakastetun Jumalan kautta, johon hän nyt voi kohdistaa kaiken huomionsa ja samalla hän vapautuu muiden Jumalien palvonnan vaikeuksista, joita (palvontoja) hän oli tähän asti tehnyt ilman sen suurempaa kiinnostusta. Tultuaan näin opastetuksi palvomaan Rakastettua Jumalaa yksin, Mies, sen jälkeen kun on osoittanut kunnioitustaan Opettajalle, palaa iloisesti kotiin.

Mies, joka nyt palvoo vain yhtä Jumalaa – hänen Rakastettua Jumalaansa – on Koulun kolmannella luokalla, jossa rakkaus [*Bhakti*] puhdistuu. *Karmo*jen harjoitusta tehtiin ensimmäisellä luokalla. Jumalan eri nimien ja muotojen palvontaa suoritettiin toisella luokalla. Yhden Rakastetun Jumalan palvontaa suoritetaan kolmannella luokalla. Kolmannella luokalla on kaksi jaksoa (a): nimittäin Jumalan palvonta rakkaudella kohteisiin [*Vishaya bhakti*] ja (b): rakkaudella vain Jumalaan [*Deiva bhakti*]. Koska Miehellämme on edelleen vain rakkaus kohteisiin, hän on kolmannen luokan osalla (a).

"Kun minua ei miellytä vastustaa Suurenmoisten sanoja, 'Jopa silloin, kun joku haluaa pelkästään ruokaa, vaatteita ja sellaisia pieniä asioita onnekseen tai toisaalta Vapauttamista [*Mokshaa*], suurinta asiaa, hänen ei pitäisi yrittää saada

sitä, vaan vain tulemalla Teidän luo ja pyytämällä Teiltä', olen tullut Teidän luo, Oi Vadalurin Herra ... " Näin laulaa Sri Ramalinga Swami.

Sri Ramalinga Swamin edellä mainittujen sanojen mukaisesti Mies pyrkii täyttämään kaikki erilaiset tarpeensa ja toiveensa vain Rakkaalta Jumalaltaan. Se, mitä hän tässä rakastaa, ovat kohteet ja hänen Rakastettu Jumalansa on vain auttaja, siinä kaikki! Mutta hänen mielensä, joka koko tämän ajan kohdistui moniin Jumaliin ja siten heikkeni, kohdistuu nyt hänen ainoaan Rakastettuun Jumalaansa. Se muuttaa hänen palvontansa paljon tehokkaammaksi.

”Kun mieli haarautuu lukemattomiksi ajatuksiksi, jokaisesta ajatuksesta tulee hyvin heikko. Kun ajatukset rauhoittuvat yhä enemmän ja enemmän, mielestä tulee keskittynyt ja siten saavuttaa voiman.”

’Kuka minä olen?’ – Bhagavan Sri Ramana

Mieli, joka ei ole mitään muuta kuin Itsen heijastus, on erittäin mahtava, ihmeellinen voima puhtaassa tilassaan. Se on niin voimakas, että se pystyy luomaan ja näkemään mitä tahansa, mitä se ajattelee voimakkaasti, karkeassa muodossa.

Joogan tärkein asia on koota hajallaan olevat ajatukset yhteen ja kiinnittää mieli vain tuohon yhteen ajatukseen. Jumalan palvonta on keino keskittää mieli yhteen pisteeseen, panemalla syrjään muut lukemattomat ajatukset, jotka koskevat hänen päivittäistä toimintaansa, jotka nousevat [hänessä] valvetilan aikana. Rakkauden polulla [*Bhakti Marga*], kun tällainen luottamus Jumalaan: "Jumala huolehtii kaikesta elämässäni. Miksi minun pitäisi ajatella ja huolestua siitä" lisääntyy, tuhannet tarpeettomat ajatukset poistuvat. Mutta tämä yksin ei riitä. Tärkeä seikka Bhaktijoogassa on kiinnittää mieli yhteen Jumalan nimeen ja muotoon eikä vaihtaa yhden Jumalan nimen ja muodon palvontaa toiseen ja siten sallia mielen haarautua niin moniksi ajatuksiksi ja epäillä. Toisaalta, koota Bhajan-hokemia, kuten,

"Rama Krishna Namo,
Rahim.Lambodara Sri Shunmukaya,
Bhama Mary Buddha Shiva,
Parvati, Allah Jesu Natha."

mainita kaikkien Jumalien kaikki nimet ja muodot kaikissa uskonnoissa ja panna ne yhteen 'Universaalin Rukouksen' eli 'Japan' säkeen muodossa ja suositella kaikkia ihmisiä tekemään Japaa tai sen lausuntaa, eikö se ole *sadhanaa Bhakti Margassa*? Niin tekemällä mielestä ei tule keskittynyt, vaan siitä tulee vain hajanainen. Uskonnollinen Bhajan, kuten tämä, voi olla jossain määrin hyödyllinen uskonnollisille uudistajille päähänpistona ilmaista, että Jumala, jota palvotaan niin monilla nimillä ja muodoilla eri uskonnoissa, on vain yksi. Maallistuneille massoille jotka, omaamatta oikeaa arviointikykyä, ryhtyvät uskonnolliseen fanatismiin ja saarnaamiseen ja he, jotka tekemällä niin, vain kiistelevät keskenään ja tuhlaavat aikaansa ja energiaansa. Mutta etsijälle [*Sadhakalle*], joka haluaa saavuttaa Jumalan, tämän ei millään tavoin olisi hengellistä harjoitusta [*Sadhanaa*]! Tällä harjoituksella mieli ei voi tarttua yhteenkään Jumalan nimistä ja muodoista. **Oikea merkki siitä, että joku on ymmärtänyt, että Jumala on vain yksi, on hänen tarttumisensa vain yhteen Jumalaan. Kirjoittaa ja laulaa niin monia erilaisia Jumalan nimiä, paljastaa vain Jumalan ykseyden uskon ja ymmärtämisen puutteen!**

Rakastamansa Jumalan palvominen tietyllä nimellä ja muodolla muodostuu hänelle keinoksi nähdä muodoton Korkein siinä muodossa.

"... Palvoja voi palvoa mitä hyvänsä muotoa antamalla minkä hyvänsä nimen ... se on keino nähdä Korkein siinä nimessä ja muodossa."

– Ulladu Narpadu säe 8.

Vaikka hänen rakkautensa on kohti tavoitteita [*Vishaya bhakti*], vain hänen palvontansa kiihkeyden ja halujensa täyttymisen vuoksi, hän voi aina nähdä Rakastetun Jumalansa, Sri Krishnan henkilökohtaisesti aina kun hän kutsuu Häntä. "Jos jollakin on niin paljon vilpittömyyttä ja rakkautta, hän voi herättää Jumalatietoisuuden jopa kivessä", Sri Ramakrishna sanoi kerran! Muistuttakaamme tässä lukijoillemme lausuntoamme sivulla 37, että kaikki, mitä me näemme ulkopuolella, on vain sisäpuolella!

Vastauksena Sri Arunagiri Natharin vetoomukseen Herra Subrahmanya ilmestyi henkilökohtaisesti pylväässä kaikkien läsnäolijoiden edessä, joiden joukossa oli myös kuningas. Kolmevuotias Sri Jnana Sambandha kutsui 'Appa ja Amma' [isä ja äiti] ja Herra Shiva ja Parvati ilmestyivät hänen eteensä henkilöinä ja antoivat hänelle Jumalallista Maitoa. Sri Sundaramoorti, yksi 63:sta pyhimyksestä, kutsui Herra Shivaa, kun tarvitsi milloin mitäkin – kultaa, riisiä,

talon, vaimon ja hän sai sen! Nuoruudestaan lähtien Sri Nam Dev Pandharpur pystyi syömään, elämään ja leikkimään Herra Vittalin kanssa. Sri Ramakrishna pystyi elämään Äiti Kali Devin kanssa niin kuin lapsi elää äitinsä kanssa. Paljon enemmän on sellaisia tapahtumia, joissa niin monet suuret opetuslapset* pääsivät henkilökohtaisesti nauttimaan seurustelusta Jumalan kanssa Hänen eri nimissään ja muodoissaan, joka todistaa, että joku voi antaumuksensa kautta nähdä Jumalan henkilökohtaisesti kuten Mies teki. Lännessä roomalaisella katolisella nunnalla, Lisieuxin Pyhimys Theresalla oli Jeesuslapsen jatkuva seura.

Kun hänen Rakas Krishnansa vastaa hänelle aina, kun hän kutsuu Häntä, Mies pystyi saamaan kaikki halunsa toteutettua. Kun me päivittäin näemme edessämme, että ihminen, joka on vähäpätöinen ja voimaton ego, pystyy auttamaan toista, joka on yhtä merkityksetön ja voimaton, onko se mahdotonta ja eikö se ole ihme, että Jumala, Kaikkivaltias auttaa tällaista ihmistä? Kuten olemme jo maininneet. ”Me näemme Itsemme Jumalana, maailmana ja sieluna vain mieleemme luovan voiman vuoksi”, juuri samalla hetkellä, kun hän ajattelee, että hän on *Jeeva* [yksilösielu] erillään Jumalasta, sen Jumalan armolliset 'Kädet' ojentuvat auttamaan häntä ja vetämään hänet takaisin ykseyden Korkeaan Tietoon aina niin monin tavoin. Näin Mies pystyy näkemään Rakkaan Krishnansa ja liittymään Häneen. Vaikka hänen Rakas Krishnansa ilmestyy hänelle usein, Hän ei tarkoituksellisesti täytä joitakin hänen toiveistaan, sillä Mies ei kykene erottamaan toisiaan sitä, mikä on hyvää ja mikä on pahaa hänelle itselleen. Lisäksi, Jumala ei salli hänen egonsa kasvaa yhä ylpeämmäksi ja ylpeämmäksi ajattelemalla: ”Minun rakas Krishnani on siellä antaakseen minulle mitä hyvänsä minä haluan”. Siksi Hänen Jumalaisessa Leikissään [*Leelassa*] Herra joko kieltäytyy täyttämästä joitain hänen toiveitaan tai Hän toteuttaa ne sellaisella tavalla, että niiden toteuttaminen tuo mukanaan ongelmia. Meidän ei tulisi unohtaa, että tällaisia tapahtumia oli jopa sellaisten pyhimysten elämässä, joita me edellä mainitsimme.

Voidakseen mennä naimisiin Sangili Nachiyarin kanssa, Pyhimys Sundaramoorti vaati Herra Shivaa poistumaan temppelistä ja oleskelemaan yhden päivän tietyn puun alla. Kun Herra Shiva noudatti vaatimusta, se johti siihen, että opetuslapsi menetti myöhemmin molemmat silmänsä. Palkitakseen Pyhimys Apparin palveluhengen, joka puuttui Sri Jnanasambandhalta, Herra Shiva antoi molemmille samanarvoisen kultakolikon. Mutta myöhemmin, kun kultaseppä testasi kolikoita, Sri Jnanasambandhan kolikon havaittiin olevan alempiarvoinen. Kun Viisaiden joukko pilkkasi Pyhimys Gorakumbaa 'Polttamattomaksi

* Se vain todistaa, että joku voi nähdä Jumalan hänen eri nimissään ja muodoissaan, joita näistä Suurenmoisista mainitaan tässä. Älköön lukija erehtykö ajatukseen, että nämä Suurenmoiset kuuluvat Koulumme 3. luokalle (a)!

saviruukuksi', Nam Dev loukkaantui syvästi ja meni Rakkaan Jumalansa, Vittalin luo saadakseen tukea, mutta myös Hän liittyi tämän pilkkaajiin ja vahvisti tämän olevan 'Polttamaton saviruukku!' Tällaisia esimerkkejä on paljon.

Paljon on niitä, joiden myöhempi kehitys viivästyy ja jotka tuhlaavat aikaansa, edes ylipäänsä elävät, sen jälkeen, kun saavuttavat sen tason, jolla Mies on nyt, siten kadottaen oikean polun. He ylpeilevät: – "Katsokaa! Olen nähnyt Jumalan! Jumalatar ilmestyy minulle henkilökohtaisesti!... Katsokaa! Herra Seeta-Rama ei koskaan kieltäydy vastaamasta pyyntöihini!... Totisesti, milloin tahansa minä kutsun, Herra Subrahmanya tulee auliisti ja ottaa huomioon minun tarpeeni!... Minä vakuutan teille, että minä voin tehdä mitä hyvänsä kenelle tahansa Rakkaan Jumalani avulla!!!... ", näin he keräävät ympärilleen joukon ja jakavat pyhää tuhkaa [*Vibhootia*] ja '*Kumkumia*'! Tämä on suoranaista typeryyttä. Jos ihmisen ego on heikentynyt, ainakin siinä määrin, että hän ymmärtää "Jumala, joka on minulle armollinen, on aina armollinen myös muille. Jumala, joka auttaa minua, auttaa samalla lailla muita.", tämänkaltaista luhistumista ei tapahdu hänen elämässään. Vain sellainen ego, joka on haluton heikentymään ja mieluummin hyvin halukas hyppäämään ylös, joutuu helposti *Siddhien* [ihmeitätekevien voimien] hurmoksiin ja tulee alhaisen kurtisaanin imartelujen orjaksi, menettäen tämän ihmiselämän oikean tarkoituksen.

"Vaikka kaikki maailmat hylätään olkina ja kaikki Pyhät kirjoitukset [*Vedat*] ovat heidän sormenpäissään, heidän, joihin on tarttunut alhaisen kurtisaanin imartelu, on todella vaikeaa vapauttaa itsensä olemasta orja Hänelle⁺ [Mayalle]."

Näin varoittaa Sri Ramana Ulladu Narpadun Täydennysosan säkeessä 37.

Kun muut tulevat tuntemaan sellaisen henkilön, joka näkee Jumalan henkilökohtaisesti, he epäilemättä uskovat hänen olevan Jumalan oivaltanut ihminen, vaikka hän ei ole saavuttanut edes rakkautta Jumalaan [*Daiva bhaktia*], toisin sanoen, hän, joka ei ole vielä edistynyt kolmannelle luokalle (b) ja jolla on vain rakkautta maallisiin kohteisiin ja nimeen ja maineeseen [*Vishaya bhakti*], toisin sanoen, joka on edelleen luokalla kolme (a). Miksei heidän pitäisi! Yksinkertaisesti siksi, että hekin haluavat maallisia esineitä ja haluavat myös jumalallista apua aivan samoin kuin toisen luokan opiskelija tekee! Niiden joukosta, jotka kokoontuvat hänen luokseen, monet voivat olla suuria tutkijoita, joilla on korkeakoulututkintoja tai heillä voi olla erittäin korkeita asemia

⁺ Tässä Maya esitetään naisena!

yhteiskunnassa tai he voivat olla äärettömän rikkaita! Hän opastaa heitä aivan kuten sokea opastaa sokeaa!

Tarkastelkaamme nyt Miehen [meidän Miehemme, ihmiskunnan] tilaa, joka nykyään elää Rakkaan Krishnansa pyhässä seurassa. Hän haluaa yhä maallisia kohteita. Sen vuoksi hänen rakkautensa on edelleen *Vishaya bhaktia* ja hänen Rakas Jumalansa on edelleen vain väline. Monet syntymät voivat kiertää rataansa tällä tavalla. Kuitenkin, kun Korkein *Sat* Itse armollisesti antaa seuransa Michelle hänen Rakkaan Jumalansa nimessä ja muodossa, tästä yhteydestä tulee arvokas *Sat-Sang***.

"Liittymällä yhteen Satin – Totuuden kanssa, kiintymys [maallisiin kohteisiin] poistuu ..."

– 'Ulladu Narpadu - Täydennysosa' – säe 1.

Onko olemassa voimakkaampaa *Sadhanaa*, joka on parempi kuin *Sat-Sang* suojelemaan ja opastamaan meitä? Vaikka hän ei tiedä kuinka, Mies, olemalla lähellä Rakasta Krishnaansa ja hänen jatkuvassa Jumalallisessa seurassaan, menettää vähitellen mielensä epäpuhtauden, josta tulee kirkas. Ne ovat samat *Vedat*, jotka seisoivat koko tämän ajan hänen Opettajanaan, joka nyt seisoo hänen edessään hänen Rakkaana Jumalanaan, joka joskus täyttää hänen toiveensa ja joskus ei, joka kypsytää häntä monien jälleensyntymien kautta. Hänen mielessään tapahtuvasta muutoksesta me voimme ymmärtää hänen lisääntyvän kypsyytensä.

Hän mietiskelee:– "Mikä ihme! Milloin tahansa minä kutsun, minun Herralleni Krishna ilmestyy välittömästi eteeni. Mitä hyvänsä minä pyydän, Hän antaa. Edes äitini ja isäni eivät ole antaneet minulle niin paljon rakkautta ja myötätuntoa. Onko olemassa joku muu, joka rakastaa minua niin paljon? Kuinka minä voin ilmaista omalta puoleltani kiitollisuuteni? Mitä hän tarvitsee minulta? Ei mitään! Kuinka vähän minä rakastan Häntä, joka rakastaa minua niin paljon ilman velvollisuutta tai kiitollisuudenvelkaa, ilman ennakko-odotuksia ja ilman mitään nimenomaista syytä. Niin suuri on Hänen rakkautensa minuun Herraltani Krishnalta! Mutta minulta, niin paljon on rakkautta maallisiin kohteisiin! Onko tämä kiitollisuutta? Hyi häpeä minulle! Todellakin, minä en rakasta Häntä edes yhdellä tuhannesosalla siitä rakkaudesta, jonka Hän antaa minulle. Minä anon ja vaivaan Häntä niin monilla asioilla. Onko tämä minun rakkauttani Rakkaalle

** *Sat-sangalla* ei tarkoita pelkkää niiden kokoontumista, jotka pitävät itseään hyvinä ihmisinä. Sri Bhagavanilla oli tapana sanoa, "*Sat-Sang* tarkoittaa yhdistymistä *Sat-Totuuden*, *Todellisuuden* kanssa. Se tarkoittaa myös seurustelua niiden kanssa, jotka ovat oivaltaneet *Totuuden – Satin*."

Jumalalleni? Voi kauhistus! Häpeä! Tämä on vain **rakkautta kohteeseen, ei Rakkautta Jumalaan!** Minä olen *Jeeva*, joka ei pysty edes hengittämään muuten kuin Hänen Armonsa kautta. Tämä hyvinvointi annetaan Häneltä. Terveystä nautitaan Hänen Armostaan. Myös älyni johtuu Hänen Armostaan. Vain näistä kaikista johtuu, että minä palvon Häntä. Silti minä sanon: 'Minä olen tehnyt tämän palvonnan. Hedelmä on annettava minulle!' Eikö tämä ole epäreilua kaupankäyntiä? Kuinka halpamainen minä olen!"

"Nyt ymmärrän, että Hän tietää jopa tulevat toiveeni ja että Hän oli varautunut niiden täyttämiseen jo kauan ennen kuin minä sain niitä toiveita. Jos asia on niin, se tarkoittaa sitä, että Hän on halukas ja armollinen minua kohtaan jopa ennen kuin minusta tuli halukas rukoilemaan Häntä niiden takia. Koska Hän on Kaikkietävä, Hän ymmärtää mitä minä tarvitsen ja kun minä tarvitsen niitä, koska Hän on Kaikkivoimainen, Hän täyttää jokaisen noista tarpeista. Hän tietää ja täyttää vain, koska Hän on Kokorakkaus! Mitä minun silloin pitäisi pyytää ja miksi? Ilmoittamalla Hänelle tarpeistani, minä alennan Kaikkietävyyden tietämättömyydeksi. Valittamalla kärsimyksistäni vapautumiseksi, minä alennan Kaikkivoimaisuuden voimattomuudeksi ja vaatimalla sen hedelmää, käytän palvontaani rahana ostaakseni rakkautta Häneltä, joka on Kokorakkaus! Se, mitä minä teen Hänelle, on vain kolminkertainen häväistys. Sellaista on minun kiitollisuuteni! Onko tämä Rakkautta Jumalaan [*Daiva Bhaktia*]? Helvettiin kanssani! En enää pyydä Häneltä mitään. Nyt minä pyydän Häntä vain HÄNEN itsensä tähden, jonka armolliset Kädet kantavat ja elättävät minua. **Tästä lähtien HÄN on minun ainoa tarpeeni, tulkoon Hän tietoiseksi päätöksestäni.**"

Niinpä hän menee pyhäkköön ja kutsuu rakasta Krishnaansa.

Nuori lapsi ottaa pieneen käteensä hänen äitinsä hänelle tarjoamaa ruokaa ja yrittää ruokkia sillä häntä. Hän tekee tämän rakkaudesta äitiinsä. Koko tämän ajan Miehen palvonnan luonne oli kuin lapsen ruokintaa, sitä ei tehty rakkaudesta hänen rakastetulle Jumalalleen, vaan rakkaudesta maallisiin kohteisiin. Se palvonta, jota hän on tähän asti tehnyt, ei ollut millään lailla parempaa kuin Hänen oman varpaansa tarjoamista siirappiGaneshille*! Koska lapsi ei tiedä

* SiirappiGaneshin tarina niin kuin Shri Bhagavan Ramana sen kertoi:–

Eräs köyhä matkustaja, Ganeshin [Ganapathin] palvoja, joka ei löytänyt mistään Ganeshin temppeleitä tehdäkseen päivittäisen palvontansa kuvalle ennen keskipäivän ateriaansa, päätti itse tehdä kuvan pienestä määrästä siirappia. Sitten hän ryhtyi rituaaliin ja huomasi hämmentyneenä, ettei hänellä ollut mitään jäljellä ruuan tarjoamiseen. Niinpä yksinkertainen matkustaja väänsi patsaasta irti varpaan ja tarjosi sen hänen Ganeshilleen! Ja näin hän tunsikin olevansa tyytyväinen Poojansa. Mikä on tämän tarjoamisen merkitys? Ganeshia annetaan Ganeshille! Samalla lailla, **mitä hyvänsä tarjoamme Jumalalle, se ei ole meidän omaisuuttamme eikä Hänestä erillään.**

vanhempiensa rakkauden luonnetta, hän vaatii tätä tai tuota. Mutta, kun hän kasvaa aikuiseksi, hän ymmärtää, että hänen vanhempansa tarjoavat kaiken hänelle ja jopa hänen tulevaisuuden toiveilleen, silloin hän ei enää pyydä mitään niin kuin hänellä oli tapana tehdä lapsena. Niin myös, kun meidän Miehemme arvostelukyky on nyt kypsynyt, hänen päätöksensä olla rukoilematta mitään maallisia kohteita on syntynyt oikeasta tiedosta, että Jumala on Kaikkietävä, Kaikkivoimainen ja Kokorakkaus.

Hänen Rakas Krishnansa, joka oli vähitellen puhdistanut rakkauden tunteen hänessä primitiivisen ihmisen eläimellisestä rakkaudesta [rakkaudesta maallisiin kohteisiin] hänen nykyiseen Jumalan Rakastamisen tilaan, ja joka myös vapautti hänet itsekkyyden vankeudesta oikealla arvostelukyvyllä ja intohimottomuudella ja sai hänet ymmärtämään, mikä on Jumalan todellisen Rakastamisen luonne, ilmestyy nyt hänen eteensä kuten tavallisesti ja kyselee ystävällisesti: "Lapseni, mitä sinulta puuttuu? Miksi kutsut minua niin innokkaasti? Mitä sinulle tapahtui?"

Mies vastaa:– "Oi Herra, antakaa minulle anteeksi virheeni rakastaa maailman kohteita sen sijaan, että rakastaisin Teitä, täydellistä Rakkautta".

"Oi Annamalai, Rakkauden Muoto itse! Te ette ole esittänyt vaatimuksia minulle, jolla ei ole sellaista rakkautta, joka saa minut ajattelemaan Teitä ja kaipaamaan Teitä ja sulattamaan minua niin kuin tuli sulattaa vahaa. Onko Teille sopivaa nyt sallia minun riutua pois, kun olen laiminlyönyt antamasta rakkautta Teille? Oi Rakkaudesta syntynyt Autuus! Oi Nektari, joka pulppuaa Teidän opetuslastenne sydämessä! Mitä minä voin sanoa Teille? Teidän tahtonne on minun tahtoni ja se itsessään on minun onneani, Oi elämäni Herra!

– ‘Sri Arunachala Pathikam’ – säe 2.

"Oi Korkein! Minä olen ensimmäinen niistä, jolla ei ole sellaista erinomaista arvostelukykyä, jolla luopua kaikista maallisista kiintymyksistä ja kiinnittyä vain Teidän Jalkoihinne. Ottamalla koko minun kuorman omaksenne, säätäkää 'minun' kaikissa teoissa loppumaan. Mikä todellakin voi olla kuorma Teille, joka ylläpidätte koko maailmankaikkeutta? Oi Herra, tarpeeksi vaikeuksia on minulla ollut jättämällä Teidät ja kantamalla tämän

maailman kuormaa päähäni päällä. Oi Arunachala, joka olette Herra! Älkää ajatelko enää pitävänne minut poissa Jaloistanne."

– ‘Sri Arunachala Pathikam’ – säe 9.

"O Arunachala, niin kuin magneetti vetää puoleensa rautaa eikä voi päästää sitä irti, vetäkää minut puoleenne ja jättämättä minua, olkaa aina liitossa kanssani."

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 16.

"Oi Arunachala, niin kuin jää liukenee veteen [ja muuttuu vedeksi], liuottakaa minut Rakkauteen, Teihin, Rakkauden muotoon."

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 101.

"Oi Annamalai, juuri sillä samalla hetkellä, jolloin Te teitte vaateen minusta, Te otitte omaksenne minun ruumiini ja sielusi. Voiko minulla silloin olla mitään valittamisen aihetta? Koska sekä ansio että virhe eivät voi olla olemassa ilman Teitä, minä en ajattele niitä vaan vain Teitä. Oi [Todellinen] Sielu, tehkää mitä hyvänsä Te tahdotte. Suokaa minulle, Oi Rakkaani, vain kasvava rakkaus Teidän Jalkoihinne."

– ‘Arunachala Navamanimalai’ – säe 7.

"Tästä eteenpäin minulla ei ole sellaista asiaa kuin tarve elämässäni. Tapahtukoon kaikki minun elämässäni niin kuin te tahdotte"

"... kaikenlaiset ylös ja alas, onnellisuus tai kärsimys, vauraus tai köyhyys, kunnia tai häväistys, maine tai huonomainaisuus ..."

Ainoa tarpeeni olette yksin Te. Toteuttakaa tämä minun ainoa tarpeeni, Herrani!

– Sri Ramalinga Swamy.

Mies, joka oli opiskellut koko tämän ajan kolmannella luokalla (a) käyttämällä *Vishaya bhaktia* ja Rakastettua Jumalaa välineinä, tuntee nyt rakkautta Rakkaaseen Jumalaansa. Kun oli kolmannella luokalla (a), vaikka hän kääntyi Rakkaan Jumalansa puoleen, hänen rakkauden tunteensa hajosi vain kohti niin monia maallisia kohteita – rakkaudesta kohteisiin – eikä Jumalan rakkauteen. Kun hajonnut rakkaus käännettiin pois kohteista ja suunnattiin kohti hänen Rakasta Jumalaansa, rakkaudesta nyt tulee voimakas nuoli, joka ammutaan hänen Rakkaaseen Jumalaansa. Tämän [rakkauden] nuolen ampuminen on hänen edistymisensä kolmannelle luokalle (b). Kokemalla kaikki nautinnot Rakkaan Krishnansa lahjoina monien syntymien aikana, Mies nyt tietää totuuden, ettei toiveiden paloa voi sammuttaa kohteiden öljyllä. Siten hän saavuttaa täydellisen himottomuuden [*Vairagyan*]. **Arvostelukyky rakastaa suuremmalla syyllä Antajaa kuin lahjaa sarastaa nyt hänessä.** Näin hän saavuttaa puhtaan Rakkauden Jumalaan [*Daiva Bhaktin*]. Hänellä on nyt täydellinen himottomuus ja puhdas rakkaus. Näillä kahdella siivellä hän lentää nopeasti kohti Päämääräänsä.

Eikö hänen Rakas Jumalansa tiedä, mitä antaa ja miten antaa todelliselle opetuslapselle, meidän Miehellemme, joka luovuttuaan kaikesta ja unohdettuaan kaiken, seisoo nyt Hänen edessään rukoillen "Oi Herrani, antakaa Itsenne minulle ja ottakaa minut haltuunne"? Eikö Herra, joka koko tämän ajan, kun opetuslapsi eli tietämättömyydessä, täytti jopa hänen pienet halunsa, nyt vastaa hänen nykyiseen täydestä sydäimestä tulevaan, kaiken muun yläpuolelle nousevaan vetoomukseen? Hän ottaa ensimmäisen askeleen johtaakseen opetuslasta eteenpäin polulla ja vastatakseen hänen vetoomukseensa. **Armollinen rakastava muoto, jossa Hänellä oli tapana seistä hänen edessään, katoaa!** Vaikka hän kutsuu Häntä niin monta kertaa, hänen Rakas Jumalansa ei enää koskaan tule näkyviin! Kun maalliset kohteet, jotka on hävitetty oikean arvostelukykyyn nousulla hänessä, eivät enää pysty houkuttelemaan häntä ja johtuen siitä, että todellinen rakkaus on puhjennut kukkaan hänessä, ainoa houkutteleva asia on hänen Rakas Jumalansa. Mitä hän tekee nyt, kun jopa Hän [Hänen Jumalallinen Muotonsa] katoaa? Missä sisäisen levottomuuden ja kärsimyksen tilassa hän on? Eikö hän tunne erottamisen piston? Nyt hänen sydämensä parkuu rukouksen:–

"Oi Rakas ... jos Te, joka olette jo vaatinut minua Armollanne, ette nyt näytä Itseänne minulle, joka olen tuskassa tässä julmassa harhan maailmassa siksi, että haikeana kaipaam Teitä, mitä minulle tapahtuu, kun tämä keho kuolee? Oi aurinkojen Aurinko, voiko lootus puhjeta kukkaan näkemättä Aurinkoa?"

– 'Sri Arunachala Pathikam' – säe 1.

"Suojelkaa minua; olkaa minun tukeni niin takertuen, etten minä voi pudota alas niin kuin hento köynnös, joka on jätetty ilman tukea".

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 72.

"Kenen tähden Te voititte minut? Jos Te nyt hylkääte minut, maailma soimaa Teitä".

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 4.

"Poistakaa tämä moite. Miksi Te sitten saitte minut ajattelemaan Teitä? Nyt, kuka voi jättää toisen?"

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 5.

"Oi Ainoa, joka suo RAKKAUTTA, joka on suurempaa kuin oman äidin, onko tämä silloin Teidän Rakkauttanne?"

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 6.

"Suokaa Armonne minulle. Älkää tahratko tahratonta mainettanne antaa pyytämättä!"

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 22.

"Te, luonteeltanne vihaton! Mitä väärää olen minä tehnyt, jotta Te olette tehnyt minusta Teidän vihanne kohteen?"

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 25.

"Pehmenemällä enemmän ja enemmän ja sulamalla kiihkeän antautumisen kautta minä tulin Teidän luoksenne turvanani. Silloin Te pysyitte välinpitämättömänä!"

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 59.

"Minussa, jossa ei ollut rakkautta Teihin, Te herätitte vetovoiman Itseenne. Älkää pettäkö minua nyt, suokaa minulle Teidän Armonne."

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 60.

"Ei ole mitään hyötyä hedelmästä, joka on ylikypsä ja pilaantunut. Se yksin on hyvä syödä, joka on kunnolla kypsä. Tulkaa ja syökää se [minut]."

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 61.

"Ellette Te anna Itseänne minulle ja ota minua niin, etten enää voi kärsiä, Te olette Yama [Kuolema] minulle!"

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 62.

"Kypsytäkää Te minut katsomalla minua, ajattelemalla minua ja koskettamalla kehoani ja armollisesti muovatkaa minut Teiksi."

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 63.

"Kuka se oli [muu kuin Te], joka tuhosi elämäni heittämillä mutaa suuhuni?"

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 88.

"Kuka se oli, joka, tunteettomana jokaiselle, vietteli minut ja vei mennessään mieleni?"

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 89.

"Te olette pelastanut minut hulluudesta maailmaan ja Te olette muuttanut minut hulluksi ihmiseksi, jolla on hulluus Teihin. Nyt, lääke parantamaan myös tätä hulluutta on Teidän Armonne."

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 66.

"Kuin ansaitsematon aave, Te riivasitte minut ja noiduitte minut aaveeksi, niin että minun aavemaisuuteni voisi loppua. Mikä ihme se on!

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 71.

"Ellette Te syleile minua, minun kehoni sulaa tuskasta vedeksi ja minä katoan kyynelten jokeen."

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 34.

"Jos Te hylkääte minut, torjuvasti sanoen 'Chi', aikaisemmin, nyt ja tulevaisuudessa tehtävät Karmat polttavat minua. Muuten, rukoilen, kertokaa minulle, millä tavoin voin pelastua?"

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 35.

"Jos Te hylkäisitte minut, minä olisin epätoivoinen. Niinpä, siunatkaa minua, että kun minän jätän kehon, minä en menetä otettani Teistä."

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 96.

"Milloin ajattelun aaltoilu minussa loppuu, jotta voin tavoittaa Teidät, kaikkein pienimmän sekä kaikkein suurimman?"

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 57.

"Minä olen yksi vähä-älyinen ja rukoilen vain, kun kärsimys minut musertaa. Suokaa silti Armonne ylleni. Älkää pettäkö minua."

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 78.

"Millä voimalla voin minä, joka on vähäpätöisempi kuin koira, etsiä Teitä ja saavuttaa Teidät?"

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 39.

"Jos, vastaamatta, Te pysytte hiljaa kuin kivi, onko tämä hiljaisuus sopivaa Teille?"

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 87.

"Kun minä lähestyin Teitä ainoana Jumalanani ja Suojelijanani, Te tuhositte minut täysin!"

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 48.

"Suihkuttakaa ylleni Teidän ihastuttavaa Armoanne ennen kuin Teidän kaipuunne loimuava liekki polttaa minut tuhkaksi!"

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 55.

"Oi Rakas Jumalani, Ramana, tulettehan minun luokseni ja annatte minun kysyä Teiltä neuvoa ja toimia teidän käytettävänäne kaikissa teoissani arkielämässäni, jopa asettaessani jotakin, ottaessani jotakin, noustessani ylös, istuutuessani alas, mennessäni jonnekin tai ollessani menemättä minnekään, tehdessäni jotakin tai ollessani tekemättä mitään, juodessani vettä tai ollessani juomatta mitään, pitäessäni jostakin tai suuttuessani siitä ja niin monissa muissa tällaisissa asioissa."

– Sri Ramanan Varuhai* – säe 81.

Miksi Jumala ei nyt ilmesty Hänen opetuslapselleen? Kun Mies pyysi: "Antakaa Itsenne minulle", tiesikö hän todella, mitä hänen Rakas Jumalansa oli? Hän ei tiennyt! Hän (Jumala) yksin tietää sen. Koska mies ajattelee, että tämä nimi ja muoto on Hän, hän haluaa saada vain tämän rakkaan nimen ja muodon, mutta Jumala ei ole valmis huijaamaan opetuslastaan antamalla hänelle sen, tämä hän haluaa. **Jumalan tarkoitus on antaa hänelle se, mitä Hän todella ON.**

Brahmanin viidestä aspektista – Olemassaolo, Tietoisuus, Autuus, Nimi ja Muoto – [*Sat-Chit-Ananda-Nama-Roopa*], kolme ensimmäistä, Olemassaolo, Tietoisuus ja Autuus ovat todellisia Aspekteja ja loput kaksi, Nimi ja Muoto, ovat epätodellisia Aspekteja. Koko tämän ajan Mies nautti vain *Brahmanin*

* Runomittainen teos, jonka laatija kirjoitti, kun hän kärsimättömästi kaipasi Shri Ramanaa muodossa Sri Bhagavanin Nirvanan jälkeen vuonna 1950.

epätodellisten aspektien pyhästä seurasta, yhdestä Hänen nimistään ja muodoistaan. Mutta heti kun tämä nimi ja muoto katoaa, Mies, joka uskoo, että se on hänen Rakkaan Jumalansa 'todellinen luonne', ajattelee, että hän on kadottanut Jumalansa ja kärsii eron pistoista. Tämä suuri kärsimys hänessä johtuu siitä, ettei hän tunne *Brahmanin* todellisia Aspekteja – Olemassaoloa, Tietoisuutta ja Autuutta, Korkeimman todellista luonnetta.

"Minä ikävöin Teitä, mutta ilman todellista tietoa, ja minä olen väsynyt! Suokaa minulle Korkein Tieto Teistä, niin että minun väsymykseni voi kadota, Oi Arunachala."

– ‘Arunachala Aksharamanamai’ – säe 40.

Tietäen, että meidän Miehemme erillään olon nykyiset pistot johtuvat hänen rakkaudestaan Häneen [Jumalaan] ja tämä puolestaan johtuu siitä, ettei hänellä ole oikeaa tietoa Hänen todellisuudesta [Todellisesta Luonteestaan] ja tietäen, että ainoa lääke tähän on antaa hänelle Korkein Tieto, Jumala vetää Miehen näkyvistä epätodelliset aspektinsa, nimen ja muodon.

Mies miettii nyt päämäärättömästi kuin hullu. Joskus kävellen, joskus pysähtyen, loputtomasti ja väsymättä parkuu tuskassa ja kutsuu "Krishna, Oi Krishna" matalalla tai korkealla äänellä Hänestä on tullut Jumalahullu, jolla ei ole ajatuksia vaimosta, lapsista, talosta tai työstä, vaan hän pysyy uponneena Rakkaan Krishnansa mietiskelyyn, joka (Krishna) on vallannut hänet jopa ilman omaa ponnistusta! Tämä Mies, joka nyt kärsii eron pistoista, on aivan samassa mielentilassa kuin Pyhimys Appar matkallaan tapaamaan Herra Shivaa Kailasissa, Sri Ramakrishna, joka jopa yritti tappaa itsensä itkemällä Jumalallista Äitiään Kalia, Sri Chaitanya, joka tuli hulluksi Sri Krishnalle, Sita, joka, kun oli vangittuna Lankassa [Ceylonilla], kaipasi Sri Ramaa ja Bharata, joka etsi Sri Ramaa metsässä. Joskus jopa jotkut muut elävät [*Janmat*] voivat liikkua tässä erossaolon pistojen tilassa!

Kuinka paljon hyvänsä ihminen kykenee saamaan jonkun Jumalan nimen ja muodon seuraa, se ei voi olla Jumalan pysyvän tilan saavuttamista. Ennemmin tai myöhemmin sen nimen ja muodon täytyy kadota.

"... oivaltamalla oman totuutensa sen Todellisen Olennon [Korkeimman] totuudessa ja olemalla yhtä sen kanssa, olemalla muuttunut Siksi, on todellista Näkemistä [oivallusta]. Näin sinun tulisi tietää."

– Ulladu Narpadu säe 8.

Oivaltamalla oman Itsensä ykseys Jumalan todellisena luontena ja sulautumalla Siihen ilman yksilöllisyyden jäännöstä, yksin on Jumalan todellista näkemistä ja todellista saavuttamista. Eikö totta? Sen vuoksi, hänen [opetuslapsen] Rakas Jumalansa, Korkein, tahtoo antaa hänelle harhaluulot poistaen sen Tilan, ainoan Asian, joka on kaikkien hänen ponnistelujensa samanaikainen loppuun saattaminen ja kaikkien halujen toteutuminen. Kuinka suoda tämä hänelle?

"Aivan niin kuin villiä peuraa houkutellaan kesytetyllä ..."

– Thayumnavar.

Hän, joka haluaa ottaa kiinni villin peuran, ottaa kesytetyn peuran mukaansa metsään, samoin kuin hän, joka haluaa ottaa kiinni villin elefantin, ottaa kesytetyn elefantin mukaansa metsään. Ellei peura tai elefanti näe kaltaistaan, se ei tule vapaasti näkyviin. Samalla lailla, tietäen, että on vaikeaa saada Miestä oivaltamaan Totuutta ellei Hän, Korkein synny äidin kohdussa kaikilla ihmiskehon rajoituksilla aivan kuten Miehellä on ja ole synnynnäisenä hänessä Mestari-oppilas [*Guru-sishya*] sidesuhteena, joka on rakennettu temppelin [kehon] sisään. Tämä on Gururuumiillistuma

Se on tyypillistä, kun Korkein ottaa kehon maan päällä Gururuumiillistumana, että kaikki suunnitellaan Miehellä samoin kuin muille, jotka ovat tarpeeksi kypsiä ja jotka kaipaavat hänen kaltaistaan Jumalaa, syntyä sellaisiin paikkoihin ja olosuhteisiin, joko lähelle tai kauaksi Gurusta, mutta se antaa heille mahdollisuuden tavata Guru ja seurustella Hänen kanssaan. Koska olemme esittäneet soveltuvuutta silmällä pitäen koko ihmiskuntaa Miehenä, koko Vedoja Opettajana ja Sri Krishnaa yhtenä Rakkaana Jumalana Jumalan eri nimistä ja muodoista, tässä vaiheessa, kun Mies kohtaa Gurunsa, esittäkäämme hänen Gurunsa Sri Ramanana.

"Miksi olet niin pahoilla mielin? Mitä sinulle tapahtui?" Kun Herra Vittal kysyi, Namdev vastasi: "Kun ruukuntekijä yritti testata päätäni puukepillään, minä

estin häntä. Niinpä hän loukkasi minua kutsumalla minua 'polttamattomaksi saviruukuksi!'"

"Testasiko hän myös toisten päitä?"

"Kyllä, hän testasi. He eivät vastustaneet, mutta onko oikein, että hän olisi tehnyt niin myös minun päälläni? Enkö minä ole teidän suuri palvojanne? Ja niin ollen, ettekö te rakastakin minua?"

"Tämä on se, missä sinä olet väärässä! Sinun egosi, ajattelemalla näin: 'Minä olen Jumalan palvoja. Minun antaumukseni on suurta. Minä olen Jumalan rakastettu', kasvaa ja laajenee. Koska minun velvollisuuteni oli vastata rakkauteen rakkaudella, minulla ei ollut mahdollisuutta korjata sinua ja opettaa sinulle Todellista Tietoa. Näin minä hellin ja pilaisin sinut. Aivan kuten vanhemmat lähettävät lapsensa muille opetettavaksi, nyt minun täytyy lähettää sinut Gurusi luo oppimaan nöyryyttä ja Tietoa. Siihen saakka sinä varmasti olet 'polttamaton saviruukku!'" Näin oli Pandarpurin Herra Vittalin, Namdevin Rakkaan Jumalan päätös.

"Mitä! Onko olemassa joku suurempi kuin Te, jota kutsuttiin Guruksi?"

"Kyllä, saviruukun polttamista, toisin sanoen, Itsetuntemuksen oppimista ei voi saavuttaa minun kauttani. Minä olen sinun Rakas Jumalasi, joka on kuin isä ja äiti sinulle. Sen voi tehdä vain Guru. Sinun Gurusi on siellä, asuen tuhoutuneessa temppelissä läheisessä metsässä. Mene Hänen luokseen."

Koska Namdev oli saatettu häpeään Viisaiden kokouksessa samoin kuin Herra Vittalin toimesta, hän tunsii olevansa niin ahdistunut, että hänen täytyi hankkia Oikeaa tietoa mihin hintaan hyvänsä. Niinpä hän jätti Rakkaan Jumalansa ja meni metsään. Kun hän lähestyi tuhoutunutta temppeliä, hän näki vanhan miehen makaavan siellä jalat ojennettuina *Shivalingamin* päälle. Häkeltyen näkymästä, joka hänen mielestään oli rienaava, hän ajatteli: "Herra Vittal kertoi minulle, että tämä vanha mies on Guru, joka on opettava minulle Korkeinta Tietoa, mutta minusta tuntuu siltä, ettei hän edes tiedä tätä yksinkertaista totuutta, ettei kenenkään tulisi venyttää jalkojaan *Shivalingamin* päälle." Niin hän meni lähelle.

"Tule lähemmäs. Etkös sinä ole se, jonka Vittal lähetti?" sanoi vanha mies! Kuullessaan tämän, Namdev, vaikka hämmentyikin, vastasi äkkiä: "Swami, teillä tuntuu olevan tietoa menneisyydestä, nykyisyydestä ja tulevaisuudesta, kuinka sitten ette näytä tietävän, että teidän ei tulisi ojentaa jalkojanne *Shivalingamin* päälle?"

Olipa antaumus kuinka suurta hyvänsä, mieli ilman nöyryyttä sopii huonosti Gurun kohtaamiseen tai korjaamaan todellista hedelmää Hänen

kohtaamisestaan. Eikö sitä ole nähty useamminkin kuin kerran* Sri Ramana Bhagavanin läheisyydessä, että jotkut niistä, jotka tulivat opetettaviksi, alkoivat opettaa Sri Bhagavana ja jotkin niistä, jotka tulivat palvelemaan Häntä ja alkoivat pomottaa Häntä? Vain epäkypsä mieli voi käyttäytyä Gurua kohtaan tällä tavoin! Se jopa yrittää löytää virheen Hänen [Gurun] päivittäisestä toiminnastaan ja panna ne kohdalleen aivan kuten Namdev teki. Koska se on Korkein Itse, joka on nyt tullut ihmismuodossa Guruksi, Hän ei välitä opetuslasten tietämättömästi kritiikistä tai heidän palvovasta ekstaasistaan [ylistyksestään]. Samalla tavalla tämä vanha mies vastasi suurella kärsivällisyydellä Namdevin kysymykseen: "Onko niin lapseni? Ovatko jalkani *Lingamin* päällä? Sinä huomaat, että koska minä olen niin vanha, en voi nähdä missä jalkani ovat. Jaloissani ei ole tuntoa. En pysty siirtämään niitä. Niinpä, ole niin ystävällinen ja siirrä ne pois ja sijoita ne sellaiseen paikkaan, jossa ei ole *Lingamia*". Kun Namdev uskoi, että Guru oli hyväksynyt nuhtelun, hän tarttui heti onnellisena vanhan miehen jalkoihin ja asetti ne sinne, missä ei ollut *Lingamia*. Mikä ihme! *Lingam* kasvoi vanhan miehen jalkojen alle. Välittämättä siitä kuinka usein ja minne jalat laitettiin, *Lingam* kasvoi niiden alle! Ehkä Namdevin mieli oli riittävän kypsä, hänen Herra Vittalin kanssa seurustelemisensä kautta, kaikissa muissa aspekteissa paitsi nöyryydessä.

* (1) Kerran eräs opetuslapsi, sosiaaliuudistaja, valitti Sri Bhagavan Ramanalle, ettei tasa-arvoisuutta noudatettu Ashramin ruokasalissa. Sri Bhagavan vastasi: "Kun olet tullut tähän paikkaan saadaksesi mielenrauhan, keskity vain siihen." Opetuslapsi tiuskaisi: "Haluaisin tuoda tasa-arvoisuuden koko maailmaan." Silloin Sri Bhagavan huomautti leikillisesti: "Jos voit tehdä niin, se on hyvä. Silloin kun koko maailma uudistuu, eikö myös tämä paikka uudistu, koska myös se on maailmassa?" Mutta opetuslapsi jatkoi järkähtämättä, "Haluan aloittaa palveluni nyt tästä samasta paikasta!" Tässä vaiheessa Sri Bhagavan huudahti: "Ah, mikä harmi! Miksi vaivaat mieltäsi niin paljon tarpeettomasti?" ja neuvoi ystävällisesti: "Mene nukkumaan; siellä kaikki ovat tasa-arvoisia!" Näin Hän antoi syvällisen merkityksen sisältävät armon sanat. (2) Kerran Sri Bhagavan Ramana mainitsi leikillisesti: "He, jotka tulevat tänne, tekevät paljon opettamalla minua. Niin minä opin niin monia asioita heistä." Sitten hän kertoi: "Tultuaan tänne, aluksi jotkut osoittavat rakkauttaan heidän Bhagavanilleen. He laulavat ja tanssivat ekstaasissa ja julistavat: 'Oi Bhagavan, sallikaa minun olla teidän orjanne' ja aloittavat palvelunsa. Hyvin pian heidän antaumuksensa kasvaa sellaiseen määrään, että he hällisevät paljon ruokavaliostani kertomalla minulle: 'Se ruoka on hyvää teidän terveydellenne ja se ei ole!'"

Kuukauden tai kahden kuluttua, kun jotkut vastatulleet saapuvat, niin kuin he itse olivat kerran, tulevat ja ojentavat minulle joitakin syötävää heidän minuun kohdistuvan suuren rakkautensa tähden, he [aiemmat] asettavat joitain ehtoja minun niiden ottamiselle. Pitäisikö minun ottaa joka tapauksessa vähän miellyttääkseni antajaa, he paheksuvat? Miksi 'Tämä ei ole hyvää. Tätä ei pidä ottaa'. Kun muutama kuukausi on kulunut, minä pelkäsin olla tottelematta heitä, koska heidän neuvonsa johtuu heidän suuresta rakkaudestaan minuun. Silloin, kuten tavallisesti, heistä tulee minun mestareitani ja minusta heidän orjansa. Jos joku on Swami, hänen ei pitäisi olla ristiriidassa muiden kanssa. Mitä Swamisuus on, voidaan kokea vain, kun on Swami!"

Se vain odotti Filosofin Kiven [*Sparsa Vedi*] kosketusta. Heti kun hänellä oli tämä mahdollisuus koskettaa Gurunsa Jalkoja niin monta kertaa, hänen sydämensä heräsi. Koska hän ei löytänyt mitään epäpyhää paikkaa, jossa hänen Gurunsa Jalat voisivat levätä, hän tuli siihen johtopäätökseen, että hänen päänsä oli ainoa epäpyhä paikka. Näin, saavuttaen nöyryyden huipun, hän asetti Gurun Jalat oman päänsä päälle! Mitä silloin tapahtuu? Namdevistä tuli *Shivalingam*, toisin sanoen, hän oivaltaa ei-kaksinaisen Totuuden, Itsen – *Shivan*.

Tässä on huomattava, että vaikka Namdev tunnusti, että kaikki paikat [toisille ja kolmansille persoonille] ovat paikka *Shivalingamille*, Todellinen Tieto ei puhjennut hänessä kukkaan ennen kuin hänen huomionsa kääntyi hänen omaan ITSEENSÄ, ensimmäiseen persoonaan, asettamalla Jalat oman päänsä päälle. Vasta silloin Totuus oivallettiin. Tämä todistaa selvästi Sri Bhagavan Ramanan opetuksen, että ellei joku koe omaa Itseään, tieto siitä, että kaikki on *Brahmania*, ei voi olla täydellistä ja todellista. Vaikka hän hyväksyy, että kaikki on *Brahmania* ja yrittää nähdä maailman sellaisena, se on vain mielikuvitusta.

”... Kun kaivaudutaan minän olemukseen, minä katoaa. Sen kanssa katoavat myös 'sinä' ja 'hän'. Jäljelle jäävä tila, joka loistaa Absoluuttisena Olemisena, on ihmisen oma luonnollinen tila, Itse.”

– Ulladu Narpadu säe 14.

Nyt, kun Namdevillä oli Todellinen Tieto, hän palasi kotiin. Muutaman päivän kuluttua Herra Vittal Itse tuli hänen talolleen ja kysyi: "Miksi et nykyisin tule katsomaan minua?" Namdev vastasi: "Oi Herra, miksi laitate yhä tämän testin minulle? Missä minä olen nyt? Koska Te yksin olette, minua ei ole! Näin, missä ja milloin minä en ole kanssanne?" "Nyt tämä saviruukku on poltettu!" Näin huudahti Herra Vittal ja katosi.

Eikö tästä tarinasta selviä, että jopa Rakkaan Jumalan rakkaudella on raja ja että Rakkaan Jumalan on lähetettävä opetuslapsensa Gurun luo saavuttamaan Korkein Tieto? Käännymme nyt Miehemme puoleen.

Hänen Rakas Jumalansa, jota Mies sääliittävästi etsii ja vaeltelee ympäriinsä, ottaa ihmisen muodon Tiruchulissa, kylässä, joka on jossain tämän valtavan maailman syrjäisessä kulmassa, syntyneenä lapseksi tietylle pariskunnalle nimeltä Sundaram ja Alagammal Iyer. Vaikka tämä on Korkein Olento, joka nyt ottaa ihmiskehon vain tarkoituksenaan armollisesti opettaa Todellista Tietoa maailmalle, teeskennellen, että kuolemanpelko on vallannut Hänet ja että Hän ryhtyi Itsetutkimukseen, näin antaen muille mahdollisuuden

kirjoittaa Hänen elämäkertansa ja tulkita tämän Hänen oivalluksensa syyksi, mutta silti loistaen aina sinä mikä Hän oli, ON ja tulee olemaan – Hän tuli Arunachalaan, joka ei ole mitään muuta kuin ihmismuodon suurentunut karkea muoto [*Vishvaroopa*], jonka suojan alla Korkein Olento nyt toimii ja odottaa Miestämme.

Jotkut ystävät tulivat tapaamaan meidän Miestämme, jolla [(joka) meidän mukaamme opiskelee koulun kolmannella luokalla (b)] on nyt täydellinen kypsyyksensä haluta vain Rakasta Jumalaansa ja huutaa: "Krishna, Krishna". He neuvoivat häntä: "Sinä kaipaat Rakasta Jumalaasi. Etkö tiedä, että Viisaat sanovat, että ilman Gurua kukaan ei voi saavuttaa Jumalaa? Kuuntele, Tiruvannamalaissa on eräs Ramana, jota monet kunnioittavat Oivaltaneena Viisaana, Rakkauden ruumiillistumana. Mikset mene Hänen luokseen ja rukoile Häntä auttamaan sinua saamaan takaisin Rakastamasi Jumala?"

"Onko näin? Silloin minun täytyy mennä ja nähdä Hänet." Niin sanoen Mies meni tapaamaan Guruaan.

Ihmisen muoto istuu hänen edessään. Tämä muoto, vaikka tulvehtii rakkautta jopa ilkeälle, näyttää olevan välinpitämätön monille, jotka tulevat ja menevät. Vaikka, kuin magneetti, Se veti puoleensa Miestä ja toi hänet Hänen läheisyyteensä, Hänen kasvonsa eivät paljasta mitään sellaisen Armon ulkoisia merkkejä kuten joko pitää tai ei pidä, mieluummin se on kuin pelkkä todistaja. Tällaisella salaamisen näytöksellä Guru esiintyy Miehelle. Mutta mikä on se, joka istuu hänen edessään? Se on hänen Rakas Jumalansa, Rakkauden magneettinen kukkula, joka vetää puoleensa sielua, jota hän oli palvonut kaikki nämä päivät puhtaalla Rakkaudella ja jonka luokse hän on tullut luopuakseen kaikesta – kehosta, sukulaisista ja maailmasta niin kuin ne olisivat pelkkiä olkia. Eikö totta? Vaikka ulkoisesti ihmisen muoto, eikö se ole hänen Rakas Jumalansa, joka nyt vetää häntä puoleensa niin? Mies lankesi Hänen Jalkoihinsa ja nousi jälleen ylös. Tämä vetovoima, jota hän nyt tuntee tähän ihmisen muotoon, ei johdu edellisestä tuttavuudesta, vaan jatkuvasta yhteydestä Hänen kanssaan läpi niin monen elämän.

Ensimmäisen Sri Ramakrishnan tapaamisen jälkeen Narendran oli mahdotonta pysyä paikallaan näkemättä Häntä vähintään kerran viikossa. Mikä houkutteli Narendraa, koulutettua nuorta, joka asui Calcuttassa, kaupungissa, joka on täynnä niin monia houkuttelevia asioita, kohti Sri Ramakrishnaa, jolla ei ollut koulutusta eikä komeaa ulkonäköä tai rikkautta, vaan näytti vanhalta mieheltä ja toimi kuin hullu mies tehdä ja nähdä? Tässä on syytä panna merkille, mitä Swami Vivekananda [Narendra] kertoi kerran hänen Gurunsa suuresta vetovoimasta: "Riippumatta siitä kuinka paljon minä yritin hallita mieltäni koulutetun älyni

järkeilyllä, se lensi Hänen luokseen". Meidän Miehemme, jonka sydämen myös oli Guru varastanut, valittaa Bhagavan Ramanalle: "Minä palvoin Sri Krishnaa ja Hänen *darshaniaan*. Hänelle, joka ilmestyi minulle aina, kun kutsuin, olin niin hullu, että pyysin vain maallisia kohteita, kunnes eräänä päivänä Hänen Armonsä kautta ymmärsin typeryyteni. Siitä päivästä lähtien minä halusin rakastaa Häntä vain rakkauden tähden ja annoin Hänen tietää, etten enää halunnut mitään asioita missään maailmoissa: 'Te yksin olette minun tarpeeni!'. Mutta, sen jälkeen, kun rukoin Häntä näin, siitä päivästä eteenpäin, kun Hän katosi, Hän ei koskaan enää ilmestynyt uudestaan kuinka paljon hyvänsä minä itkin, yritin ja kaipasin Häntä. Siunatkaa minua armollisesti, niin että voisin saada Hänet iäksi. Kuulin vanhimmilta, että Jumala, iankaikkinen Todellisuus voidaan saavuttaa vain Gurun avulla. Niinpä olen tullut Teidän luoksenne. Auttakaa minua!"

Guru:– Mitä! Katosiko sinun Jumalasi? Jos Hän on ikuinen Todellisuus, kuinka Hän voi kadota? Ja jos, kuten sanoit, Hänen muotonsa katosi, kuinka se voi olla ikuinen Todellisuus?

Mies:– Oi Bhagavan, minä sanon vain totuuden! Totisesti Hän ilmestyi edessäni ja antoi minulle pyhää seuraansa ja Hän todella katosi. Älkää epäilkö minua.

Guru:– Kyllä, se, mitä sanot, on oikein. Hänen ilmestymisensä sinulle oli yhtä todellista kuin Hänen katoamisensa, mutta 'ilmestyminen-katoaminen', se ei ole Totuuden todellista luonnetta. Mikä tahansa tulee, sen on pakko mennä. Jos sanotaan, että jotain on tullut tai ilmestynyt, se tarkoittaa, ettei sitä ollut aiemmin ja jos sanotaan, että se on mennyt tai kadonnut, se tarkoittaa, ettei sitä ole sen jälkeen. Silloin, miten voi se asia, jolla on tuleminen ja meneminen ja on olemassa vain tietyssä ajassa ja paikassa, olla Jumala, **Olento Iankaikkinen**, joka ei ole sidottu aikaan ja paikkaan? Olet pyytänyt minua auttamaan sinua saavuttamaan Todellisuuden, joka on aina olemassa. Sinun on nyt eroteltava ja tultava oikeaan johtopäätökseen siitä, mikä on tämä Todellisuus. Vain silloin minun apuni sinulle saavuttaa se tulee olemaan arvokasta. On hyödytöntä auttaa sinua saavuttamaan taas sama Jumala nimellä ja muodolla, joka kerran ilmestyy vain kadotukseen. Sinun on määritettävä ja kerrottava minulle tarkalleen, mitä sinä todella haluat. Minä annan sinulle jopa vihjeitä, joiden avulla voit selvittää, mikä on sinun päämääräsi.

Mies:– Silloin, mikä on Todellisuuden määritelmä?

Guru:– **Ikuinen – muuttumaton – itseloistava.** Se, joka on kaikissa paikoissa ja kaikkina aikoina ilmestymättä ja katoamatta, on Todellisuus. Se, joka ei koskaan kasva – muuta muotoa – tai hajoa, on Todellisuus. Se, joka loistaa ilman minkään muun asian tarvetta, on Todellisuus. Se on yksin SAT. Nyt, selvitä itsellesi asia, joka täyttää nämä kolme ehtoa ja kerro minulle.

Mies:– Koko maailmankaikkeutta, jonka näen, sitoo ehdottomasti aika ja tila, (maailmankaikkeus) käy läpi muutoksia ja on tuhoutumisen alainen. Jos näin on, kaikkien koko maailmankaikkeudessa [auringon, kuun ja tähtien jne.] todistetaan olevan epätodellisia. Jopa minun Rakas Jumalani, koska Hän ilmestyi ja katosi, ei täytä Satin, Todellisuuden määritelmää. Kuinka sitten saan selville asian, joka täyttää Todellisuuden määritelmät?

Guru:– Mikset katsele itseäsi. Etkö sinä, joka tutkii kaikkia asioita, jotka voisivat täyttää Totuuden määritelmän, täytä näitä määritelmiä? Kuka sinä olet?

Mies:– Myös minä synnyin, kasvan, tulen vanhaksi, kuolen ja katoan jonakin päivänä. Jopa minä olen muuttumisen ja tuhoutumisen alainen.

Guru:– Mitä tarkoitat? Sinäkö synnyit? Mikä syntyi, keho vai sinä? Eikö se ole keho, joka syntyi, kasvaa, tulee kuolemaan ja katoamaan? Oletko sinä keho?

Mies:– Mutta... kehoni kuolee!

Guru:– Jos keho, joka kuolee, on sinun hallussasi, kuka olet sinä, haltija?

Mies:– Kyllä, minun, haltijan täytyy olla erillään kehosta. Minä, joka kykenen ajattelemaan ja tuntemaan kehon ja muita asioita, olen ehdottomasti muuta kuin keho.

Guru:– Mitä tarkoitat? Jälleen, oletko ajatteleva mieli? Eikö sinun mielesi ole ajatustesi muoto?

Mies:– Kyllä, mieleni ajattelee. Ovatko nämä ajatukset mieli?

Guru:– Poista kaikki ajatukset ja katso. Ei ole olemassa sellaista asiaa kuin mieli. **Mielen muoto on ainoastaan ajatukset!**

Mies:– Kun ei ole ajattelua, ei ole mitään! Silloin, mikä siellä on Todellisena Asiana?

Guru:– Sinä, ajatustesi – mielen – tuntija, etkö sinä ole muuta kuin mieli? Eikö mieli, jonka sinä tunnet, ole sinun hallussasi? Jos on niin, selvitä kuka sinä – mielen haltija – olet ja mitä?

Mies:– Mielen poissa ollessa ei ole mitään mitä tietää, vaan vain tietoisuus siitä, ettei ole ajattelua.

Guru:– Etkö ole tietoinen ajatustesi liikkeistä? Nyt, samalla tavalla etkö ole tietoinen myös niiden tyyntymisestä?

Mies:– Kyllä, joka ajatuksettomuus, pimeys ... ikään kuin tyhjiys tuntuu minulle.

Guru:– Eivätkö sekä ajattelun että ajattelemattomuuden tilat ilmesty ja katoa? Sen vuoksi, miten ne voivat täyttää Todellisuuden määritelmän? Katso, etkö sinä, joka näin tietää: 'Tämä on moninaisuutta – tämä on tyhjiyttä [ajattelun tilaa ja ajattelemattomuuden tilaa]' täytä Todellisuuden määritelmän vai et. Katso, olit [kerran] nuori lapsi, mutta nyt nuoren kehosi muoto muuttuu. Samalla lailla silloin nuoren mielesi sisältö on myös nyt muuttunut. Mutta jopa kaikkien näiden mielen ja kehon muutosten keskellä, etkö sinä ole se sama, joka pysyi muuttumattomana tähän asti? Onko tämä SINÄ läpikäynyt mitään muutoksia?

Mies:– Ei. Minä olen sama 'minä'. Minä en ole toinen. Kuitenkin, oliko tämä 'minä' olemassa ennen kehon syntymää? Tuleeko tämä 'minä' olemaan olemassa jopa kehon kuoleman jälkeen? Kuka minä olen?

Guru:– Miksi ajattelet niin kauas eteenpäin? Mitä sinusta tulee syvänessasi? Olitko siellä vai etkö ollut siellä?

Mies:– Minun, joka en ole keho ja mieli, pitäisi olla siellä syvänessä, mutta en ole tietoinen olemassaolostani siellä!

Guru:– Mistä et ollut tietoinen siellä? Siellä sinä olit tietämätön ainoastaan kehostasi, mielestäsi ja maailmasta. Etkö kokenut itse oman olemassaoloasi? **Hyväksymällä oman olemassaolonsa syvänessä on todellakin myös itsensä tuntemista, sillä Olemassaolo ja Tieto eivät ole erillään, ne ovat yksi ja sama.** Kun heräät, etkö muista olemassaolosi luonteen juuri sellaisena kuin se oli syvänessä, toisin sanoen, "Minä nukuin hyvin onnellisesti eikä minulla ollut siellä edes unta". Eikö sinun lausuntosi, jonka annoit heräämisen sen jälkeen, ole tieto olemassaolosi kokemisesta syvänessä? Eivätkö nuo kaksi kokemusta, "nukuin hyvin, minulla ei ollut edes unta siellä"

paljasta, että sinulla oli tieto olemassaolostasi siellä? Koska nykyinen valvetila, joka on pelkästään tila, joka on täynnä ajatuksia – keho, mieli ja maailma, edustaa "Moninaisuutta" [*Sakala – Vyakta*] ja syväuni, joka on ilman kehoa, mieltä ja maailmaa, edustaa "Tyhjyyttä" [*Kevala – Avyakta*], tässä ja nyt sinä kykenet tutkimaan ja ymmärtämään syntymän ja kuoleman luonteen. Sen vuoksi, tila, jossa olit ennen kehon syntymää ja joka tulee olemaan sen kuoleman jälkeen, tulisi olla selvästi sinun tiedossasi. Koska pystyt nyt ymmärtämään, että olet olemassa muuna kuin mieli ja keho syväunessa ja valveilla, silloin voit myös ymmärtää, että sinun on oltava olemassa muuna kuin mieli ja keho jopa nykyisessä elämässä samoin kuin sekä ennen kehon syntymää että sen kuoleman [joka ei ole mitään muuta kuin tila ennen syntymää] jälkeen.

Lisäksi, muita kuin sinä, apuvälineitä kuten valo, aistit ja mieli tarvitaan tuntemaan maailma, mutta mitä muita apuvälineitä kuin itseäsi, sinä tarvitset ollaksesi tietoinen olemassaolostasi syväunessa, jossa ei ole kehoa, aisteja ja mieltä? Et mitään! Tietääksesi oman olemassaolosi, sinä et tarvitse muita apuvälineitä.

Mestari:– Mitä valo on sinulle?

Opetuslapsi:– Minulle päivällä se on aurinko, pimeässä yöllä lamppu.

Mestari:– Mikä on se valo, joka näkee valon?

Opetuslapsi:– Silmä.

Mestari:– Mikä on se valo, joka tuntee sen [silmän]?

Opetuslapsi:– Se valo on mieli.

Mestari:– Mikä on se valo, joka tuntee mielen?

Opetuslapsi:– Se on minä.

Mestari:– Sen vuoksi, sinä olet Korkein Valo valoille. [Kun mestari opetti häntä näin], opetuslapsi oivalsi 'SE totisesti MINÄ OLEN'.

– 'Ulladu Narpadu - Täydennysosa' – säe 7.

Nyt, näin tutki omaa luonnettasi, joka täyttää kaikki Todellisuuden määritelmät.

Mies:– Kyllä, minun on tultava siihen johtopäätökseen, että minä olen se Todellisuus. Silloin, kuka oli minun Rakas Jumalani, joka antoi minulle [Hänen Näkynsä *Darshanin*] mitä hyvänsä minä halusin kaikkina näinä vuosina ja ketä minä rakastan enemmän kuin elämäni? Kuka Hän on? Oliko Hänen myötätuntonsa minua kohtaan ja koko minun vilpitön antaumukseni Hänelle pelkkiä virheellisiä tunteita ja olivatko ne turhia? Olkaa minulle armollinen ja poistakaa jopa tämä hämmennykseni.

Guru:– Jos olisi olemassa joku asia nimeltä 'Rakkaus' muuta kuin sinä, se heikentäisi Todellisuuden ykseyttä. Sen vuoksi, SINÄ todella olet RAKKAUS. Jos sinä itse olet Rakkaus, voiko Rakkaus olla toinen olemassa oleva asia? **Itsesi tunteminen [Sat] on spontaanisti aina läsnä, koska sinä olet itse Tietoisuus. Niin myös, jopa jokainen rakkauden tunne sinussa ei voi olla mitään muuta kuin sinua, koska sinä itse olet Rakkaus.**

Mies:– Äsken Te armollisesti selititte minulle, kuinka minulla on jatkuva kokemus, että minä olen itse Tietoisuus. Voisitko nyt armollisesti selittää minulle, kuinka minulla on jatkuva kokemus, että olen myös Rakkaus?

Guru:– Aivan kuten pienellä tutkimuksella sinulle osoitettiin, että sinulla on kokemus, että SINÄ [*Sat*] olet Tietoisuus [*Chit*], pieni tutkimus todistaa, että sinulla on kokemus, että SINÄ olet myös RAKKAUS [*Ananda*].

Mies:– Miten minun tulisi edetä?

Guru:– Minkä rakkauden tähden sinä tulit tänne? Eikö se ole rakkaudesta Rakkaaseen Jumalaasi? Miksi rakastit Häntä? Eikö se johdu siitä, että Hän antoi sinulle kaiken, mitä sinä halusit? Oleta, että Hän olisi antanut vain muille eikä sinulle, olisiko sinun ollut pakko tulla tänne Hänen vuokseen?

Mies:– Vaikka se olisi voinut olla niin, nyt, minä rakastan Rakasta Jumalaani vain Hänen rakkautensa tähden. Onko myös tämä itsekkyyttä?

Guru:– Sinä rukoilet nyt Häntä, ikään kuin sinulla ei olisi itsekkyyttä, ettei Hänen tulisi antaa sinulle mitään, paitsi, että Hänen tulisi ilmestyä sinun eteesi ja olla kanssasi. Oleta, että sait tietoosi, että Hän on antanut *Darshaninsa* kaikille muille, mutta on päättänyt olla koskaan ilmestymästä sinun eteesi, rakastaisitko

SINÄ yhä Häntä? Näin se merkitsee sitä, että sinä todella rakastat [antautunut ('omalle' Itsellesi)] 'sinun' Itseäsi, päämäärää, jota kohti rakkaus Rakkaaseen Jumalaasi odotetaan kääntyvän. Siksi Vedat julistavat, 'Johtuu vain Itsestä [*Atman*], että kaikki on rakasta ...'. Niinpä, Itse on kaikista rakkain.

Mies:– Kuinka outoa tämä on! Minun on tultava syvällisen pohdiskelun jälkeen johtopäätökseen, että kaikki rakkauteni, myös rakkauteni Rakkaaseen Jumalaani, on itsekeskeistä!* Tähän saakka kaikki on hyvin. Mutta, kuinka silloin sellaista välinpitämätöntä rakkautta osoitettiin minulle Rakkaan Jumalani puolelta?

Guru:– **Vaikka Hänellä ei ole mitään saatavaa sinulta, keneen kohdistui Hänen rakkautensa? Eikö se kohdistunut sinuun? Sinä, ollen rakkauden päämäärä molemmilta suunnilta – sinulta ja sinun Rakkaalta Jumalaltasi – yksin olet tähdätty. Eikö sinulle silloin ole selvää, että Rakkauden täydellinen muoto on SINÄ yksin?*** Aivan kuten olet aiemmin huomannut, että olet Tietoisuus, joka tietää olemassaolosi, samoin nyt, sinä voit ymmärtää, että Rakkauden luonnollinen muoto [sekä Rakkaan Jumalasi että sinun], joka rakastaa sinua, olet SINÄ yksin. Siten SINUN, **Sat-Chitin**, havaitaan myös olevan **Ananda** tai toisin sanoen, **tuntea SINUT Sat-Chitiksi on Korkeimman Autuuden saavuttaminen**. Jopa saavuttaa ikuisesti Rakas Jumalasi täysissä todellisissa aspekteissaan *Sat-Chit-Ananda*, sen jälkeen, kun on tuhonnut epätodelliset aspektit nimen ja muodon, on TÄMÄ yksin. Tunne SE, koe SE ja ole SE.

Palvoipa ihminen Absoluuttista Todellisuutta millä nimellä tai missä muodossa tahansa, se on vain keino oivaltaa Se ilman nimeä ja muotoa. Se yksin on todellinen oivallus, jossa ihminen tuntee itsensä suhteessa tähän Todellisuuteen, saavuttaa rauhan ja oivaltaa oman identtisyytensä sen kanssa.

"Vaikka joku saattaa palvoa Korkeinta missä tahansa muodossa, antamalla [Hänelle] minkä tahansa nimen ja vaikka se on tie nähdä Korkein siinä nimessä ja muodossa, oivaltaa oma Totuutensa tämän Todellisen Olennon [Korkeimman] totuudessa ja olemalla

* Saadaksesi tarkemman selityksen, ole hyvä ja lue Sri Raman Polku – Osa I.

yhtä Sen kanssa, muuttua Siksi, on ainoaa todellista näkemistä.
Näin sinun tulisi tietää."

– Ulladu Narpadu säe 8**.
(Jälkimmäinen on tästä teoksesta!)

Kuultuaan tämän, Mies oli täynnä pyhää kunnioitusta, hänen hiuksensa seisovivat pystyssä ja hänen sydämensä pursui rakkautta Gurulleen, hän heittäytyi Hänen Jalkoihinsa!

Mies palasi takaisin kotiin. Jonkin aikaa, päivin ja öin, hän pohdiskeli syvällisesti ei-kaksinaista opetusta [*Advaita Upadeshaa*], jonka hän oli vastaanottanut Gurultaan: 'Kuka muu voi olla minun Guruni kuin Rakas Jumalani, joka näin sai minut kääntymään kohti Korkeinta Todellisuutta? Se on minun Rakas Jumalani, joka kaikki nämä vuodet on suihkuttanut minun päälleni niin paljon rakkautta ja huolenpitoa. Mutta nyt minä ymmärrän, että monta kertaa enemmän kuin Rakas Jumalani, joka antoi minulle kaikki maalliset kohteet, joita pyysin, on *Sad-Guru*, joka ohjaamalla minua todellisen Polun kautta ja todella antamalla minulle suurta hyvää, on ainoa Korkein Totuus, joka minun tulisi saavuttaa. Enkö minä pyytänyt Rakkaalta Jumalaltani lahjaa, että Hän yksin olisi minun tarpeeni? Näyttää aivan kuin siltä, että lahjaan on nyt suostuttu. Hänen Itsensä ruumiiksi tuleminen *Sad-Guruna* on ainoa keino antaa Itsensä minulle. Totisesti nyt, *Sad-Guru*, joka elää juuri kuten minä ja on siellä päivin ja öin, toisin kuin Rakas Jumalani Krishna, joka joskus ilmestyi ja joskus katosi, yksin on Rakas Jumalani! Hänen Jalkoihinsa saapuminen on todellakin lahja, jonka pyysin! Miksi minun sitten pitäisi jäädä tänne enää?'

Kun Rakkaus Guruun [*Guru Bhakti*] on nyt puhjennut kukkaan hänessä, Mies, jättäen kaiken taakseen, palaa Gurunsa luo, jättämättä Häntä enää koskaan. Näin, kun hänen rakkautensa Rakkaaseen Jumalaansa on kypsynyt Rakkaudeksi Guruun [*Guru Bhaktiksi*], Mies on edistynyt neljännelle luokalle Koulussamme! Tämä *Guru Bhakti* [**neljännellä luokalla**] on kaiken kaksinaisen rakkauden [*dvaita bhaktin*] kliimaksi. Mikään muu rakkauden [*bhaktin*] muoto ei ylitä tätä.

"Guru on Brahma, Guru on Vishnu ja Guru on Maheshwara.
Totisesti Guru on Korkein Brahman. Hänelle [Gurulle] on minun nöyrä kumarrukseni."

** Katso liite 4b.

Kun tällainen *Guru Bhakti* puhkeaa kukkaan ihmisen sydämessä, hänen pyhiinvaellustaan kohti 'Päämäärää-Korkeinta' tulee samanlaista kuin sateen putoaminen virtaavaan Gangesiin, joka mainittiin aiemmin. Todellisen Gurun saavuttaminen ja todellisen *Guru Bhaktin* synnyttäminen sisimmässä tapahtuu vain Koulumme neljännellä luokalla, jossa rakkauden tunne puhdistetaan. Heti kun Mies ymmärtää sen, että oleminen Gurunsa kanssa on samaa kuin saada Rakas Jumalansa ja olemista Hänen kanssaan, hänen halunsa saada Rakas Jumalansa ja olla Hänen kanssaan häviävät. Arvostelukyvyn [*Vivekan*] vuoksi, joka tuhosi kaikki hänen halunsa maallisiin kohteisiin, Mies nyt istuu Gurunsa Jalkojen juuressa nauttien Autuudesta [*Anandasta*], joka johtuu täysin tyytyväisenä olemisesta Gurunsa seurassa [toisin sanoen *Viveka-Anandan* tilassa].

Kun *Guru Bhaktin* näin todetaan olevan kaikista dualistisista rakkauksista korkein, tutkikaamme nyt ja selvittäkäämme *Gurun Bhaktin* luonnetta, jonka me ajattelemme meillä olevan. Kun primitiivinen mies liittyi Koulumme ensimmäiselle luokalle, hänen Opettajansa, *Vedat* oli hänen Gurunsa ja rakkaus, jota hänellä oli Häntä kohtaan, oli myös *guru bhaktia*. Eikö totta? Kun olemme selitykseemme sopivuuden tähden maininneet, että *Vedat* olivat Opettaja ja koko ihmiskunta oli Mies, katsokaamme miten se todellisuudessa toimii käytännössä. Eikö ole olemassa oppineita ja pandeja, joista jokainen on hallinnut joitakin osia *Karma Kandan* lukemattomista osioista *Vedoissa*? Heiltä yksin voi ihmiskunta saada ohjeita ja jokainen heistä on Guru oman tietyn *Karma Kandan* haaran opetuksessa. Niinpä guruja Kouluumme ensimmäiselle luokalle on paljon ja paljon on opetuslapsia heistä jokaiselle. Niinpä ihmiskunnalla on niin monia guruja opettamassa rituaalista toimintaa [*Karmoja*] niin monille opetuslapsiryhmille kuten meidän Miehellemme, kun hän oli ensimmäisellä luokalla. Tällaiset ensimmäisen luokan gurut ja opetuslapset ovat olleet, ovat ja tulevat löytymään meidät keskuudestamme. Silloin ei ole mikään ihme, että jokainen opetuslapsi jokaisen gurun ryhmässä vilpittömästi väittää, että hänen gurunsa on korkein *Sad-Guru!* Voimme nyt ymmärtää näiden opetuslasten *guru bhaktin* ja Miehemme, joka on neljännellä luokalla, *Guru Bhaktin* välisen eron. Ero on todellakin kuin laakson ja vuoren välinen ero.

Aivan kuten ensimmäisen luokan ihmisillä on niin monia guruja, jotka täyttävät heidän halunsa maallisiin kohteisiin [*vishaya-bhakti*], meidän keskuudestamme on monia sellaisia, jotka kuuluvat toiselle luokalle, joilla on myös lukemattomia guruja, jotka täyttävät heidän halunsa maallisiin kohteisiin [*vishaya-bhakti*] Jumalan erilaisten nimien ja muotojen palvomisen kautta. Kuten sivulla 69 mainittiin, heitä, joiden kehitys pysähtyi ja viivästyti Koulun

kolmannella luokalla (a), johtuen heidän halustaan maallisiin kohteisiin ja *siddheihin* samoin kuin nimeen ja maineeseen, siitä tosiseikasta huolimatta, että he pystyivät näkemään Rakkaan Jumalansa nimessä ja muodossa, (heitä) pidetään suurina Jumalanoivaltaneina sieluina niiden toimesta, jotka ovat Koulumme toisella luokalla ja jotka haluavat oppia palvonnan menetelmiä. He nimeävät myös rakkautensa gurujaan kohtaan '*guru bhaktiksi*' ja he julistavat: 'Minun Guruni se ja se yksin on *Mahatma*, joka on nähnyt Jumalan. Hän on Jumala! Hän on Jumala lihassa ja veressä. Hän on *Maharshi*. Mene Hänen luokseen. Kaikki toiveesi täyttyvät'. Koska Koulumme toisella luokalla on joukoittain oppilaita ja koska jokaisen oppilaan tarvitsee palvoa niin monia Jumalan nimiä ja muotoja täyttämään heidän erilaiset toiveensa, silloin varmasti siellä on oltava gurujen joukkoja toisen luokan oppilaille! Eikö totta?

Emmekö me näe ympärillämme ihmisiä, ei ainoastaan oppimattomia, vaan jopa yliopiston opetuksen ja korkean aseman saaneita miehiä, jotka kerääntyvät niin monien tällaisten gurujen ympärille sanomalla: 'Siinä kaupungissa on *Mahatma*, joka on saanut aikaan suuren sopimuksen palvomalla Jumalatar Lakshmia. Jos me menemme hänen luokseen, saamme rikkautta ja mainetta'. 'Tässä kylässä on suuri Swami, jolla on näky Jumalatar Parvatista. Hän antaa meille pyhät lahjat [*Prasad*], jotka täyttävät kaikki toiveemme.'...'Läheisessä kukkulatempelissä on Pyhimys, jonka kautta Herra Subrahmanya puhuu. Jos hän antaa jollekin pyhää tuhkaa [*vibhutia*], tapahtuu ihmeellisiä asioita.' Näin Koulumme ensimmäisellä ja toisella luokalla Opettajamme, *Vedat*, opastaa niin monen apulaisen kautta!

Koska etsijä kolmannella luokalla (a) kykenee nauttimaan seurustelusta Rakkaan Jumalansa kanssa hänen yksipisteisen rakkautensa vuoksi, hänellä ei ole tarvetta mennä kenenkään luo tai edes Opettajan [*Vedojen*] luo, joka ylensi hänet kolmannelle luokalle (a), sillä mitä ovat *Vedat* elleivät hänen Rakas Jumalansa, joka täyttää kaikki hänen halunsa maallisiin kohteisiin? Vierailut muiden Jumalan nimien ja muotojen kuin Rakkaan Jumalansa luona ja menemiset useiden edellä mainittujen gurujen luo, eivät voi löytää sijaa hänen luonteessaan yksinkertaisesti hänen yksipisteisen rakkautensa vuoksi.

Joskus, kumma kyllä, joitakin etsijöitä, joilla on suuri tarvittava pätevyys puhdistuneeseen *Guru Bhaktiin* kuin on noilla Mies neljännellä luokalla, toisin sanoen, Rakkaus vain Jumalaan ja täydellinen välinpitämättömyys maallisiin kohteisiin, edellä mainittujen gurujen opetuslapset neuvovat vierailemaan heidän mestareidensa luona. Mutta hyvin pian Korkein Armo saa hänet luopumaan ympäristöstä omaksi hyväkseen. Kun Buddha vaelsi metsässä etsien Totuutta sen jälkeen, kun hän oli luopunut kaikesta, hänen oli täytyntä tulla joidenkin sellaisten

gurujen oppilaaksi, jotka sopivat vain ensimmäisen ja toisen luokan oppilaille Koulussamme. Mutta pian Hän huomasi heidän apunsa olevan turhanpäiväistä, jolloin Hän luopui heistä. Sen Tietoa [*Jnanaa*] kaipaavan hehkuvan tulen edessä, joka on etsijässä, joka on Koulumme kolmannella luokalla (b), ei ole ihme, että sellaiset gurut paljastavat itsensä avuttomiksi. Tässä on syytä huomata, että Sri Ramakrishna joutui yksinkertaisesti lopettamaan opetuslapseutensa Yogini Bhairavi Brahmanin kanssa. **Joskus tällaiset gurut voivat myös syyttää etsijää, [joka ei ole enää kiinnostunut heistä ja etenee suurella nopeudella kohti neljättä luokkaa], antaumuksen puuttuneesta ja petollisuudesta gurulle [guru-drohi] samoin kuin kiittämättömyydestä.** Mutta hän, paras etsijöiden joukosta, puskee eteenpäin kohti tavoitettaan. Missä on aikaa hänelle, hänen voimakkaan Korkeimman Totuuden kaipuunsa tulvassa, katua niitä päiviä, jotka hän tuhlassi näiden gurujen kanssa tai tuntee vihaa tai väheksyntää heitä kohtaan? Hän kulkee eteenpäin unohtaen heidät!

Kun otetaan huomioon niiden etsijöiden pettymykset ja ajan haaskauksen, jotka, samalla kun kehittyvät Koulumme kolmannelta luokalta (b) neljännelle, kohtaavat gurun toisensa jälkeen. Guruista, jotka pystyvät opettamaan vain alempia luokkia, jotkut voivat ajatella tarpeelliseksi opettaa noita etsijöitä, "Mestari-opetuslapsi-suhde [*Guru-sishya*] on tarpeeton. Vanha uskomus, että Guru antaa valaistumisen, ei ole suotavaa". **Totuus tällaisten lausuntojen taustalla on, että korkealle kypsyneen sielun, joka on pätevyitynyt Koulumme neljännelle luokalle, ei tarvitse mennä kenenkään edellä mainitun gurun luo, sillä Armon avulla, aikanaan, hän tulee kohtaamaan *Sad-Gurun*.** Kuitenkin he, jotka antavat tällaisen neuvon, eivätkö he esitä 'Gurujen' osaa siinä mielessä, että he antavat kypsille etsijöille tällaiset hyvät varoitukset ja pelasta heitä menemästä väärään suuntaan? Vaikka onkin totta, että jotkut vakavat etsijät pettyvät joihinkin pelkän filosofian puhujiin ja toisten touhuun, jotka pystyvät saavuttamaan maallisia kohteita palvomisen voimalla, toisin sanoen, jotka ovat kolmannella luokalla (a) ja jotka pitävät itseään suurina guruina, heidän on vaarallista päätellä, että Guru on varmasti tarpeeton. Se koskee vain sitä, mitä Sri Ramakrishna sanoi, "Kun pieni vesikäärme pyydystää suuren sammakon, niin molemmat kärsivät, sillä käärme ei voi niellä sammakkoa eikä sammakko voi karata käärmeeltä".

Joskus taas, kummallista kyllä, monet, joilla on rakkautta vain maallisiin kohteisiin [*vishaya-bhaktia*], jotka ovat Koulumme ensimmäisellä, toisella ja kolmannella (a) luokalla, saattavat tulla todellisen *Sad-Gurun* jumalalliseen läsnäoloon, joka odottaa oppilaita, jotka ovat päteviä neljännelle luokalle. Vaikka hyvästä *Prarabdhastaan* johtuen he [edelliset] sattuvat tulemaan sellaisen suuren

Sad-Gurun läsnäoloon, joka aina loistaa Korkeimpana Brahmanina nyt ihmisen muodossa, he pitävät Häntä vain keinona täyttää heidän rakkautensa maallisiin kohteisiin [*vishaya bhakti*]. Sen vuoksi heidän rakkauttaan Häneen ei voi kutsua *Guru Bhaktiksi*.

"Suokaa minun olevan onnellinen tässä maailmassa ja seuraavassa. Suokaa minun omistavan haluttuja esineitä. Sallikaa minun haluta omistaa niitä. Suokaa toiveideni täyttyvän... ...Suokaa minun omistavan sopivan asuinpaikan. Suokaa minun saavuttavan kuuluisuutta. Suokaa minun olla onnellinen. Suokaa minun saavuttaa vaurautta. Suokaa minulle kyky suojella omaisuuksiani... ...Suokaa minun olla muiden kunnioittama. Suokaa minun saada aikaan uskonnollisia tekoja kuten uhrauksia ja sallikaa minun nauttia niiden hedelmistä... ...Sallikaa minun elää kauan."

– '*Chamakam*' – Osa III.

"Suokaa minulla olevan ruokaa runsaasti... Suokaa minulla olevan maitoa, kermaa, gheetä ja hunajaa runsaasti. Suokaa minulla olevan mahdollisuus syödä ja juoda sukulaisteni kanssa... ...Suokaa minun puuni ja viljani kasvavan hyvin. Suokaa minun omistavan kultaa, jalokiviä, helmiä, jne. runsaasti. Suokaa minun olevan vahva fyysisesti."

– '*Chamakam*' – Osa IV.

"Suokaa varallisuuden, jonka olen jo hankkinut samoin kuin sen, mitä voin hankkia, olevan myöhemmin turvassa. Suokaa minun ja poikani ja sukulaiseni olevan menestyviä. Suokaa minun omistavan irtainta ja kiinteää omaisuutta. Suokaa minun saavuttaa tekojeni palkkion."

– '*Chamakam*' – Osa V.

Näin he rukoilevat *Sad-Gurulle*.

Kaikista hedelmätarhan hedelmistä varis tahtoo nokkia vain pientä ja katkeraa neemiä! Vaikka *Sad-Guru* on vailla halua, tarkoitusta ja ponnistusta, Hänen pelkkä Läsnäolonsa, kuin Jumalallinen Toiveettäyttävä Puu, ei koskaan

epäonnistu täyttäessään heidän toiveitaan. He eivät rukoile ainoastaan toiveidensa täyttämistä, vaan he haluavat myös *Sad-Gurun* antavan heille opastusta *Karmoihin*, *Mantroiin* ja palvontamenetelmiin, jotka kaikki ovat tarpeellisia vain Koulumme ensimmäisellä, toisella ja kolmannella (a) luokalla. Huolimatta siitä toiseikasta, että *Sad-Guru* on tullut vain tarkoituksenaan opettaa Antaumusta Itselle [*Swatma-Bhaktia*], kaikista rakkauksista korkeinta ja kaikkein puhdistuneinta Rakkautta heille, jotka ovat Koulumme neljännellä luokalla, joskus, Hän, myötätunnosta muita kohtaan [jotka rukoilevat maallisia kohteita], laskeutuu alas heidän tasolleen ja auttaa heitä suosittelemalla joitakin **rituaalisia tekoja** [*Karmoja*] heille, jotka on ensimmäisellä luokalla, joitakin *Mantroja* ja *Chakroja* heille, jotka ovat toisella luokalla ja joitakin rukouksia [*Stotria*] ja jumalallisia nimiä [*Japoja*] heille, jotka ovat kolmannella (a) luokalla heidän pyyntöjensä ja makujensa mukaan. Jos äiti antaa jonkinlaista ruokaa lapselleen ja toisenlaista perheen vanhemmille jäsenille yhtäläistämisen voiman mukaisesti, ei ole ihme, että *Sad-Guru* auttaa niitä, jotka tulevat Hänen luokseen pelkästään maallisten kohteiden saavuttamisen tähden. Eikö se ole etuoikeus Koulujemme ensimmäisen, toisen ja kolmannen (a) luokan oppilaille, että *Sad-Guru* Itse, tämä Korkein opettaa, sen sijaan, että heitä opettaisi pelkät panditit ja *Vedojen* oppineet? Se on heidän tapansa, jotka ovat alle kolmannen luokan (b) ja jotka tulevat *Sad-Gurun* luo, nähdä sellaiset ohjeet kuin *Karmat*, *Mantrat*, *Chakrat*, *Japat*, jne. *Sad-Gurun* tärkeimpinä opetuksina ja myös niiden levittämistä samanlaisena. Kyllä, ne ovat vain *Sad-Gurun* tärkeimmät ja ainoat opetukset **heille, mutta vain heille!** Sen vuoksi, se on niiden etsijöiden velvollisuus, jotka ovat Koulumme neljännellä luokalla, selvittää, mitkä ovat *Sad-Gurun* tärkeimmät opetukset ja harjoittaa niitä.

Yksikään Koulumme ensimmäisen, toisen ja kolmannen (a) luokan guruista ei ole Itsen Tuntija [Atma-Jnani]. Siten heillä on todellisuuden tunne maailmaan [nimiin ja muotoihin] ja siksi he haluavat tämän ja seuraavan maailman onnea ja myös nimeä ja mainetta, toisin sanoen, olla ihmisten ylistämiä suurimpina guruina. Niinpä he odottavat opetuslastensa olevan aina tyytyväisiä heihin, uskollisia ja kuuliaisia heille. He eivät halua opetuslastensa kehittyvän enempää, kaksinaisesta rakkaudesta [*guru bhaktista*] kohti Rakkautta Itseen [*Swatma Bhaktia*] ja nauttimaan ei-kaksinaisesta Autuudesta [*Advaita-Anandasta*]. Koska heillä itsellään ei ole Korkeinta Tietoa, heistä tulee kateellisia Sitä kohtaan.

Mutta, koska todellinen Guru ei ole mitään muuta kuin Korkein *Brahman*, Hän ei salli opetuslapsen nauttia kaksinaisesta rakkaudesta Häntä kohtaan. Hän huomauttaa opetuslapselle, ettei hänen tulisi levätä tyytyväisenä tällaiseen kaksinaiseen rakkauteen. Hän ei koskaan salli hänen olla tyytyväisenä nykyiseen

rauhaansa ennen kuin hän kokee luonnollisen ei-kaksinaisen Itsen [*Sahajatma-Anubhava*].

Palatkaamme nyt Mieheemme. Hän on onnellinen ja tyyni Gurunsa Jaloissa kuin sadevesi rauhoittuneena isoon järveen. Mutta hänen Gurunsa Ramana ei salli hänen pysyä tyytyväisenä tällaisessa onnellisuudessa.

Mies laulaa:– "En tunne muuta Jumalaa kuin Ramanan, Kuka, osoittaakseen minulle kuinka edetä edelleen Polulla, ei koskaan sanonut mitään muuta kuin: 'Mikään muu Polku kuin se, joka kulkee kohti Itsesi, ei ole parempi suunta. Tämä on ainoa Polku ilman vikoja!'"

– ‘Sri Ramana Sannidhi Murai’ – Säe 533.

"Oi Rakas Jumalani, Te tulitte maan päälle ihmismuodossa, jolla on nimi Ramana, Oi Tiedon Aurinko [*Jnana Bhanu*], Oi Autuuden Valtameri joka, kuin Pyhä Vuori [*Arunachala*], suotte Armon Teidän opetuslapsillenne, joiden sydämet sulavat rakkaudesta Teihin, kutsukaa minut luoksenne ja antakaa minun juoda Teistä!"

– ‘Sri Ramana Sannidhi Murai’ – Säe 218.

"Kuten koira minä vaeltelin kaduilla. Oi Ramana, Te olette pelastanut minut! Oi Rakas Jumalani, josta on tullut minun Guruni ja joka on antanut minulle [Itsetutkimuksen] Polun, jonka päällä minua ei Maya voi erehdyttää. Oi Ramana, minä en enää vieraile minkään muun Jumalan temppelissä."

– ‘Sri Ramana Sannidhi Murai’ – Säe 544.

Kääntyen kohti Miestä, joka on tyytyväinen ja näin iloisesti laulaa Hänen ylistystään ikään kuin hän olisi saavuttanut sen, mihin oli pyrkinyt, *Sad-Guru* kysyy:– "Oletko saavuttanut Rakastamasi Jumalan?"

Mies:– "Oi Herrani, joka olette ottanut minut omaksenne, olette suojellut minua läpi niin monen menneen syntymän ja Te Itse olette nyt tullut ulos minusta Gurunani opettamaan minua ..."

– ‘Kaivalyam’ – Luku I – Säe 79.

Kyllä, Herrani, minä olen! Te olette minun Rakas Jumalani!
 Guru:– Mikä oli se lahja, jota pyysit Rakkaalta Jumalaltasi?
 Mies:– Kun oli saavuttanut selkeän ymmärryksen, ainoa lahja, jonka pyysin Häneltä, oli: 'Antakaa minulle vain Itsenne, sillä minä en halua mitään muuta'.
 Guru:– Onko se täytetty?
 Mies:– Kyllä, se, mitä minä pyysin, olitte Te, Herra, joka olette minun edessäni! Joten minulla on se, mitä pyysin!
 Guru:– Se, mikä on edessäsi, on tämä [osoittaen kehoaan]. Onko tämä se, mitä olet pyytänyt?
 Mies:– Se olette todella Te, minun *Sad-Guruni*, jota minä kaipasin.
 Guru:– Olenko minä tämä? Uskotko sinä, että minä olen tämä keho? Jos asia on niin, miten voi tämä muoto olla parempi muoto kuin Rakkaan Jumalasi [Krishnan] muoto? Sillä se muoto ilmestyi ja jonkin ajan kuluttua katosi. Samalla tavalla myös tämä muoto elää kanssasi jonkin aikaa, sitten se kuolee ja katoaa! Eikö totta? Millä tavoin silloin tämä nimi ja muoto on parempi kuin se nimi ja muoto? Jos se, mitä sinä pidät päämääränä, on tämä nimi ja muoto, eräänä päivänä sinun toiveesi osoittautuu hyödyttömäksi. Joten viimeistään nyt sinun pitäisi päättää, kuten sinua aiemmin neuvottiin, mikä päämääräsi todella on.
 Mies:– Te yksin paljastitte minulle suuren Totuuden, että: "Minä olen Korkein Olento". Rakas Jumalani, eikö totta! Koska Te yksin olette opettanut minulle korkeimman periaatteen, eikä Hän, minä tunnen, että Teidän rakkautenne minua kohtaan huolehtimalla minun todellisesta tarpeestani on suurempi kuin Rakkaan Jumalani rakkaus, joka antoi minulle vain sen, mitä minä pyysin. Te ja Totuus, Te olette osoittanut minulle, ovat yksi ja sama. Tällainen on minun johtopäätökseni.
 Guru:– Jos minä olen Se, onko siitä hyötyä sinulle? Rukoilemalla minua Jumalana tai Guruna tai sinä Korkeimpana Totuutena, onko se koko sinun tavoitteesi? Jos minä olen se Korkein Totuus, entä sinä itse?* Kuka sinä sitten olet? Eikö sinun Minun, Korkeimman Totuuden saavuttamisesi ole samaa kuin sinun tietämisesi, että sinä itse olet Korkein Totuus?

* Mikä hyötyä on rukoilla minua Swamina. Sinusta pitäisi tulla Swami – sanoi Bhagavan tekijälle.

Mies:– Eikö takertuminen *Sad-Guruni* Jumalallisiin Jalkoihin ole ainoa tie saavuttaa Korkeimman Totuuden Tila? [Niin sanoen Mies heittäytyy Gurunsa Jalkoihin ja takertuu niihin.]

Guru:– Ovatko nämä sinun Gurusi Jalat? [Osoittaen Hänen kehoaan]. Onko tämä sinun *Sad-Gurusi*? Uudelleen ja uudestaan sinä teet saman virheen. Täällä [osoittaen Miehen kehoa] sinun *Sad-Gurusi* on sinun sisälläsi. **Itsetietoisuus, joka ikuisesti loistaa ja jonka aina koet 'Minä-Minänä' sisälläsi, on sinun *Sad-Gurusi* todelliset Jalat. Takerru siihen. Tämä yksin johtaa sinut päämäärääsi.**

Mies:– Vain Teidän sanojenne kautta, jotka tulevat ulkopuolelta, minä todella tiedän tämän suuren Totuuden. Joten, Herrani, sallikaa minun ylistää Teitä heittäytymällä Teidän eteenne, palvomalla Teitä ja vastaanottamalla Teidän Prasadinne.

Guru:– ”Gurun eteen heittäytymisen [Namaskaramin] todellinen muoto on pysyä Korkeimmassa Hiljaisuudessa, jossa erillisyyden tunnetta Mestari-opetuslapsi, Jumala-ihminen ei voi nousta tietämättömästä egosta syntyneen harhan kautta.”

– Guru Vachaka Kovai säe 310.

"Jään – egotunteen 'Minä olen keho' sulaminen valtamereen – Gurutietoisuuteen – se on samaa kuin Itsetietoisuuden ykseys, on Gurun todellista palvontaa."

– Guru Vachaka Kovai säe 315.

”Vaikka joku suorittaa kaikenlaista palvontaa Gurulleen, joka ei ole kukaan muu kuin Shiva ihmismuodossa, sulautua Häneen, joka on hänen oma Elämänsä ja näin menettäen yksilöllisyytensä, on Gurun todellista palvontaa.”

– Guru Vachaka Kovai säe 309.

”Kun olet jättänyt itsesi – egon, rukouksena Gurulle, joka on Täydellisen Hiljaisuuden lähde, kokea se, mitä jää jäljelle sydämessä – Tietoisuus, on vastaanotettava ruoka [*prasad*] Gurulta.”

– Guru Vachaka Kovai säe 302.

”Kun me palvomme jotain muuta Jumalaa kuin Itseä, meille suodaan kaikki muu paitsi Itse. Kuka muu kuin Korkein Itse, mikä merkityksetön Jumala, voi suoda meille elää Shivan Tilan, Itsen ikuisen Tietoisuuden elämää?”

– Guru Vachaka Kovai säe 1071.

Sen vuoksi, sinun on ymmärrettävä, että sukeltamalla syvälle sisälle etsimään Itseä [’Minää’ – Todellisuutta] on ainoa todellinen menetelmä palvoa Guruasi.

”Vain kun tunnet Itsesi, mikään harmi ei voi kohdata sinua....”

– ’Kaivalyam’ – Luku I – Säe 13.

Toisaalta, vaikka sinä pystyt saavuttamaan Jumalasi tai Gurusi nimessä ja muodossa aina niin monta kertaa, ne lopulta katoavat.

”Vain he, jotka eivät kykene tuntemaan itseään todistajana kaikelle, mitä tiedetään valvetilassa samoin kuin tietämättömyydelle syväunessa, harhautuvat ajattelemaan, että Jumala ilmestyi heille ja myöhemmin katosi.”

– Guru Vachaka Kovai säe 1072.

”He, jotka eivät tiedä [olevansa] Itse, joka on todellisuus, jota ei saastuta [vähinkään] epätodellisuus, vaan [luulevat olevansa] vain keho, joka on ohimenevä ja epätodellinen, tuntevat henkisesti onnea näkemällä joskus innostuksissaan monenlaisia Jumalan muotoja.”

– Guru Vachaka Kovai säe 1070.

”Koska monet Jumalat, jotka nähdään suoritettuna palvonnan [*upasanan*] [voimakkuudesta] johtuen, kokevat ilmestymisen ja katoamisen [muutoksia], ihmisen oma luonto [Itse], joka on se, joka on aina olemassa ja tunnetaan, on todellinen ja korkein Jumala, joka pysyy [ikuisesti] muuttamatta.”

– Guru Vachaka Kovai säe 1073.

Mies:– Jos näin on, onko minun unohdettava jopa Teidät, Guruni ja sukellettava sisälle tunteakseni Itseni? Tämä ei tunnu olevan sopivaa!

Guru:– Mikä on se, jota sinä kutsut Guruksesi? Niin kauan kuin luulet olevasi keho, sinä erehdyt myös luulemaan oman Gurusi olevan keho. Tämä on täysin vastoin sitä, mikä Hän todella on ja mitä Hän todella opetti sinulle. Tämä yksin on sopimatonta.

"Itse yksin on Olento suurin. Enemmän kuin Itse, ei ole olemassa mitään suurempaa asiaa. Sen vuoksi, millään keinolla me emme voi löytää jotain, jonka voi vaihtaa Itseen."

– Guru Vachaka Kovai säe 1060.

Hän yksin todella tuntee minut, joka tuntee minut niin kuin minä itse tunnen minut.

”He, jotka eivät ymmärrä, että *Jnana-Guru* on Muodoton Korkein Tila, vaikka Hän ilmenee ihmismuodossa, ovat päätekiäjiä kaikkien halpamaisten syntisten ja rikollisten joukossa.”

– Guru Vachaka Kovai säe 274.

Mies:– Minä tiedän, että Guruni muoto on sama kuin Itseni muoto ja Rakkaan Jumalani muoto. Minä pidän harvinaisena etuoikeutena sitä, että minulla olisi tällainen Guru edessäni! Kuinka minä silloin voin luopua Hänestä?

Guru:– Guru on sekä ulko- että sisäpuolellasi. Guru ulkopuolella, kun Hän luo suotuisan ympäristön sinulle sukeltaa sisälle ja tuntee

todellisen luonteesi, työntää sinua ulkopuolelta, kun taas Guru sisäpuolella vetää sinua sisäpuolelta ja pitää sinua sydämessäsi sallimatta sinun karata ulos.

Mies:– Jos näin on, minusta tuntuu, ettei ole väärin takertua Teihin, Guruni ulkopuoliseen muotoon.

Guru:– Se on väärin! Eikö Gurun ulkoisella muodolla ole ilmestyminen ja katoaminen? Joten se ei ole pysyvä. **Guru on Itse. Itsen saavuttaminen yksin on Jumalan tai Gurun saavuttamista.** Toisaalta, **niin kauan, kun sinä näet Jumalasi tai Gurusi Itsestäsi erillään, sinä et voi tuntea Itseä, joka on Täydellisen Vapauden tila.** Niin kauan, kun on olemassa erillisyyden tunne, pelko on varmasti siellä. **Jos haluat olla vapaana pelosta [pelottomuuden tilassa], ole toiseudettomuuden, Itsen tilassa.** Mutta se ei tarkoita sitä, että Gurusi ei ole enää siellä. Kun sukellat sisälle ja vakiinnut sydämeesi, sinä tiedät, että sinun Itsesi on *Sad-Gurusi* todellinen luonne. Vain siinä tilassa yksin sinä olet aina Gurusi kanssa. **Sinun Rakkautesi Itseen [Swatma Bhakti], toisin sanoen, sinun [egosi] yhdistymisesi Itseen, on totisesti sinun todellista Rakkauttasi Guruun [Guru-Bhaktia].**

"Koska jollain ei ole Rakkautta [Swatma Bhaktia] kuunnella Korkeimman Itsen opetusta, joka jatkuu ikuisesti sydämessä, hän tulee ulos mukanaan suuri intomielinen harhaluulo. Tämän vuoksi hän tarvitsee Gurun ulkopuolelle."

– Guru Vachaka Kovai säe 272.

Siihen saakka koko sinun nykyinen rakkautesi tähän karkeaan nimeen ja muotoon, Rakkauden nimissä Guruun [*Guru Bhakti*], on vain jakaantunutta rakkautta, osittaista rakkautta. Tämä ei ole mitään muuta kuin rakkauden epätäydellinen tila.

Mies:– Jos näin on, eikö minun nykyinen rakkauteni Teihin ole todellista rakkautta?

Guru:– **Rakkaus, joka säntää muiden asioiden kimppuun, ei koskaan voi olla täydellistä [poorna]. Kun rakkaus on täydellistä [poorna], virhettä muihin asioihin säntäämisen liikkeen muodossa ei ole siinä. Rakkauden täydellisyys**

katkeamattomana ja kaiken läpäisevänä on 'Ei toisen kanssa [Ei-kaksinainen]'. Hän yksin, jolla on rakkaus, mutta 'Ei kohti muuta' [*Ananya Bhakti*], on hän, jolla on Täydellinen Rakkaus [*Sampoorna Bhakti*].

Mies:– Onko tämä 'Rakkaus ei kohti muuta' [*Ananya Bhakti*] suurempaa kuin rakkaus, joka minulla on kohti Teitä ja jopa suurempaa kuin Teidän Jumalallinen Rakkautenne kohti minua?

Guru:– Kyllä! Itserakkaus on parasta ja suurinta. Tämä Itserakkaus yksin on Täydellistä Rakkautta. Rakkauden tunteen puhdistunein lopullinen tila tullaan kokemaan horjumattomana Itsenä pysymisenä. Tätä pienempi rakkauden tila ei ole ollenkaan Korkeinta Rakkautta [*Para Bhaktia*] tai Rakkauden Täydellisyyttä [*Sampoorna Bhaktia*], ja tämä Rakkaus on Itse ja tämä Rakkaus on Shiva.

Mies:– Kuinka? Pyydän hartaasti, selittää minulle.

Guru:– Eikö Itse, ainoa, ensimmäinen persoona, ole muuttumaton Tietoisuus? Etkö sinä ole se Tietoisuus? Miksi yrittää todistaa sitä vain Korkeimman Itsen kokemuksella! Edes nyt se ei ole tuntematon asia sinulle. Se on päivittäisen kokemuksesi piirissä. Ensimmäinen persoona, niin kuin sinä sen koet, on 'Minä olen keho'-tietoisuus, ego. Eikö totta? Katso! Jos sinä pitelet kukkaa, lasta tai jotain muuta asiaa, sinä ilmaiset rakkauttasi niitä kohtaan. Nämä toisen persoonan kohteet ovat vieraita sinulle. Varmasti sinulla on enemmän rakkautta itseäsi [kehoasi] kohtaan kuin kohti näitä asioita. Kuitenkin, pidätkö käsistäsi, jaloistasi tai sormistasi, joita rakastat enemmän kuin mitään toisen tai kolmannen persoonan kohteita, hellimällä niitä:– "Oi käteni! Oi jalkani! Oi kauniit sormeni, minä rakastan teitä niin paljon"? Ei, sinä et. Mutta sinä ilmaiset rakkauttasi kukalle tai lapselle. Vaikka rakastat kehoasi enemmän kuin mikään muuta asiaa, sinä et lankea tällaisiin ihastuksen toimintoihin kohti käsiäsi, yms., jotka, sinulle, ovat ensimmäinen persoona. Mikset? Koska rakkaus ensimmäiseen persoonaan on täyttä ja täydellistä, se ei tarvitse toimintaa tai tunteen liikettä ilmaistakseen Itseen. **Kun Rakkaus pysyy itsenään, se on täysi ja täydellinen Rakkaus. Kun Rakkaus ottaa liikkeen muodon, se sirpaloituu ja muuttuu haluksi, joka säntää muiden asioiden kimppuun. Se on Rakkautta, kun se on keskeytymättömän Olemassaolon**

muodossa. Se on halua, kun se on liikkeen tai hajanaisuuden muodossa. Koska toisen ja kolmannen persoonan kohteet ovat sirpaleita, rakkautesi niihin tulee olemaan pelkän halun muodossa – jopa kohti sellaista rakasta kuin sinun Gurusi. Mutta kun Rakkaus pysyy ensimmäisen persoonan – Itsen – keskeytymättömässä olemisessa, Se on täysi ja täydellinen. Tämä Itserakkauden [*Swatma Bhaktin*] tila on rakkauden puhdistuneisuuden lopullinen tila ja sitä kutsutaan Korkeimmaksi Rakkaudeksi [*Para Bhakti*], Ei-kaksinaiseksi Rakkaudeksi [*Ananya Bhakti*]. Siten Rakkaus on meidän Olemistamme. Halu on meidän [egon] nousemista. Meidän pelkän olemisemme tila on muuttumattoman Autuuden [*Anandan*] tila, joka on jakaantumattoman Korkeimman Rakkauden [*Aparichinna Para Bhaktin*] tila.

"... Pysyminen omassa todellisessa Olemisessään on Korkeimman Rakkauden todellinen totuus"

– Upadesa Undiyar säe 9.

Niin kauan kuin ajattelet, että Gurusi Jumalainen Rakkaus sinua kohtaan on rakkautta, joka hyppään yhdestä kokonaisuudesta toiseen, varmasti tätä rakkautta [Gurusi rakkautta sinua kohtaan] on pidettävä jakaantuneena rakkautena. Sen vuoksi se on vähäisempää kuin sinun rakkautesi kohti Itseä.

"... Hän, jolla on sellainen 'Rakkaus ei muuhun', uppoaa Teihin, Itseen, Autuuden muotoon."

– 'Sri Arunachala Pancharatnam' Säe 5.

Jos me tutkimme syvemmältä, me tulemme huomaamaan, että jopa se rakkaus, joka yksilöllä oli itseään kohtaan koko tämän ajan, kun hän piti kehoa ja mieltä itsenään, jopa tästä rakkaudesta tulee niin mitätöntä, ettei sitä voi verrata rakkauteen, joka nyt virtaa kohti hänen Guruaan. Sen vuoksi, **opetuslapsi on nyt valmis olemaan välinpitämätön omaa mieltään ja kehoaan kohtaan [joita hän tähän asti piti Itsenään] ja jopa uhraamaan ne Gurunsa tähden. Guru on todellakin hänen Itsensä.**

Vaikka ihminen rakkaus itseään kohtaan on suurin kaikista rakkauksista, joita hänellä on muita asioita kohtaan maailmassa, kun todellinen Rakkaus Guruun [todellinen *Guru Bhakti*] sarastaa, rakkaus, jota oppilas tunsi Gurua kohtaan, on suurempaa kuin jopa rakkaus itseään, egoa kohtaan. Mutta samalla kun hän kokee Itsen totuuden, rakkauden kohti todellista Itseä todetaan olevan suurempaa kuin jopa hänen rakkautensa kohti omaa Guruaan. Koko tämän ajan on sanottu, että ihminen rakastaa itseään enemmän kuin mitään muuta rakkaudesta Itseä kohtaan. Mutta koska jokainen on väärän ajatuksen alainen, että ego on hänen Itsensä [koska ego on virheellinen kokonaisuus, Itsen heijastus], hän ei koe rakkautta todelliseen Itseen. Kun Guru, joka itse asiassa on hänen Itsensä, tulee opetuslapsen eteen, joka on täysin kypsynyt, jotta hänellä voi olla todellinen Rakkaus Guruun [*Guru Bhakti*], hän, opetuslapsi kykenee tuntemaan rakkautta Itseen – mutta vain ihmismuodossa hänen edessään. Näin edellä on osoitettu, että Gurua kohtaan tunnettu rakkaus on jopa suurempaa kuin rakkaus omaan itseen, egoon. Vaikka hänen Gurunsa on hänen Itsensä ja vaikka hänen rakkautensa Gurunsa on epäsuorasti Itserakkautta, niin kauan kuin hän näkee Gurunsa – Itsensä – toisena persoonana, hänen rakkautensa Gurunsa ei ole täysin puhdistettua Itserakkautta ennen kuin hän kokee Gurunsa sisäpuolella Itsenään. Siksi Guru nyt vahvistaa ja vakuuttaa Miehellämme, että hänen Rakkautensa Guruun [*Guru Bhakti*] on vähäisempää kuin hänen rakkautensa Itseen [*Swatma Bhakti*].

Kyllä, mutta miksi on sanottu, että jopa Gurun rakkaus opetuslapsen on vähäisempää kuin hänen Rakkautensa Itseä kohtaan?

Gurun näkemyksen mukaan ketään muuta ei ole olemassa kuin Itse. Siksi Hänen rakkautensa ei todellakaan ole rakkautta toiseen kokonaisuuteen kuten opetuslapsen. Guru ei koskaan näe ketään opetuslapsena – muuna kuin Hänenä Itsenään. Mutta koska Guru huomautti opetuslapselle, että **niin kauan kuin opetuslapsi ajattelee, että Guru on erillinen kokonaisuus, hänen [opetuslapsen] täytyy pitää Gurun rakkautta yhden kokonaisuuden rakkautena toiseen kokonaisuuteen.** Se ei todellakaan ole niin, koska Guru ei koskaan näe häntä toisena. Siksi jopa Gurun rakkauden opetuslapsen [joka on vain opetuslapsen näkemyksessä] selitetään olevan alemmaa. Jos me, tämä mielessämme, kuuntelemme Sri Ramanan seuraavia sanoja: "Minulla ei ole Gurua eikä opetuslasta", voimme ymmärtää, mitä Hän todella tarkoitti. **Hän, joka on todella Guru, ei voi nähdä ketään opetuslapsena. Guru on Guru vain opetuslapsen näkökulmasta.**

Näin, kun sadevesi – Mies, täysin imeytyy Gurunsa Rakastamisen [*Guru Braktin*] laajaan järveen, Guru liikuttaa häntä vapautumaan järven rannasta, toisin

sanoen, hänen rajoituksestaan Rakastaa Guruaan ja saa sadeveden – Miehen, virtaamaan Autuuden, Itsen valtameren. Erinomaisen sopivuutensa vuoksi Mies, joka kuunteli Gurunsa sanoja täysin syventyneenä, pystyi, heti kuultuaan Totuudesta [*shravana*], täydentämään pohdiskelujaan [*manana*] ja harjoituksiaan [*nidhidhyasana*] samanaikaisesti. Hänestä tulee sanaton, ajattelematon ja liikkumaton; hän pysyy uponneena Korkeimman Hiljaisuuden valtameren. Kuin joki – Mies saavuttaa lähteensä, valtameren – Itsen. Juoksemisen liike – toiminta – ponnistus loppuu kokonaan. Kun rakkauden tunne on näin puhdistettu täydelliseksi edellä mainitun reitin kautta, Mies etenee Rakkaudesta Guruun [*Guru Bhakti*] Rakastamaan Itseä [*Swatma Bhakti*], toisin sanoen, Koulumme neljänneltä luokalta viidennelle. Mies, ollessaan nyt vapaa hämmennyksestä halun, pelon ja harhan muodossa, joka (harha) hänellä oli väärän näkemyksen vuoksi, nähdessään oman Itsensä moninaisuutena, vakiintuu kunnolla Itseen Itsessä pysymisen kautta. Tämä Itsessä pysyminen on todellakin RAKKAUDEN huippu.

Tästä eteenpäin, teoksessa annetun arvion mukaisesti, meidän kaikkien pitäisi tutkia itseämme ja selvittää, mille luokalle kukin sopii ja yrittää pätevyitä seuraavalle. Tämän itsemme tutkiskelun siitä, onko rakkautemme rakkautta kohteisiin [*vishaya bhakti*] vai todella kehittyntä Rakkautta Jumalaan [*Deiva Bhakti*], tulisi olla hyvin vilpittömä, jotteimme pettäisi itseämme yliarvioimalla pätevyitemme ja olisi tilapäisesti tyytyväisiä.

Jos me olemme erittäin kiinnostuneita tekemään tekoja [*karmoja*], jotta voisimme nauttia onnellisuudesta tässä ja muissa maailmoissa, meidän tulisi tietää, että olemme Koulumme, joka on rakkauden puhdistamisen Koulu, ensimmäisellä luokalla. Jos kiellämme Jumalan olemassaolon ja jopa kieltäydymme suorittamasta *Vedojen* säätämiä *Karmoja* ja jos me, kuten Saint Ramalinga Swamiin kuvaama syntinen, hölötämme: "Ei ole olemassa Jumalaa; ei ole olemassa sitoutumista korjaamaan toimintamme hedelmiä eikä siten rangaistusta. Ei ole olemassa Säätäjää, ei ole olemassa Jumalaa, sielua, orjuutta [*Pasu, Pati ja Pasam*]; ei rakkautta [*bhaktia*], ei Vapautumista saavutettavaksi, ei Armoa, ei syntiä eikä hyvettä, ei katumusta, ei pyhiä lupauksia, ei siunauksia. Mitään ei ole olemassa...." – [*Arutpa*]

"... syökäämme ja juokaamme ja pukeutukaamme haluamallamme tavalla. Koristelkaamme itsemme kulta- ja timanttikoristeilla. Olkoon meillä seksuaalisia nautintoja, suuria bungaloweja, televisioita, autoja, palvelijoita, mainetta ja nimeä ja kaikkea. Tämä todellakin on ihmiselämän päämäärä...", silloin meidän tulisi päätellä, ettei meitä vielä ole hyväksytty edes Koulumme ensimmäiselle luokalle ja että me vielä vaeltelemme Koulun ulkopuolella tahtomatta edes mennä sinne.

Jos me olemme siinä tunteessa, että palvomme Jumalan eri nimiä ja muotoja niin monissa temppeleissä ja pyhissä paikoissa voidaksemme saada ja kasvattaa onneamme tässä ja muissa maailmoissa, meidän täytyy ymmärtää, että olemme Koulumme toisella luokalla. Sillä, jopa tässä, meidän rakkautemme [*bhakti*] on vain '*vishaya bhaktia*' ja Jumalan eri nimiä ja muotoja käytetään keinona halujemme toteuttamiseen. Jos palvontamme keskittyy vain yhteen Jumalan nimeen ja muotoon, mutta sekoittuneena maallisten asioiden rakkauden kanssa, edes silloin rakkautemme ei ole rakkautta Jumalaan [*Deiva Bhaktia*], vaan vain '*vishaya bhaktia*' ja yhtä Jumalan nimeä ja muotoa käytetään myös keinona, meidän täytyy ymmärtää, että olemme Koulumme kolmannella (a) luokalla.

Mutta jos joku, sen jälkeen kun on ollut joko Koulumme ensimmäisellä, toisella tai kolmannella (a) luokalla, tuntee, että hänestä on parempaa palata edellä mainittuun maailmaelämään, hänestä tulee *Yoga Bhrashta* [hän, joka on pudonnut Joogasta]. Sellaista asiaa ei ole mahdollista tapahtua heille, jotka ovat saavuttaneet kolmannen (b) luokan. Siellä saattaa olla joitakin etsijöitä, jotka uskoessaan, että ovat kolmannella (a) luokalla, masentuvat, koska eivät saavuta kaikkien halujensa täyttymystä ja päättävät lukea uudelleen ensimmäisen ja toisen luokan tekstikirjoja, mikä tarkoittaa sitä, että he ovat sopivia vain näille alemmille luokille.

Joillakin meistä on tapana mennä monien gurujen luo ja osoittaa rakkauttaan heille sanomalla: "Minun päämääräni on vain Vapautuminen eikä mikään tämän ja seuraavan maailman nautinnoista. Sen vuoksi minun on Rakkaus Guruun [*Guru Bhakti*] ja minulla on oikea pätevyys olemiselleni Koulun neljännellä luokalla." Joillakin toisilla, joilla on sama ajatus, on tapana vieraila niin monissa Jumalan eri nimien ja muotojen temppeleissä sanoen myös, että heidän päämääränään on vain Vapautuminen.

Koska he sanovat, etteivät he halua lainkaan maailman nautintoja ja että he haluavat vain Vapautumisen, heidän on ajateltava kuuluvan kolmannelle (b) luokalle tai koska he vierailevat monien gurujen luona, näyttää siltä, että heillä saattaa olla *Guru Bhakti*, sopivuus neljännelle luokalle. Asia ei ole niin, koska heidän kulkemisensa eri gurujen luokse ei ole mitään muuta kuin kulkemista eri nimien ja muotojen luo, heidän rakkautensa, joka ei ole keskittynyt vain yhteen pisteeseen, heikentyy hajoamalla niin moniin eri suuntiin ja siitä tulee kykenemätön pääsemään syvälle yhdenkään gurun ohjeisiin ja seuraamaan niitä. He eivät saa todellista hyötyä näiden gurujen opetuksista. Oletetaan, että me näemme yhden ystävästämme tulevan ravintolasta ja menevän toiseen – mikä se tarkoittaa? Eikö tämä ilmaise sitä, ettei hän ole ottanut siitä ravintolasta mitään tyydyttäväkseen nälkensä? Jos me jälleen näemme hänen tulevan ulos jopa siitä

ravintolasta ja menemään seuraavaan, se tarkoittaa sitä, että hän on yhä nälissään! Jos hän olisi syönyt jotakin yhdessäkään näistä ravintoloista, eikö hän palaisi suoraan majapaikkaansa? Jotkut selittävät toimintaansa tällaisilla ontuvilla tekosyillä: "Siinä ravintolassa riisi on kunnolla keitettyä, joten otan sen sieltä. Tässä toisessa sambar* on erinomaista. Vihannekset ovat maukkaita kolmannessa. Tuoretta vadaita* ja appalamia* tarjotaan päivittäin neljännessä, joten minä menen sinne!" Tämä on täsmälleen samaa kuin sanoa: "Minä opiskelen *Hathayogaa* ja *Pranayamaa* tältä gurulta. Otan *Mantrioihin* vihkimisiä toiselta. Kun menen tämän gurun luo, minä harjoitan *Karma-Joogaa*. Minulle on opettanut *Bhakti-Joogaa* vielä eräs toinen. Minä harjoitan *Vasi-Joogaa* [*Pranayaman* muoto] tämän gurun kanssa ja hän selitti minulle *Advaitaa*... ..Siksi minä menen kaikkien näiden suurten luo!" Mitä tämä todella tarkoittaa? Edes yhtä näistä guruista ei ymmärretä oikein!

”Oleskellen, tyyntyen heräämisen tilaan [omaan lähteeseensä, todelliseen Itseen] – se on Karmaa [haluamatonta toimintaa] ja Bhaktia [antaumusta], se on Joogaa [yhtymistä Jumalaan] ja Jnanaa [todellista tietoa].”

– Upadesa Undiyar säe 10.

Jos joku on todella nälkäinen, hän tyydyttää nälkensä vain yhdessä ravintolassa. Hänen ei tarvitse kulkea ravintolasta toiseen. Niin tulisi olla vilpittömillä etsijöillä. Jos Guru on aito, Hänen on mahdollista antaa tarvittavat ohjeet luokseen tulevien etsijöiden eri ymmärrystasojen mukaisesti. Ja jos on totta, että etsijä on haluton maallisiin nautintoihin kuten myös nimeen ja maineeseen ja hänellä on vakava halu Vapautumiseen, hänen ei tarvitse mennä toisen gurun luo. Hän tulee ymmärtämään vanhan sanonnan totuuden: "Vierivä kivi ei kerää sammalta"⁺.

Jos meillä on tällainen niin monien gurujen luo menemisen asenne, mutta samalla salaisia sisäisiä haluja maallisiin nautintoihin, meidän on hyväksyttävä se tosiseikka, että me sovimme vain Koulumme toiselle luokalle. Mutta toisaalta, jos haluamattomuutemme on todellista, me olemme silloin kolmannella (b) luokalla olevan etsijän tilassa, joka vierailee niin monien gurujen luona etsiessään *Sad-Guruaan*, kunnes hän lopulta tapaa Hänet. Joten emme voi väittää meillä olevan

* Erityyppisiä Etelä-Intian hotelleissa tarjottavia ruokia.

+ Tässä vanha sananlasku on käännetty nurin niskoin! ”Se, joka liikkuu, ei kokoa itseensä viisautta!” Meillä se tarkoittaa jotakin aktiivisuuden positiivisia vaikutuksia!

Guru Bhaktia, pätevyyttä neljännelle luokalle. *Guru Bhakti* neljännellä luokalla on kuin vaimon siveyttä aviomiestään kohtaan. Siksi me kutsumme Gurua '*Guru-Nathaksi*' eli 'Jumalalliseksi Aviomieheksi'. Vaikka siveä nainen kunnioittaa ja palvelee niin monia vanhempia ja lankoja perheessä, kunnioitus ja rakkaus aviomiestään kohtaan on luonteeltaan erilaista. Hän (nainen) on täysin riippuvainen hänestä kaikessa ja kaikesta. Niin myöskin, vaikka meillä voi olla rakkautta ja kunnioitusta kaikkia Viisaita ja Pyhimyksiä kohtaan, jotka olivat ja ovat, heti kun olemme tavanneet *Sad-Gurun*, luovumme menemästä muiden luo [erityisesti Vapautuaksemme], samoin kuin luopumalla harjoittamasta kaikkien muiden opetuksia paitsi meidän oman Gurumme, on todisteena todellisesta *Guru Bhaktista*. Lujalla päättäväisyydellä sitoutua vain Guruun heti kun Hänet on löydetty, vakaumuksella: "Olen tullut Guruni luo Vapauttamisen tähden. Vaikka Sitä ei ole myönnetty minulle, en tule menemään kenenkään muun gurun luo. Orjuuteen vai Vapauteen, huonoon vai hyvään, Helvettiin vai Taivaaseen – mihin hyvänsä Hän päättää sijoittaa minut, se on minun iloni", ja saavutetulla antaumuksella hänen tulisi pysyä yksipisteisessä rakkaudessa, joka on *Guru Bhaktin* todellinen merkki. Tämä on se merkki, jolla voimme saada selville, että olemme päteviä Koulumme neljännelle luokalle.

Kun Sri Vivekananda tapasi Pavahari Baban, hän ymmärsi Hänen todellisen suuruutensa ja halusi ottaa Hänet Gurukseen. Mutta kun Sri Ramakrishna ilmestyi hänen eteensä katsoen sääliä hänen typeryyttään, hän ymmärsi oman erehdyksensä ja muutti mielensä eikä koskaan kunnioittanut Pavahari Babaa Guruaansa, heti kun hänet oli otettu Sri Ramakrishnan opetuslapsiksi. Silloin hän muuttui Pavahari Babaa kunnioitettavaksi ystäväksi. Vaikka Sri Vivekanandalla oli hyvin suuri kunnioitus Häntä kohtaan, Pavahari Baba ei ollut hänen Gurunsa. Tämä on oikea tapa neljännen luokan opetuslapsella, jolla on *Guru Bhakti*, antaa tilaa sydämessään muille Viisaille kuin omalle Gurulleen.

Niinpä heidät, jotka menevät monien gurujen luo, voidaan luokitella kuuluviksi joko Koulumme toiselle luokalle, jossa hän palvoo niin monia Jumalan nimiä ja muotoja tyydyttääkseen itsekkään vaatimuksensa, halut maallisiin kohteisiin, nimeen ja maineeseen tai kolmannelle (b) luokalle, jossa hän etsii omaa Guruaan, jos hän on todella välinpitämätön maallisia nautintoja kohtaan. Seuraavaan on merkitty, kun joku etsii Guruaansa:–

”Sanottaessa totuus, hän, joka tietää Totuuden [*Mei-Jnani*], on erilainen kuin hän, joka tietää Totuuden pyhistä kirjoituksista [*Vijnani*]. Ainut tarpeellinen asia tehdä noille, jotka haluavat

katkaista tietämättömyyden orjuuden solmun, on hylätä nuo, jotka tuntevat kirjoitukset ja liittyä heidän seuraansa, jotka pysyvät Itsessä, Totuuden Tuntijoihin.”

– Guru Vachaka Kovai säe 1158.

”Se, joka antaa 'säännöt' heille, jotka tulevat hänen luokseen, on heille sekä *Yama* [Kuolema] että *Brahma* [Luoja]. Mutta todella jumalallinen Guru on se, joka todistaa heille, ettei heidän tarvitse saavuttaa mikään uutta.”

– Guru Vachaka Kovai säe 271*.

Ainoa arvollinen opetuslapseus, joka on vakaa Korkein Antaumus, joka syntyy egon liittymisestä yhteen Korkeimman Hiljaisuuden [eli Itsetietoisuuden] Valon kanssa, on totisesti oikeaa Guruisuutta. Näin sinun tulisi tietää”

– Guru Vachaka Kovai säe 269.

Opetuslapsen ajatusvirta, toisin sanoen, hänen päämääränsä ja taipumuksensa tulisi olla täysin sopusoinnussa Gurun vastaavien kanssa. Vain silloin Mestari-opetuslapsi-suhde on todellinen ja sopiva.

”Minun Guruni on *Jnani*. Hän tuomitsee täysin okkulttiset voimat [*Siddhit*]. Mutta minä haluaisin saavuttaa niitä. Mieleni ei voi olla levossa ennen

* Huomautus 'Guru Vachaka Kovain' säkeeseen 271:– 'Guruna esiintyvä', käskemällä heitä, jotka tulevat hänen luokseen, tekemään monia tekoja [Karmoja] kuten Japaa tai Dhyanaa, lastaa vain uusien tekojen suurempaa kuormaa etsijöille, jotka tulevat hänen luokseen saadakseen helpotusta, koska eivät pysty kantamaan niiden tekojen hedelmiä, joita heille on jo kertynyt aiemmin. Lievityksen sijaan keinotekoinen guru näyttelee Yaman [Kuoleman] osaa murskaamalla ja tappamalla heidät Karmojen suuremmalla taakalla.

Koska yksilöiden täytyy korjata toimintansa hedelmiä lukemattomissa syntymissä, 'keinotekoinen guru' näyttelee Brahman [Luojan] osaa, panemalla heidät tekemään enemmän karmoja ja näin saaden heille aikaan lisää syntymiä, jotta korjaisivat näiden tekojen hedelmiä.

Kuitenkin, koska Sadguru tietää totuuden, että Itse yksin on olemassa ilman toista, Hän vakuuttaa heille, jotka lähestyvät Häntä, etteivät he ole mitään muuta kuin Itse. Kun, Hänen Hiljaisuutensa voiman kautta, he tulevat ymmärtämään tämän totuuden, he kokevat, ettei heillä ole mitään tekemistä, vaan heidän täytyy vain Olla. Sillä tekeminen yksin on toimintaa [karmaa] mutta Oleminen ei ole, ja koska vain karma tuo syntymän ja kuoleman, he vapautuvat sekä Brahmasta että Yamasta.

kuin saan *Siddhejä*. En välitä siitä, että saan lisää syntymiä, vaan haluan *Siddhejä* yhdessä *Jnanan* kanssa enkä vain *Jnanaa...*" "Minun Guruni neuvoo meitä usein sulautumaan ajattelemattomaan maailmaan, mutta minä pidän parempana tehdä epäitsestä palvelua [*Karma Joogaa*] maailmani ja koko maailmalle. Minusta tuntuu, että ihmiskunnan palvelemisen elämä on parempaa kuin hänen elämänsä, joka pysyy ääneti kaukaisessa luolassa." ..."Minun Guruni opettaa Rakkauden Polkua, mutta mieleni on taipuvainen *Raja-Joogaan*." "Minun Guruni päämäärä on tämä [osoittaen sydäntä], mutta minun on tuo [osoittaen pään yläosaa]".

Niin kutsutut opetuslapset, jotka antavat tällaisia kiistanalaisia lausuntoja Gurujen opetuksista, eivät ole sopivia opetuslapsia näille Guruksille, eivätkä he ole sellaisia ihmisiä, joita varten nämä Gurut ovat tulleet. Meidän täytyy tietää, että omaksumalla täysin oman Gurunsa opetukset ilman mitään ehtoja, kuten oma taipumus, periaate, päämäärä, toiveet, jne., tulee olemaan *Sad-Guru Bhaktia*, kuten Sri Bhagavan Ramana ilmoittaa *Arunachalan Patikamin* säkeessä kaksi, "...Mitä minulla on sanottavaa? Teidän tahtonne on minun tahtoni ja se Itse on minun onneni, Oi elämäni Herra, Arunachala!"

Antakaamme siitä esimerkki. Hänen alkuaikoinaan Vuorella, kun Sri Bhagavan oli hiljaa, kukaan ei tiennyt, että "Kuka minä olen?", kyselyn Polku olisi Hänen opetustensa kulmakivi. Vuonna 1903, kun Sri Shivaprakasam Pillai ensimmäisen kerran vieraili Sri Bhagavanin luona, hän ilmaisi vierailunsa tarkoituksen: "Swamy, minulla oli opiskelupäivieni aikana halu tietää 'Kuka minä olen'. Riippumatta siitä kuinka paljon olen yrittänyt psykologian kirjojen ja muiden menetelmien avulla, en ole kyennyt ymmärtämään. Olkaa niin ystävällinen ja valaiskaa minua tässä asiassa. Kuka minä olen?" **Opetuslapsi ei kuitenkaan tiennyt, että Hän, joka istui hänen edessään, on ainutlaatuinen Guru, joka on tullut vain opettamaan tutkimuksen polkua, 'Kuka minä olen?'** Tämä osoittaa meille ajatusvirran oikean virityksen, joka tulisi olla Gurun ja sopivan opetuslapsen välillä. Eikö ole ihme, että opetuslapsen päämäärä on yhtä sen maalin kanssa, johon Guru on tullut! Tiedetään hyvin, että pieni esittelylehtinen 'Kuka minä olen?' annettiin koko maailmalle vain tämän opetuslapsen johdosta. Tällainen onnellinen sopusointu on merkki oikeasta Mestarin ja opetuslapsen välisestä suhteesta!

Siitä, mitä olemme edellä nähneet, me tulemme ymmärtämään, että *Jnana* ja *Bhakti* – Tietoisuus [*Chit*] ja Autuus [*Ananda*] ovat *Brahmanin* todelliset aspektit. Koska *Brahman* on Olemassaolo [*Sat*] ja *Sat* on Todellisuus, *Bhakti* ja *Jnana* – *Brahmanin* todelliset aspektit – eivät ole mitään muuta kuin *Sat*, Todellisuus, toisin sanoen, todellinen *Bhakti* tai todellinen *Jnana* eivät ole mitään muuta kuin *Brahman* Itse. Korkeimman Opetuksen mukaan:

"*Brahman* yksin loistaa suoraan 'Minä-Minä', – *Atmanina*"

– 'Ulladu Narpadu - Täydennysosa' – säe 8.

Bhakti ja *Jnana* päällystävät tien Itseen. **Olla Itsenä on Jnana, ja rakastamatta Itseä, kuinka olla Se?** Joten, jos joku on Itsenä, se on Rakkauden täyteen tila. Jos jollakin on '*Bhakti*', hän ei voi olla mitään muuta kuin Itse. Joten *Bhakti* ja *Jnana* eivät ole kaksi, vaan Itse, kuten saman kolikon kaksi puolta.

"Ilman gravitaatiovoimaa, voiko mikään pysyä vakaasti maan päällä? Samalla lailla, **gravitaation veto on *Bhaktia*, vakaana pysyminen on *Jnanaa*. Siksi kumpikaan niistä ei voi pysyä ilman toista.**"

– 'Sadanai Saram'

Itsen saavuttamien on *Vedojen* korkein päämäärä ja tämä yksin on Bhagavan Ramanan todellista opetusta. Tiedon Tie, toisin sanoen, kysely 'Kuka minä olen?', joka johtaa Itsetuntemuksen sarastukseen, selitetään kirjassa 'Sri Ramana Polku I'. Nyt, kun Rakkaus täydellisesti puhdistuneessa tilassaan loistaa Itsenä yksin, rakkauden puhdistamisen menetelmä Itserakkaudeksi [*Swatma Bhakti*] selitetään kirjassa 'Sri Ramana Polku II'. Koska rakkauden luonne ihmisolennossa vaihtelee primitiivisestä ihmisestä ihmiseen, joka pysyy Itsessä, pyhissä kirjoituksissa opetetaan erilaisia tasoja nostamaan ihmisiä askel askeleelta. Tämä selittää sen, miksi erilaiset opettajat ovat välttämättömiä opettamaan erilaisten tasoja. Tutkijat pyhissä kirjoituksissa, ohjaajat *Mantrioissa*, *Yantroissa*, *Tantroissa*, jne., pyhien tekstien [*Puranoiden* ja *Ithihasaiden*] selittäjät [*Pravachanakarthat*] – vaikkeivät he tunne Itseä, vaan ovat vain oppilaita Koulumme kolmannelle luokalle asti – ovat tarpeellisia kautta koko maailman läpi aikakausien. Auttaakseen näitä opiskelijoita, opettajat ovat välttämättömiä etsijöille, jotka ovat alemmalla luokalla, kunnes nämä etsijät edistyvät seuraavalle luokalle. Heidän eettisten periaatteidensa saarnojaan, Jumalalle antaumustaan, Karmojen tärkeyttä, välinpitämättömyyttään maailmallisista nautinnoista – älkäämme välittäkö siitä, noudattavatko he omaa opetustaan ja hankkivatko he tietoa ja kokemusta omasta opetuksestaan – tarvitaan aina ihmiskunnan kehitykseksi. Mutta, kuten aina huomataan, he pakottavat seuraajiaan uskomaan, että se, mitä he saarnaavat, yksin on lopullinen ja tulemaan fanaatikoiksi siinä

laajuudessa, että he vihaavat kaikkia muita ohjeita lisäkehitykseen, kun niitä heille esitetään. Meidän tulisi olla huolellisia havaitaksemme, ettei meidän oma ymmärryksemme häiritse heitä. Meidän tulisi itse yrittää löytää luokka, johon me kuulumme rakkauden puhdistaminen Koulussa edellä annettujen selvennysten avulla, mutta samaan aikaan meillä ei tulisi olla mitään inhoa näitä opettajia, opetuksia ja ajatuksia kohtaan monine kummallisine ideoineen Jumalasta, päämäärästä, palvelusta, jne. Meillä tulisi olla rakkautta ja suvaitsevaisuutta heitä kohtaan mieluummin kuin protestoida heidän takertumistaan *Karmoihin*, yms.

Jolleivät he tule luoksemme täysin tympääntyneinä harjoituksiinsa ja kaipaa parempaa totuutta, meidän ei pitäisi sekaantua ja häiritä muiden kulkua. Kannustakaamme jokaista heistä omalla tiellään.

"Hänen, joka tuntee Totuuden, ei tulisi luoda sekaannusta tietämättömien mieliin, jotka ovat kiintyneet karmoihin..."

– Bhagavad Gita, Luku III, säe 26.

Meidän tulisi olla tietoisia siitä, että sellainen on tapa, jolla Sri Ramana antaa hyväksyntänsä monenlaisten etsijöiden erilaisille harjoituksille, jotka tulevat Hänen luokseen.

LUKU 3

Karma*

Todella olemassa oleva Olento on ME – *Brahman*. Meidän Olemassaolomme tila, joka on muuttumaton, on *Sat*. Koska tämä Olemassaolo on vain meidän olemassaoloamme ja koska me tiedämme, että 'ME OLEMME', me emme voi sanoa, ettemme tunne itseämme. Me TUNNEMME Itsen. Tämä tieto on *Chit*. Rakkaus, jota jokaisella on kohti Minuutta 'MINÄ-OLEN' [*Sat-Chit*], paljastuu syväunessa. Syy tähän rakkauteen on se, että meidän olemassaolomme tila on Autuutta. Sen vuoksi, me olemme Autuus [*Ananda*]. Siten me olemme *Sat-Chit-Ananda*.

Koska mitään muuta ei ole sellaisessa Itsen – kokemuksen – tilassa, me olemme YKSI. Meidän Ykseyden tilamme on täydellisen vapauden tila, koska siellä ei ole ketään toista sitomaan meitä tai sitomaan muita. Siitä, mitä olemme sanoneet, me päätelemme, että luontomme on Yksi, *Sat-Chit-Ananda* – Täydellinen Vapaus. Mitä se tarkoittaa, kun sanomme, että olemme täysin vapaita? Se tarkoittaa sitä, että meillä on Voima [*Shakti*] tehdä jokainen asia niin kuin me Tahdomme [*Ichcha*].

Koska meillä on tällainen Tahdonvoima, on oikein sanoa, että meillä on täydellinen vapaus. Tämä Tahdonvoima on meidän oma Voimamme ja Se on Me. Me ja meidän Voimamme ovat yksi ja sama.

Hän, jolla on tällainen Vapaus, voi Hänen kaikkivoimaisella Voimallaan joko pysyä Itsen muuttumattomassa tilassaan tai Hän voi saada aikaan **kuvitteellisen muutoksen**, rajaten rajattoman luonteensa ykseyden ikään kuin Hän olisi unohtanut Itsen. Kuten ihminen unessaan näkee itsensä oman mielensä kautta unimaailmana, eläviä olentoja siellä, oma keho mukaan lukien, niin myös, samalla Voimalla, unohtamisen kuvitteellisen muutoksen aikana, Hän näkee Itsensä, Itsessään, Itsensä kautta rajattuna yksilönä samanaikaisesti maailman, sielun ja Jumalan kanssa, jotka tämä yksilö havaitsee. Siten, **Me, Korkein, Itsen**

* Tässä luvussa käytettävää sanaa 'Karma', joka tarkoittaa 'Toimintaa', tullaan käyttämään sen englantilaisen vastineen sijasta. Karma on ihmisen tarkoituksellista toimintaa moraalisen vaiston kanssa, joka tämän vaiston vaikutuksesta toimii vapaana toimivana olentona tuottaakseen halutun tuloksen. [katso, 'Upadesa Saram', sivu 7, toim. B.V. Narasimhaswami – Kolmas Painos – 1938].

unohtamisen kuvitteellisen tietämättömyyden unessa, näemme maailman, sielun ja Jumalan omalla Täydellisen Vapautemme Voimalla.

"Rajata meidän rajaton aito Olemisemme kehoksi ja laajentaa aistitieto kehon kautta maailmaksi ja nähdä itsemme maailmana ja olla sen harhauttamana, on ihmeellistä *Mayaa*."

– ‘Sadanai Saram’

Eikö tämä *Maya* ole kuvitteellinen? Kyllä, se on meidän omaa mielikuvitustamme.

Vaikka me käytämme Täydellisen Vapautemme luonnollista tilaa tällä tavoin, **samalla vapaudella voimme myös pysyä käyttämättä sitä!** Tämä Itsevapaus on *Brahmanin* luonnetta. Kukaan ei voi tai millään tavalla ei voida tuhota tätä ikuista vapautta, koska ei ole olemassa mitään muuta Olentoa [*Sat*] kuin Me. Koko maailmalla, sielulla ja Jumalalla, jotka nähdään siinä harhan [*Mayan**] tilassa, näyttää olevan olemassaolo vain mielikuvituksemme kautta, mutta todellisuudessa niillä ei ole omaa olemassaoloa. Sen vuoksi, jopa harhan tilassa, se on vain ME, jolla on olemassaolo [*Sat*]. Niillä ei ole edes palaakaan todellista olemassaoloa. Ei ole olemassa toista – vain ME yksin olemme.

Tämä käsitys omasta ihmeellisestä Voimastamme, joka näkee Itsemme monena – maailmana, sieluna ja Jumalana ja joka myös samaistaa itsemme yhdeksi sielujen joukosta, on ensimmäinen ajatus 'minä' [ego], joka loistaa rajallisessa muodossa jokaisessa meistä. **Tämä on vain ajatus eikä Itsetietoisuutemme.** Mutta jopa tässä yksilössä, joka tuntee itsensä 'Minä olen ihminen, minä olen se ja se', *Sat-Chit-Anandan* luonne säilyy. Joten ei ole mikään ihme, että jopa tämä kuvitteellinen yksilö haluaa olla onnellinen. Mutta, kun hän samaistaa itsensä johonkin kolmesta kehosta – karkea, hienovarainen ja kausaalinen – ja uskoo, että niitä vastaavat maailmat ovat hänen ulkopuolellaan, hän toivoo saavuttavansa onnea maailmojen kohteista. Voi kauhistus! Tällainen on verhon luonne, joka (verho) aiheuttaa Itsen unohtamisen, niin ettei hän tiedä, että onni on sisäpuolella ja ettei se ole mitään muuta kuin hänen Täydellisen Vapautensa puhdasta, luonnollista tilaa.

Sen vuoksi sielu [*jeeva***] käyttää mieltään, kehoaan ja maailmaa niin monella tavalla kuin vain voi saadakseen onnea. Näin *Karma* alkaa. ***Karmo*jen alkamisen syyn todetaan näin olevan halu saavuttaa oman onnellisuutensa**

* 'Maya' tarkoittaa 'Se, mikä ei ole' ja se määritellään sanoin kuvaamattomaksi.

** Sanaa 'jeeva' käytetään tässä luvussa vastaamaan yksilösielua.

luonnollinen tila, joka on ilmeisesti unohtunut. Mutta, kun Tahdonvoima [*Ichcha Shakti*] ulkoistuu mielen, aistien ja kehon kautta, seurauksena on se, että yksilö irrottaa itseään enemmän ja enemmän Onnellisuudesta, Lähteestä. Kaikki hänen ponnistuksensa *Karman* muodossa vetävät hänet pois Onnellisuudesta, sen sijaan, että johtaisivat häntä Onneen. **Siten *Karmat* eivät ole keinoja Onneen.** Sen vuoksi, ennen kuin ihminen ymmärtää, että ***Karmat* ovat vain keinoja kärsimyksen,** hän jatkaa *Karmojojen* tekemistä. Kaikenlaiset *Karmat*, joita hän tekee mielellä, puheella ja keholla, ajavat hänet kauas, kauas pois Päämäärästään – Onnesta.

Kun ME, Korkein Oleno, näennäisesti unohtamme todellisen luontomme Täydellisellä Vapaudellamme, siitä muistamattomuudesta ilmestyy MEIDÄN virheellinen olemuksemme, *jeeva*, joka nyt samaistaa itsensä kehon kanssa ja tuntee olevansa ihminen. Nyt hänellä on rajallinen olemassaolo, rajallinen tieto ja rajallinen onni, toisin sanoen, hän erehtyy pitämään luonteeltaan Rajatonta Olemassaoloaan, Itseä, kehon rajallisena olemassaolona. Hän erehtyy pitämään luonteeltaan rajatonta, ei-kaksinaista, täydellistä Tietoaan, Itseä, mielenä eli aistitietona, joka tietää vain muita asioita [muita kuin Itse aisteilla]. Hän erehtyy pitämään luonteeltaan Aina-Täyttä-Korkeinta-Autuutta, Itseä, joka ei tule mistään muista asioista eikä silloin häviä, nyt mitättöminä, hetkellisinä aistinautintoina, jotka tulevat pidoista ja inhoista kohti ulkoisia kohteita, ei hänen omistukseensa ikuisesti, vaan vain saatuna ansioilla [*Punya Karmoilla*]. Siten hän alentaa itsensä pieneksi *jeevaksi*, rajalliseksi *sat-chit-anandaksi* ja pysyy tyytymättömänä! Näin, kun hänen rajattoman tilansa – *Sat-Chit-Anandan* – kuvitellaan rajoittuvan *jeevan* luonteeseen, hänen rajaton Täydellinen Vapautensa näyttää siitä huolimatta olevan vapaus, mutta vain *Karmoista* peräisin olevan rajan sisällä.

Hän, joka kerran ei nähnyt toista, näkee nyt muita ja joko pelkää niitä tai ne vetävät häntä puoleensa. Näin hän nyt tarpeettomasti pettää itseään mielikuvituksellaan ja upottaa itsensä lukemattomiin kärsimyksiin. Hän tulee onnelliseksi, kun asiat, joista hän piti, saavutetaan ja kun asiat, joista hän ei pitänyt, tuhoutuvat ja hän tulee onnettomaksi, kun asioita, joista hän piti, ei saavuteta ja kun asiat, joista hän ei pitänyt, kukoistavat. Koska pidettyjen asioiden saavuttaminen ja ei-toivottujen asioiden tuhoutuminen ovat puhtaasti riippuvaisia omien *karmojojen* tuloksesta, hän sitoo itsensä lukemattomiin tekoihin [*karmoihin*], kuten ajatuksiin, puheeseen ja toimintaan. Mutta, voi kauhistus! Koska hänen kehonsa on lyhytikäinen, hänen täytyy menettää se ennen kuin kaikki hänen äskettäin aloittamat *karmansa* ovat valmiita ja ennen kuin seuraukset koetaan. Sen vuoksi, hän haluaa saada kehon uudelleen jatkamaan keskeneräisiä *karmojaan*, kokemaan niiden hedelmää ja aloittamaan uusia *karmoja* toiveidensa mukaisesti.

Tässä vaiheessa Jumala, joka ei ole mitään muuta kuin *jeevan* todellinen luonne ja joka hänen mukaansa on Kaikkivoipa, Kaikkitietävä ja Kaikkiarmollinen, tulee hänen avukseen.

Koska, hänen käsityksensä mukaan, Jumala on Kaikkiarmollinen ja Kaikkivoipa antamaan hänelle kaiken, mitä hän toivoo, Hän panee hänet ottamaan sellaisen kehon [joko ihmisen, linnun, eläimen, jne.], jonka kautta hän voi jatkaa aiempia *karmojaan* ja kokea hyviä ja huonoja tuloksia entisten *karmojensa* mukaan. Näin *jeeva* ottaa sellaiset kehot aiempien *karmojensa* vuoksi. Eikö totta? Mutta, vaikka hänen aiempien *karmojensa* seurauksia on rajattomasti, hän voi kokea vain pienen osan niistä sen kehon kautta, joka hänellä on nyt. Sitä osaa, joka on peräisin hänen aiemmista *karmoistaan*, jonka Jumala varasi hänen koettavakseen tässä syntymässä, kutsutaan '*Prarabdhasi*' [*karmoiksi*, jotka alkoivat antaa hedelmää].

Kaikkea hänen aiempien *karmojensa* varastoitua, jäljellä olevaa osaa, jonka hän joutuu kokemaan niin monissa tulevissa syntymissä, kutsutaan '*Sanchitaksi*' [*karmat*, jotka on varastoitu antamaan hedelmää tulevissa syntymissä]. Tässä syntymässä *jeeva* voi kokea vain sen osan kipua ja nautintoa, joka sisältyy *Prarabdhaan*. Heti kun kaikki hedelmät kipuna ja nautintona *Prarabdhasa* on koettu ja käytetty loppuun, keho kuolee! Toisin sanoen, se, joka loi hänelle kehon ja se, joka on hänen nykyisen kehonsa muodossa, on vain *Prarabdhaa!* *Prarabdhan* loppu on kehon loppu!

Jeeva, jolla on tällainen keho – *Prarabdha*, joka koostuu kipujen ja nautintojen kokemisesta – on *karmojen* Tekijä [*Kartha*] ja se on hän, joka on näiden *karmojen* Kokija [*Bhokta*]. Eikö tällä *jeevalla*, jolla on tekijyys ja kokijuus, ole yhä edellä mainittu alkuperäinen haluamisen ja tekemisen vapaus, joka on luonnostaan hänessä? Se Voiman Vapaus toimia on hänessä jopa *Prarabdhan* hedelmän kokemisen aikana. Vaikka hän näin kokee *Prarabdhaa*, hän nyt käyttää tätä 'vapautta tahtoa ja toimia' saadakseen aikaan, niin kuin hän on tehnyt aiemmin, monia uusia *karmoja* samoin kuin jatkaakseen niitä, jotka olivat jääneet epätäydellisiksi hänen aiemmissa syntymissään. Tällä tavoin hän on täysin sidottu tekemään lukemattomia *karmoja* kunnes keho kuolee! Siten *karmoja*, jotka hän juuri teki tässä syntymässä, kutsutaan nimellä '*Agamya*' [*karmat*, jotka on vasta tehty].

Olettakaamme, että mies kerää *Agamyoja* 100 pussia yhtenä elinaikanaan. Kun keho kuolee, nämä 100 pussia lisätään hänen *Sanchitaansa*. Niistä pusseista yksi, joka sisältää useita erilaisia kipuja ja nautintoja, varataan hänen käyttöönsä seuraavassa syntymässä hänen *Prarabdhanaan*. Kuten olemme edellä sanoneet, miehellä on 'alkuperäinen vapaus tahtoa ja toimia' tehdäkseen *Agamyoja*

jokaisessa syntymässä jopa kun kokee *Prarabdhaa*. Oletetaan, että seuraavassa syntymässä mies kerää 100 uutta *Agamyapussia*. Nyt, tämän elämän lopussa, nämä 100 pussia lisätään jo olemassa oleviin 99:ään *Sanchitapussiin*, joka kasvattaa lukumäärän 199 pussiin. Milloin ja missä hän voi löytää lopun syntymän ja kuoleman toistumiselle, jos *Sanchita* moninkertaistuu tällä tavalla? Sen vuoksi hänen tulisi ymmärtää, että antautua *karmoihin* ei johda Onnellisuuteen, Päämäärään. Tämän kehon elinaikana hän ei tee mitään muuta kuin kerää *Agamyaa* ja kuluttaa loppuun *Prarabdhaa*. Koska sekä *Agamyaa* että *Prarabdha* jatkuvat tässä elämässä, **rajallinen ihmisäly ei voi saada selville mikä karmoista on Agamyaa ja mikä Prarabdhaa**. Sen tietää vain Jumala, Kaikkietävä!

Ajoittain jonkun mieli voi olla pakotettu vetämään puoleensa tiettyä toimintaa, joka auttaa häntä kokemaan erityistä kipua tai nautintoa *Prarabdhan* mukaisesti. Esimerkiksi, edellisessä syntymässä mies antoi jollekin selkäsaunan. Tässä nykyisessä syntymässä hänen täytyy kokea annetun selkäsaunan seuraus ja nyt on tullut aika kokea tämä seuraus ja niin hänellä on taipumus mennä yksin kävelyille. Niinpä kukaan hänen ystävistään tai sukulaisistaan ei ole läsnä estämässä häntä kokemasta tätä *Prarabdhaa*. Kun mies kävelee yksin, jotkut matkalla olevat vihamiehet tai varkaat antavat hänelle selkäsaunan. Silloin hänestä saattaa ehkä näyttää siltä, että hänen taipumuksensa kulkea yksin on saattanut olla *Agamyaa*:– "Voi kauhistus! Se, mitä tein, oli väärin! Minun ei olisi pitänyt mennä yksin. Jos en olisi mennyt sinne yksin, tätä ei olisi tapahtunut!" Ei ainoastaan näin, hän saattaa myös päätellä, että myös he, jotka löivät häntä, ovat tehneet huonoa *Agamyaa*, mutta molemmat päätelmät ovat vääriä. Kaikki nuo teot eivät ole mitään muuta kuin *Prarabdhaa*! Voiko ihmismieli ymmärtää tämän totuuden? Varmasti ei! Niinpä tietämättömän on uskottava, että kaikki teot, jotka jatkuvat hänen elämässään, tehdään hänen uusina ponnistuksinaan ja että mitä hyvänsä seurauksia hän kokee, ne ovat vain hänen uusien ponnistustensa seurausta. Mutta on monia tapahtumia, joissa hänestä tuntuu, että hän kohtaa epäonnistumisen huolimatta jatkuvista yrityksistään kohti sitä, mihin hän pyrki ja että se osoittautuu odotusten vastaiseksi, kun taas toisina aikoina odottamattomat kivut tai nautinnot tulevat hänelle omasta halustaan.

Joka tapauksessa, ihmisen on koettava *Prarabdhaa*, mutta koska edellä on sanottu, että kyetä erottamaan se, mikä on *Prarabdhaa* ja mikä *Agamyaa* elinaikana tehtyjen tekojen joukossa, on mahdotonta ihmismielelle ja että vain Jumala pystyy ymmärtämään ja säättämään seuraukset vastaavasti, **älkөөn kukaan yrittäkö erottaa**. Jotkut saattavat kysyä: "Jos asia on niin, on täysin hyödytön yrittää ymmärtää *Prarabdhan* ja *Agamyaa* välistä erilaisuutta päivittäisessä

elämässämme?" Ei, niille etsijöille, joiden tavoitteena on Vapautuminen ja jotka ovat hyvin kiinnostuneita toimimaan käyttäen arvostelukykä hyvän ja huonon [*Papan* ja *Punyan*] välillä, tarkkailekoot he *karmojen* luokittelua alla esitetyllä tavalla, jonka avulla heissä oleva hyvä voi lisääntyä ja huono vähentyä auttaen heitä kohti mieltensä puhdistumista.

1. Aina kun ihmisen tekee mieli vahingoittaa toisia, pelastakoon hän itsensä ajattelemalla: "Tämä on minun ponnistukseni kohti *Agamyaa*, pidättäydynpä tästä".

2. Aina kun hän tuntee, että muut kohtelevat meitä huonosti, ajatelkoon hän: "Tämä johtuu minun *Prarabdastani* – minä olen saattanut aiheuttaa heille harmia aiemmin". Ilman vihaa heitä kohtaan, hänen pitäisi pysyä välinpitämättömänä kokemukselle.

3. Aina kun ihminen tekee hyvää muille, ajatelkoon hän: "Tämä on sitä, mitä olen saanut heiltä aiemmin. – Koska tämä kuuluu *Prarabdhaan* – minun ei pitäisi odottaa mitään vastineeksi. Jopa odottaa vastinetta on väärin."

4. Kun muut tekevät hyvää itselle, ajatelkoon hän: "Tämä apu, jonka saan nyt heiltä, kuuluu *Agamyaan*. Joten minun tulisi palauttaa se kiitosten kera."

Lyhyesti:–

1. Ihmisen tehdessä väärin muille on *Agamyaa*.
2. Itselle tehdyt vääryydet on *Prarabdhaa*.
3. Hyvä, jota ihminen tekee muille, on *Prarabdhaa*.
4. Hyvä, joka tehdään hänelle, on *Agamyaa*.

Jos joku luokittelee edellä mainitulla tavalla tekemänsä teot, se antaa asenteen, joka on *Karmajoogaa*, joka puhdistaa ja kypsyttaa mielen.

Mutta totuus ei saata todellakaan olla niin. Oikeudenmukainen luokittelu saattaa olla toisin, toisin sanoen, ihmisen toisille tekemä vääryys on *Agamyaa* meidän luokittelumme mukaan. Mutta se saattaa olla palautuvaa toimintaa siitä, mitä muut ovat tehneet hänelle aiemmin. Niinpä toimimalla tällä tavalla, se kuuluu hänen *Prarabdhaansa*, mikä tarkoittaa sitä, ettei hänen tarvitse huolehtia siitä. Eikö totta? Samalla tavalla, ihmisen toisille tekemä hyvä on *Prarabdhaa* luokittelumme mukaan. Mutta se saattaa olla ihmisen *Agamista* ihmisystävällistä toimintaa [*Agamya Punya Karma*], jota ei ole tehty mistään *Prarabdhan* aiemmista velvoitteista eroon pääsemiseksi. Eikö totta? Samalla tavalla me saatamme laajentaa myös muita jäljellä olevia kahta luokituksen vaihetta. Tulisiko totuus esittää ihmismielelle, egolle, joka hyvin ruokittuna tulee kasvamaan ja

muuttuu itserakkaaksi, näin tehden hänen mielestään epäpuhtaan ja poistaa sen sen kypsyydestä.

Tämän vuoksi Jumalallisessa suunnitelmassa oikeudenmukainen luokittelu kätketään hyvin ihmismieleltä! Itse asiassa, tämä on siunaus, joka auttaa ihmismielen kehitystä. Juuri tästä syystä meidän luokittelumme, vaikka se edellä annettiin auttamaan etsijöitä puhdistamaan ja kypsyttämään mieliään, ei saata sopia yhteen totuuden kanssa.

Koska 'alkuperäisellä vapaudella tahtoa ja toimia' ja sen kautta ihminen tekee kahdenlaisia virheitä, kun hänellä on keho [eli elämänsä aikana], joka on hänen *Sanchitastaan* määrättyä *Prarabdhaa*. Ensimmäinen virhe, johon hän syyllistyy, on yrittää joko pysäyttää tai vähentää *Prarabdhasta* tulevaa kärsimystä, joka on aina väistämätöntä ja muuttumatonta. Ja samalla tavalla hän yrittää joko lisätä tai nopeuttaa onnea, joka myös tulee *Prarabdhan* kautta. Niinpä, ainoa paras asia tehdä on jättää se Herran Tahtoon⁺ mieluummin kuin ponnistaa itse yrittäen käyttää omaa vapauttaan sellaisella tavalla, koska tämä ei ole enää hänen 'alkuperäisen vapauden tahtoa ja toimia' rajojen sisällä!

Se, mitä tässä tarkoitetaan sanomalla 'Jättää se Herran Tahtoon', ei ole mitään muuta kuin jättää se omalle *Prarabdhalle*. Millä tavoin? Eikö se ole yksilön entinen tahto, joka muotoili hänen nykyisen *Prarabdhansa*? Se on siten vain hänen omaa entistä tahtoaan tai haluaa, jota Jumala on nyt täyttämässä. Se ei tarkoita sitä, että Jumalalla on joitain pitoja ja inhoja, Hänen omia halujaan tai haluttomuuksiaan tehdä hyvää yksilölle. Toisin sanoen, se tarkoittaa vain sitä, että yksilön on jätettävä Jumalalle yksinoikeus täyttää hänen toiveensa tai tahtonsa siinä tärkeysjärjestyksessä kuin Hän tahtoo. Jos ihminen tekee niin, koska Jumala on Kaikkietävä, Hän tietää, mikä on parasta antaa ja milloin, Hän järjestää *Prarabdhan* sillä tavalla että, kun mitä hyvänsä *Prarabdha* antaa koettavaksi, se auttaa yksilöä palaamaan Alkuperäiseen Tilaansa, Itseen.

Mitä tapahtuu, kun hän ei tee niin? Pitipä hän siitä tai ei, *Prarabdhaa* on koettava joka tapauksessa. Jopa silloin säädetty *Prarabdha* todella antaa hedelmää. Mutta koska hän ei halua kokea *Prarabdhaa*, **hän menettää mielensä tasapainon ja arvostelukyvyn** samalla kun pakotetaan läpikäymään kärsimyksiä ja iloja [*Prarabdhaa*]. Hän taistelee sitä vastaan ja luo näin *Agamyaa*. mutta päinvastaisessa tapauksessa, kun henkilöllä on niin paljon rakkautta Jumalaan, että hän ottaa kaiken vastaan Hänen Tahtonaan ja *Prasadina*, hän ei menetä mielensä tasapainoa ja kykenee sen vuoksi kestämään *Prarabdhaa* ilomielin. Tässä tapauksessa *Prarabdhan* kokemuksen hedelmä tulee olemaan Jumalan odotusten

+ Meillä käytetään sanontaa 'Herran haltuun', joka merkitsee täysin samaa, vaikka monien mielestä se tarkoittaa 'heille jättöä!'

mukaista, toisin sanoen, kypsentää hänen mieltään nopeuttaakseen Päämäärän saavuttamista. Näin me voimme päätellä; (a) meillä on alkuperäinen vapaus taipua tai olla taipumatta Jumalan Tahtoon; (b) taipumalla Hänen Tahtoonsa meidän kehityksemme edistyy ja nopeutuu; (c) olemalla taipumatta Hänen Tahtoonsa, meidän kehityksemme minimoituu ja lykkääntyy ja meidän täytyy läpikäydä samanlainen *Prarabdhan* kokemus tulevissa syntymissä, jotta voisimme kehittyä, kun olisimme voineet tehdä sen tässä syntymässä, olemalla taipuneina Jumalan Tahtoon.

Jotkut saattavat kysyä, voiko edes Jumala muuttaa tai pysäyttää *Prarabdhaa*. Koska Jumala on *Prarabdhan* Säättäjä, Hänellä on Täydellinen Vapaus joko muuttaa tai pysäyttää *Prarabdhan* kokeminen, jos joku täysin antautuu Hänelle ja rukoilee Häntä: "Oi Herrani, Te tiedätte minun kykenemättömyyteni kestää kärsimyksiä. Suojelkaa minua suomalla kärsivällisyyden voimaa". Vain silloin, koska meidän alkuperäistä vapautemme ei käytetä Hänen estämiseen, Hän voi tehdä mitä tahansa Hän tahtoo, toisin sanoen, joko sallia *Prarabdhan*, muuttaa sitä tai pysäyttää sen. Tämä on täsmälleen sitä, mitä Viisas Auvaiyar julistaa, kun hän sanoi: "Heille, jotka antautuvat Shivalle [*Shivaya nama*], vaaralla ei ole mahdollista kohdata heitä. Tämä yksin on Vapaata Tahtoa. Jos ei antauduta, joka asiasta tulee Kohtalo." Hän ei ainoastaan voi muuttaa tai pysäyttää *Prarabdhaa*, vaan Hän voi myös säätää *Agamy* antamaan välittömästi hedelmää sisällyttämällä sen *Prarabdhaan*. Markandeyan tarina on esimerkki ensin mainittuun ja Adi Shankaran ja köyhän naisen tarina jälkimmäiseen. Alla on esitetty lyhyt sketsi kummastakin tarinasta:–

1. Vaikka *Prarabdhan* mukaan Markandeyan elinikä oli vain kuusitoista vuotta, hän saavutti elämänsä säilymisen antautumalla Herra Shivalle.

2. Kun Adi Shankara kerjasi ruokaansa, köyhä nainen antoi hänelle pienen hedelmän, mutta hänen mökkinsä ikkunan kautta! Sitten Adi Shankaran tietoon tuli, että nainen oli niin köyhä, ettei hän voinut avata ovea vaatteiden puuttumisen vuoksi [keholtaan] antaakseen Hänelle hedelmän oven kautta. Hänen sydämessään kasvoi suuri myötätunto. Hän kirjoitti säkeitä Jumalatar Lakshmin * ylistykseksi [*Kanakadhara Stotram*].

Kun Jumalatar ilmestyi Hänelle, Adi Shankara pyysi Häntä suomaan varallisuutta tälle köyhälle naiselle. Jumalatar Lakshmi huomautti, ettei naisen *Prarabdhas*sa ollut erillistä määräystä, jonka (*Prarabdhan*) Hän Itse, Herra Shankara, oli säätänyt. Adi Shankara suositteli, että tämän köyhän naisen

* Jumalatar Lakshmi on vaurauden Jumalatar ja Adi Shankara on Herran Shivan [Shankaran] ilmentymä.

nykyinen hyväntahtoinen teko, hänen antaessaan pienen hedelmän Hänelle, tulisi sisällyttää hänen *Prarabdhaansa* ja suoda hänelle varallisuutta silloin ja siellä. Samalla hetkellä siellä oli kultaisten hedelmien suihku naiselle vastauksena Adi Shankaran suosituksien. Tässä osoitetaan, että *Agamy*an hedelmä voidaan sisällyttää *Prarabdhaan* Sääntäjän toimesta.

Toinen virhe, jonka ihminen tekee 'alkuperäisellä vapaudella tahtoa ja toimia', on alkaa tehdä *Agamyjoja* samalla kun samaan aikaan sallii *Prarabdhan* ottaa oman suuntansa, toisin sanoen, yksilö, jota pakottavat hänen mieltymyksensä ja inhonsa lisätä onnellisuutta ja poistaa kärsimyksiä tulevissa syntymissä, alkaa tehdä *Agamyaa*. Koska hän ei tiedä, että onnellisuus on hänen omaa luontoaan, hän sitoo itsensä niin moniin erilaisiin *karmoihin* kaihoisesti ajatellen, että hän voi saada onnellisuutta mielensä, aistien, kehon ja maailman kohteiden avulla. Tällä tavoin kehon kuoleman aikaan lukemattomia *Agamyjoja* lisätään hänen jo Himalajan korkuiseksi kasaantuneeseen *Sanchitaansa*, saaden sen kasvamaan korkeammaksi ja korkeammaksi.

”Toiminnan hedelmän ollessa tuhoutunut [koettuna nautinnon ja kivun muodossa], tahtovat siemeninä pakottaa ihmisen putoamaan toiminnan valtamereen eivätkä [siksi] tahdo antaa vapautta.”

– Upadesa Undiyar säe 2.

Näin hänen 'alkuperäisellä vapaudellaan tahtoa ja toimia' ihminen tekee kahdenlaisia virheitä.

Kuinka korjata nämä kaksi virhettä? Tässä vaiheessa Jumala, joka ihmisen käsityksen mukaan on muuta kuin hän itse ja Kaikkietävä, Kaikkivoipa ja Kaikkiarmollinen, osoittaa myötätuntoa häntä kohtaan, ja kun henkilö, joka on kärsinyt läpi niin monen syntymän menneisyydessä, rukoilee Häntä, että on Hänen velvollisuutensa antaa hänelle Oikeaa Tietoa, tulee hänen avukseen. Eikö se ole Hän, joka, kuten olemme jo sanoneet edellisessä luvussa '*Bhakti*', kun Mies rukoili maallisten kohteiden saavuttamista, antoi hänelle Vedojen osan '*Karma Kandat*' Opettajaksi Koulumme ensimmäisille ja toisille luokille, samoin kuin hänen *karmojensa* hedelmät? Nyt Hän vastaa hänen rukouksiinsa, tulee hänen luokseen Gurun muodossa auttaakseen häntä selvittämään kuinka hän on syyllistynyt kahteen edellä mainittuun virheeseen 'alkuperäisen vapaan tahtonsa ja toimintansa' kautta ja opettaakseen hänelle kuinka käyttää oikein tätä vapautta. Tälle henkilölle, joka, unohdettuaan Autuutensa Todellisen Tilan omalla 'vapaudellaan tahtoa ja toimia', tukahduttaa nyt onnellisuuttaan tekemällä

ponnistuksia *karmojen* muodossa rajallisella voimallaan ja tiedollaan, kuka muu voi olla todellinen auttaja kuin hänen rakas Jumalansa? Sillä Hän tietää, että täyttääkseen täysin hänen halunsa onneen ei ole mitään muuta keinoa kuin poistaa hänen Itsen unohtamisen tilansa, saada hänet tietoiseksi Alkuperäisestä Tilastaan.

Nyt Jumala käyttää yksilön *Sanchitaa* sellaisella tavalla, joka auttaa tätä saamaan Todellista Tietoa. Eikö yksilön *Sanchitan* osa valita ja määrätä *Prarabdhasi* aina, kun hän ottaa syntymän? Jumala valitsee *karmat Prarabdhasi* sillä tavoin, toisin sanoen, millaisia *karmoja* [hyviä tai huonoja], mihin aikaan [olosuhteet, joihin synnyttään] ja millä tavoin [kivun tai nautinnon kokemisen järjestys], jotta samalla kun kokee näiden *karmojen* seurauksia, yksilö tympääntyy yhä enemmän ja enemmän ja tulee siihen johtopäätökseen, että *karmojen* tekeminen on hyödytöntä. Tämä on Hänen rajatonta Armoaan! Eikö totta?

Tietämättä tätä, mutta silti uskoen, että Jumala on Kaikkivoipa, Kaikkitietävä ja Kaikkiarmollinen, jos mies rukoilee pakottavasti Häntä: "Muuttakaa kohtaloani [*Prarabdhaa*], lisätkää minun onneani ja vähentäkää kärsimystä kohtalossani", sen sijaan, että antaisi itsensä Hänelle kokonaan, se on vain tietämättömyyttä. Se on vain virheen löytämistä, pienen älynsä vuoksi, Jumalan suunnitelmasta. Mitä hänen rukouksensa osoittaa? Se osoittaa vain sen, että hän moittii Jumalaa, jonka hän ylisti olevan Kaikkitietävä, siitä, ettei Hän ole tarpeeksi viisas päättämään hänen *Prarabdhaansa* oikein! Toisin sanoen, hän tekee 'Kaikkitietävästä' – 'tietämättömän'! Samalla tavalla, kun kärsimykset hänen *Prarabdhasaan* eivät poistu hänen rukouksillaan, hän masentuu. Mitä tämä masentuneisuus osoittaa? Se osoittaa, että hänestä tuntuu, ettei Jumala, jonka hän ylisti olevan Kaikkivoipa, ole tarpeeksi voimakas voidakseen lopettaa hänen kärsimyksensä, toisin sanoen, masentuneisuutensa kautta hän tekee 'Kaikkivoivasta' – 'voimattoman'!! Ei vain tätä. Kun hän yrittää löytää syyn, miksi Jumala ei lopeta hänen kärsimystään, hän päättelee, ettei Hän ole halukas tekemään niin. Mitä tämä johtopäätös osoittaa? Se osoittaa sen, että hän ilmoittaa Jumalalle, jonka hän ylisti olevan Kaikkiarmollisen, ettei Hän ole hyväntahtoinen auttamaan häntä, toisin sanoen, tekemällä päätelmällä hän tekee 'Kaikkiarmollisesta' – 'armottoman'!!! Eikö totta?

Mikä saa hänet tekemään niin? Eikö se ole hänen halunsa lopettaa kärsimykset ja saavuttaa onnellisuus? Jopa henkilö, joka nyt nauttii onnellisesta elämästä, pelkää tulevia odottamattomia kärsimyksiä ja on huolissaan tai hän saattaa kaivata vielä onnellisempaa elämää tulevaisuudessa. Toinen ihminen, joka nyt kärsii, kaipaa haikeana päivää, jolloin kärsimykset päättyvät ja ne korvataan onnellisuudella. Näistä syistä me haluamme tietää elämämme tulevan suunnan,

mutta tämä on tarpeetonta henkistä toimintaa. Joku kysyi Sri Bhagavan Ramanalta: "Voimmeko me tietää aikaisemmista elämistämme ja nykyisen elämämme tulevaisuudesta ja tulevista syntymistämme?" Sri Bhagavan vastasi:– "Jos ihmiselle, joka on hämmentynyt ja hyvin huolestunut nykyisten toimintojensa ajatuksista, annetaan ymmärtää menneisyys ja tulevaisuus, eikö hänestä tule paljon hämmentyneempi ja onnettomampi? Eikö hänen elämänsä muutu silloin helvetiksi! On vain tietämättömyyttä etsiä tietoa menneestä ja tulevasta, samalla kun ei välitä tuntea nykyisyytensä totuutta 'Kuka minä olen?'"

”...Tuntematta nykyisyyden totuutta, etsiä tunteakseen menneen ja tulevan, on kuin yrittäisi laskea tuntematta ’yhden’, ykkösen luonnetta.”

– Ulladu Narpadu säe 15.

Vaikka totuus on tällainen, ihminen haluaa tietää tulevista kivuista ja nautinnoista elämässään! Astrologia tulee hänen avukseen! Mitä on astrologia? Se on tiedettä, joka perustuu planetaarisiin aseisiin ihmisen syntymän hetkellä, joka auttaa häntä tuntemaan kaikki tapahtumat, jotka tapahtuvat hänen elämässään kuolemaan saakka. Lyhyesti sanottuna, se on tietysti ihmeellistä tiedettä lukea, mitä Herra on säätänyt omaksi *Prarabdhasi*! Mutta on kolme perusehtoa, jotka ovat välttämättömiä: (1) syntymäajan virheettömyys, (2) sen astrologin korkea asiantuntemus, joka piirtää ja laatii horoskoopin ja (3) astrologin ei pitäisi olla pelkkä ammattilainen, joka kehuu muita rahasta. Useissa tapauksissa löydöt osoittautuvat virheellisiksi, koska yksi tai useampi näistä ehdoista puuttuu, mikä johtaa epäuskottavaan astrologiaan. Aivan kuten astrologiaa, kädestä ennustamista, numerologiaa, I-chingia, kolikolla lukemista, tulevaisuuden kertomista ja yhteyttä henkiin ihmisvälittäjän kautta käytetään kaikkialla samaan tarkoitukseen ja ihminen on usein riippuvainen avusta, joka saadaan näiden taiteiden ja askartelujen kautta. Mutta miksi? Ne voivat pelkästään osoittaa hänelle kärsimyksiä ja onnellisuutta tulevaisuudessa, mutta ne eivät auta vähentämällä kärsimystä eivätkä lisäämällä onnellisuutta. Minkä vastauksen ihminen saa jopa asiantuntija-astrologilta, kun hän saa astrologialla tietoonsa, että hän tulee käymään läpi kärsimyksiä [*Prarabdhaa*]? Astrologi neuvoa häntä: "Tarjoa valoa Saturnuksen pyhäkössä, palvo yhdeksän Planeetan pyhäkössä, ruoki köyhiä ja palvo Jumalan [jumalien ja jumalatarten] sellaisia ja sellaisia aspekteja niinä ja niinä aikoina minimoidaksesi planeettojen vaikutukset ja sinun ongelmiasi vähenevät ja kaikki käy hyvin."

Mitä se todella tarkoittaa? Eikö se tarkoita: "Oi ihminen, sinä et voi muuttaa *Prarabdhaasi*, turvaudu Jumalaan. Hän yksin on Kaikkivoipa, Kaikkietävä ja Kaikkiarmollinen"? Eikö silloin olekin ilmeistä, että astrologi näin lähettää ihmisen hyväksyttäväksi Koulumme ensimmäiselle, toiselle ja kolmannelle (a) luokalle, missä rakkauden [*bhaktin*] tunne puhdistetaan? Millä tavalla hän tekee niin? Koska hän neuvoo ihmistä palvomaan niin monia Jumalan nimiä ja muotoja [kuten edellisessä luvussa mainittiin] monien halujensa täyttämiseksi [*Prarabdhan* muuttamiseksi]. Tämä soveltuu vain oppilaisiin Koulumme ensimmäisellä, toisella ja kolmannella (a) luokalla, joiden arvostelukyvyn voima ei ole vielä kehittänyt sallien heidän mennä Vedojen osuuden [*Karma Kandan*] tuolle puolen, joka käsittelee *karmoja*. Mutta eikö kypsä sielu Koulumme kolmannella (b) ja neljännellä luokalla aina takerru Jumalaan, jopa ennen kuin astrologi neuvoo häntä tekemään niin ja jopa ilman astrologin neuvoa? Vain sellaisilla kypsillä sieluilla on kyky korjata kaksi virhettä [tehty 'alkuperäisellä vapaudella tahtoa ja toimia'], jotka mainittiin aiemmin.

Voiko astrologin neuvosta olla mitään hyötyä todelliselle etsijälle tai todelliselle opetuslapselle? Mitä jumalaa tai jumalatarta tulisi hänen, joka on täydellisen antautumisen polulla, rukoilla poistamaan – mitä kärsimyksiä, jotka tulevat *Prarabdhan* mukaisesti tai lisäämään – mitä onnea, joka myös tulee *Prarabdhan* mukaisesti? Eikö hän tiedä hyvin, että Jumala on vain yksi ja että HÄN Itse, jopa ilman hänen rukoustaan, voi muuttaa *Prarabdhaa*, jos HÄN niin tahtoo? Vain hänen on mahdollista palvoa niin monia Jumalan nimiä ja muotoja, jolla ei ole tätä tietoa, mutta hänellä, jonka sydän kukkii tällä tiedolla, mitä saavutettavaa hänellä on sellaisten taiteiden ja askartelujen kuten astrologian, yms. kautta? **Jos etsijä sanoo, että hän kaipaa Vapautumista, mutta samaan aikaan osoittaa suurta kiinnostusta näihin taiteisiin ja askarteluihin, hän ei voi olla todellinen opetuslapsi tai todellinen etsijä**, sillä todellinen opetuslapsi ei koskaan pyydä Jumalaa muuttamaan hänen *Prarabdhaansa*, koska hän on luovuttanut 'alkuperäisen vapauden tahtoa ja toimia' Hänelle. Yhtä vähän todellinen etsijä tekee ponnistuksen kohti mitään muuta asiaan paitsi kiinnittää huomionsa Itseen, koska hän tietää 'alkuperäisen vapautensa tahtoa ja toimia' oikean käytön. Jos hän on tosiaan opetuslapsi tai etsijä [toisin sanoen, oppilas Koulumme kolmannella (b) tai neljännellä luokalla], voiko hänellä olla mieltymystä tai edes vähäisintäkään taipumusta näihin taiteisiin ja askarteluihin? Hänellä ei varmasti ole, sillä hän ei voi! Jos hän tekee niin, se vain paljastaa kolmella tavalla hänen rakkautensa ja uskonsa puutteen Jumalaan. Näiden taiteiden ja askarteluiden välttämättömyyden on kadottava täydellisen antautumisen tilassa. Näin laulaa Manickavachakar:–

"Sillä samalla hetkellä, kun Te otitte minut omaksenne, minä menetin yksilöllisyyteni! Te voitte tehdä hyvää tai pahaa minulle! Kuka minä olen sekaantumaan siihen, Oi Herrani!"

Siitä, mitä edellä on sanottu, olisi erheellistä, jos joku lukija tulee siihen johtopäätökseen, että me julistamme, että nämä taiteet ja askartelut ovat valheellista tai että me vihaamme niitä. Mutta tietäköön lukija, että me pelkästään päätelemme, että ne ovat hyviä vain oppilaille Koulumme ensimmäisellä, toisella ja kolmannella (a) luokalla, muttei lainkaan tarpeellisia etsijöille, jotka pyrkivät vain Totuuteen.

Jos meillä todella on rakkautta ja uskoa Jumalaan, meidän tulisi ehdoitta luovuttaa itsemme Hänelle, kuten Sri Bhagavan Ramana sanoo:–

"Oi Annamalai... Voinko minä silloin saada mitään valituksen aihetta? Oi minun [todellinen] Sieluni, tehkää mitä tahdotte, mutta antakaa minulle, Oi Rakkaani, vain ikuisesti lisääntyvä rakkaus Teidän Jalkoihinne.!

– 'Sri Arunachala Navamani Malai' – säe 7.

"Oi Arunachala... Oi Rakkaudesta syntynyt Autuus! Mitä minulla on siihen sanomista? Teidän Tahtonne on minun tahtoni ja Teidän Tahtonne on itsessään minun onneni."

– 'Sri Arunachala Pathikam' – säe 2.

Vain sellainen opetuslapsi, joka tietää tämän hyvin ja hyväksyy sen, mainittiin edellisessä luvussa päteväksi oppilaaksi Koulumme neljännelle luokalle. Ainoastaan tällaiselle oppilaalle voidaan selittää menetelmä, jolla voidaan korjata kaksi virhettä käytettäessä edellä mainittua 'vapautta tahtoa ja toimia'. Totisesti, vain sellaisten harvojen opetuslasten tähden, jotka kokemalla *karmojen* seurauksia niin monissa syntymissä ovat kypsyneet välinpitämättömyydellä *karmoja* kohtaan, Jumala tulee Gurun muodossa! Aluksi yksilö ajattelee, että hänen edessään oleva Guru on ihminen kuten hän itse. Mutta koska Guru ei todellakaan ole mitään muuta kuin hänen oma Itsensä – joka on Rakkaus, ei ole mikään ihme, että hän tuntee sellaisen luonnollisen, rajattoman, vastustamattoman rakkauden virtauksen virtaavan esiin kohti hänen Guruaan.

Nyt Guru opastaa häntä kuinka käsitellä 'alkuperäistä vapauttaan tahtoa ja toimia':– "Käyttää vapauttasi tunteaksesi Todellisuus, oma Itsesi, on ainoa oikeaa käyttöä. Jos et tunne sitä tai et voi tehdä sitä, siirrä tai luovuta täydellisesti tämä vapaus Jumalalle, niin että Hän voi käyttää sitä sinun puolestasi miten Hän haluaa. Tämä tarkoittaa, joko tunne oikea tapa käyttää sitä tai palauta se Jumalan käsiin, joka tietää kuinka käyttää sitä." **Näin Guru asettaa opetuslapsen eteen Itsetutkimuksen polun ja Itseantaumuksen polun – Tiedon polun ja Rakkauden polun [Jnana Margan ja Bhakti Margan].**

Tästä hetkestä eteenpäin opetuslapsi, joka valitsee joko Itsetutkimuksen tai Itseantaumuksen, kykenee ymmärtämään, että mitä hyvänsä hänen elämässään tapahtuu, se on vain myönteistä vähentämään hänen mielensä toimintaa ja saa hänet kääntymään kohti Itseä. Eikä vain sitä, hän pystyy myös ymmärtämään, että kaikki, mitä hänelle on tapahtunut aiemmin Jumalan säätämän *Prarabdhan* kautta, ennen kuin hän valitsi nykyisen henkisen polkunsu, olivat myös suotuisia tapahtumia vähentämään hänen mielensä toimintaa ja saivat hänet kääntymään kohti Itseä. Opetuslapselle, joka nyt kummastelee uutta näkemystään elämästä, nämä Sri Ramanan rakastavat sanat välähtävät hänen mielensä läpi:– "Tiedä tämän olevan Gurusi Armoa, joka (Guru) toimii ulkopuolelta työntääksesi sinut sisäpuolelle".

Heti kun hän saa tämän uuden näkemyksen elämästä, hän tuntee häpeäksi rukoilla enää Jumalaansa tai Guruaan muuttamaan hänen kohtaloaan [*Prarabdhaa*], koska hän nyt huomaa, että kaikki hänen elämässään jatkuvat tapahtumat ovat vain, jotta ne saisivat hänet kääntymään kohti Itseä. Lyhyesti, tällaisen kypsyneen opetuslapsen silmissä *Prarabdhasta* tulee täysin olematonta. Hän ei käytä sanaa '*Prarabdha*', vaan ilmaisee sen olevan 'Herrani rakastavaa Tahtoa. Hänen Tahtonsa on minun onneani!'. Nyt antautuminen suorittaa itsensä loppuun – elämä on muuttunut yhdeksi valtavaksi Autuudeksi, jopa suurimmatkin kärsimykset ilmenevät nyt hänelle, kuten Pyhimys Appar laulaa:–

*"[Mihin minut oli laitettu] Herrani Jalkojen alle varjoon, minusta tuntui ikään kuin lammen viileältä rannalta keväisessä täysikuussa, eteläisen miellyttävän tuulen kosketuksen alle, kun Veena samalla soi suloista melodiaa".

Hänen mielensä on niin muuttunut, ettei se enää ole 'mieli', Se on Itse – hänen aito luonteensa. Me voimme sanoa sen, mitä aiemmin kutsuttiin 'mieleksi',

* Tämä säkeen lauloi Pyhimys Appar. Kuningas heitti hänet uuniin ja sulki oven surmatakseen Pyhimys Apparin. Hän lauloi tämän laulun ja tuli ulos vahingoittumattomana.

nyt tuhoutuneen. Näin me voimme ymmärtää, että kokijuus [*Bhoktrutva*] tuhoutuu yhdessä tekijyyden [*Kartrutvan*] kanssa. Kun hänen kaksi aspektiaan näin tuhoutuvat, *jeevan* pitäminen ääneti on 'OLLA HILJAA' [*Summa Iru*]. Ja TÄMÄ on Gurun todellinen opetus [*Upadesha*]. OLLA niin HILJAA on todellista palvelua Jumalalle ja Gurulle. Ja OLLA niin HILJAA on todella elämistä Jumalallisessa. Ja TÄMÄ on alkuperäinen Luonnollinen Tila.

Tahtoa olla niin hiljaa, toisin sanoen, haluta olla niin hiljaa tai ei tahdo olla niin hiljaa, toisin sanoen, tehdä, on ihmisen tahdon alla. Sillä 'Täydellinen Vapaus tahtoa ja toimia' on ihmisen aito luonne – *Brahman*, Itse.

Edellä on sanottu, että tekijyyden tuhoutuminen on itsessään myös kokijuuden tuhoutuminen. **Sama voima – meidän Täydellinen Vapautemme, joka kuviteltiin erillisenä kokonaisuutena tekijäksi, kun se nyt, päinvastoin, toimii voimakkaan Tahdonvoiman [*Ichcha Shaktin*] ja voimakkaan Toimintavoiman [*Kriya Shaktin*] muodossa OLEMALLA HILJAA. Tämä vertaansa vailla oleva Voima – DYNAAMINEN HILJAISSUUS tuhoaa merkityksettömän, virheellisen ja kuvitteellisen '*ichcha ja kriya shaktin*', jota käytetään maailmankaikkeuden luomiseen, ylläpitoon ja tuhoamiseen.**

Tässä vaiheessa edellä mainitun kuvittelun voiman tekemä luonnon päälle asettaminen nähdä Itse Itsellä Itsessä – monena, **lakkaa!** Nyt, kun etsijä kokee todellisen Heräämisen Todelliseen Luontoonsa, joka aina loistaa YHTENÄ ilman erilaisuutta – Täydellisenä Itsenä yksin, tietämättömyyden uni, jossa yksilön [tekijän] syntymän ja kuoleman uni ilmeni, katoaa!! Kun tekijyys näin tuhoutuu, kuka pysyy siellä kokijuutena?# Siten röykkiö eli *Sanchita*, suoritettut *karmat* hyvine ja huonoine seurauksineen, katoaa kuin uni, aivan kuten sekä velat että voitot katoavat heräämisessä. Se on sitä, mikä mainitaan 'Kaivalyamissa'.

"Niin kuin puuvillamytty palaa tuhkaksi, Hajoamisen Suuren Palon aikana *Sanchita*, moninaistuvien hedelmien – lukemattomien syntymien – ihmeellinen siemen, palaa täysin tuhkaksi Tiedon Tulella."

– 'Kaivalyam' – Luku I – Säe 96.

ja Bhagavad Gitassa:–

"... Tiedon Tuli polttaa **KAIKKI** *karmat* tuhkaksi."

– Bhagavad Gita, Luku IV, säe 37.

Tässä on kaksi sanaa, joita haluan hieman selventää. *Tekijyys* merkitsee tekijänä olemista ja *kokijuus* kokijana olemista!

On jo sanottu, ettei *Agamyaa* enää ole sen jälkeen, kun tekijyys on tuhoutunut. Tähän asti pyhissä kirjoituksissa on sanottu, kyselijöiden rauhoittamiseksi, että *Prarabdhaa*, joka jää jäljelle sen jälkeen, kun *Sanchita* ja *Agamy* ovat tuhoutuneet, koetaan ja että se päättyy vain yhdessä kehon kuoleman kanssa. Mutta on ymmärrettävä, että tätä ei sanota niille täysin kypsille etsijöille, joilla on terävä-älyinen arvostelukyky. Sillä heidän odotetaan soveltavan tähän hieman pohdiskelua, toisin sanoen, koska tekijyys ja kokijuus ovat *jeevan*, yksilön kahdet kasvot [kuten kolikon kaksi puolta], miten kokijuus voi yhä elää sen jälkeen, kun tekijyys on tuhoutunut Itsetuntemuksen sarastukseen? Se ei voi! Kun kokijuus näin katoaa, kuka siellä on kokemassa *Prarabdhaa* ja miten? Ei kukaan! Eikö *Prarabdha* mitätöidy, koska siellä ei ole kokijaa? Sen vuoksi **Jnanilla ei todellakaan ole yhtäkään näistä kolmesta Karmasta**, mutta koska tietämätön ja kypsytön etsijä uskoo *Jnanin* olevan keho – hän ei voi uskoa muuta – pyhien kirjoitusten on kerrottava hänelle, että *Jnanilla* on ainoastaan *Prarabdhaa*. Tästä syystä Korkein, joka ottaa erilaisten Gurujen muodot eri aikoina laatiakseen säännöt – erilaiset pyhät kirjoitukset – ilmestyy nyt Sri Ramanan muodossa, antaa erittäin kypsyleneille sieluille hyödyksi seuraavan muutoksen pyhiin kirjoituksiin, jotka Hän Itse oli laatinut eri aikoina:–

"Sanoa, että *Sanchita* ja *Agamy* eivät pysy *Jnanissa* kiinni, mutta *Prarabdha* pysyy [Hänen kokemanaan] on vain pinnallinen vastaus **muiden** esittämään kysymykseen. Aivan kuten yksikään vaimoista ei jää *leskeytymättä*, kun aviomies kuolee, samalla lailla kaikki kolme *Karmaa* lakkaavat olemasta, kun tekijä [ego] kuolee. Näin sinun tulisi tietää."

– 'Ulladu Narpadu - Täydennysosa' – säe 33.

Etsijä, joka on Rakkauden [*Bhaktin*] polulla, uskoo, että on olemassa Jumala tai Guru ja että Hän suojelee häntä, toivoen, että Hän tekee hänelle sen, mikä on hänelle hyvää. Tällainen etsijä, samalla kun käyttää 'alkuperäistä vapauttaan tahtoa ja toimia', luovuttaa tekijyytensä Hänelle. Sen vuoksi hänen ei enää tarvitse tehdä ponnisteluja [*Agamyjoja*] ja näin hänestä tulee ÄÄNETÖN.

On olemassa toisenlaisia etsijöitä, jotka uskomatta Jumalaan tai Guruun, tutkivat syvällisesti ponnistelujensa ja toimintojensa luonnetta samalla kun kokevat elämän erilaisia iloja ja koettelemuksia ja jotka lopulta alkavat ymmärtää heidän 'alkuperäisen vapautensa tahtoa ja toimia' oikean käytön. Heidän

'alkuperäisen vapautensa tahtoa ja toimia' kautta he vetävät huomionsa toisen ja kolmannen persoonan kohteista ja kääntämällä huomionsa Itseen, antamatta sijaa [kuvitteelliselle] tarkkaamattomuudelle heidän etsinnässään, he yrittävät päästä takaisin Itsen Totuuteen – toimimattomuuden tilaan. Näin heistä tulee **ÄÄNETTÖMIÄ**.

Vapaus haluta joko tehdä täydellinen antautuminen Jumalalle tai karkottaa tietämättömyys – kuvitteellisen tarkkaamattomuuden muodossa – Itsetutkimuksella **ja vapaus toimia sen mukaisesti on yksilössä eikä sitä koskaan estetä, sillä se on Brahmanin aitoa luonnetta. Jos tätä vapautta ei olisi, Moksha eli Vapautuminen eli täydellinen vapaus kärsimyksistä olisi täysin mahdotonta ja kaikki Gurut ja pyhät kirjoitukset muinaisista ajoista lähtien tulisivat tarpeettomiksi ja turhiksi!**

Jotkut, jotka uskovat, että *Jnana* voidaan saavuttaa vain *Prarabdhalta*, elävät laiskasti, toisin sanoen, he eivät edes halua saavuttaa *Jnanaa*. Mutta tällaiset ihmiset osoittavat laiskuuttaan vain siihen asti kun heidän halunsa ja ponnistuksensa koskee *Jnanan* saavuttamista, pannen syyn *Prarabdhan* niskoille ja ollen *Prarabdhan* armon armoilla! Mutta samaan aikaan he eivät koskaan näytä laiskuuttaan maallisia toimintojaan kohtaan, toisin sanoen, he osoittavat yritteliästä henkeä yrittäessään estää *Prarabdhan* toimintaa [vähentää kärsimystä ja lisätä onnellisuutta, joka tulee *Prarabdhalta*], jota ei koskaan voi estää tai muuttaa. Nettotulos on NOLLA. He, jotka ovat niin yritteliäitä tekemään sitä, mitä heidän ei tarvitse eikä tulisi tehdä, ovat laiskoja tekemään sitä, mitä heidän välttämättä tulisi tehdä – ponnistusta tuhota tekijyys Itsen huomioinnilla. Tämä on tietämättömyyden huippu! Sen vuoksi heidän, jotka uskovat Jumalaan, tulisi olla yritteliäitä luovuttaessaan tekijyys Hänelle, toisten tutkiessaan Itseä, joka on heidän 'vapautensa tahtoa ja toimia' ainoaa oikeaa käyttöä.

Mutta jotkut meistä saattavat kysyä: "Yksilön rajallisella tietämisen voimalla [*Alpa-Chit-Shakti*], joka on pelkästään Todellisen ja rajattoman Tiedon voiman [*Akhanda-Chit-Shakti*] kuvitteellinen heijastus, on mahdotonta saavuttaa Täydellisyyden [Korkeimman] Tila. Eikö sen Todellisen, rajattoman Tiedon, joka Itse on Jumala tai Guru, voiman Armo ole välttämätöntä?" Kyllä, todellakin se on välttämätöntä! Koska apua tarvitaan, SE antaa apua heille, joilla on uskoa Jumalaan, heidän ponnistuksissaan luovuttaa heidän 'minäisyytensä', suomalla heille valtavan suuren kyvyn luovuttaa. Tätä tarkoitetaan sillä, kun sanotaan: "Ota yksi askel kohti Jumalaa. Hän tulee ottamaan kymmenen askelta kohti sinua." Kun taas etsijälle, joka, vaikka hänellä ei ole uskoa Jumalaan tai Guruun, tekee kovaa ponnistusta, innostuksella, tutkiessaan Itseä, Todellisuuttaan, Itse toimii Guruna ja antaa apua sekä sisäpuolelta että ulkopuolelta [ulkoapäin]. SE loistaa

sellaisen ymmärryksen selkeyden muodossa, joka saa hänet ymmärtämään elämänsä ulkoisten tapahtumien kautta, että ulospäin kohdistuva huomio ON vain kärsimystä. SE loistaa Autuuden muodossa sisäpuolella ja saa hänet kääntymään sisälle kohti SITÄ ja tuntemaan 'Tämä Autuus on minun todellinen tilani', näin houkutellessa häntä pelkästään OLEMAAN. Tällä tavoin Gurun tai Jumalan Armo auttaa häntä sekä sisä- että ulkopuolelta.

"Totisesti Itse on Korkein Lähde [Todellisuus]. Ettekö Te, Teitse paljasta tämän minulle, Oi Arunachala".

– ‘Sri Arunachala Navamani Malai’ – säe 43.

Sen vuoksi älköön kumpikaan näistä kahdentyyppisistä etsijöistä olko huolissaan Korkeimman Armon puutteesta. Tuo Korkein Armo on aina valmis virtaamaan – totuuden sanoen, Se virtaa lakkaamatta. Tämä Paljastus on aina mahdollista ja se tapahtuu vain Armon toimesta. Kipu ja nautinto voivat tulla *Prarabdhan* mukaisesti, mutta etsijällä on aina oma vapautensa pysyä siinä keskuksessa, josta ne eivät voi häntä siirtää, **sillä tähän yksin hänellä on vapaus eikä *Prarabdhan* toiminnan estämiseen.** Kun 'vapautta tahtoa ja toimia' käytetään haluten ja tehden ponnisteluja OLLA HILJAA, tekijyys tuhoutuu. Yhdessä tekijyyden kanssa kokijuus, joka on välttämätön koettaessa kaikkia kolmea *karmaa*, tuhoutuu myös. Vain tällä vapaudella me voimme saavuttaa Päämäärän. Jos tätä vapautta ei olisi olemassa, ei olisi toivoa. Tämä Vapaus yksin – joka ei ole mitään muuta kuin ARMOA – päällystää meille tien olla vapaana *karmoista*. Tämä yksin on *karmojen* todellinen salaisuus. Näin meidän tulisi tietää!

Liite 1

Itseponnistus

[Henkilökohtainen Ponnistus]

Meidän henkilökohtaista ponnistustamme [itseponnistusta] voi olla kahdenlaista:– (1) Ponnistusta tuottaa *karmoja* [*Pravrutti*] ja (2) ponnistusta tuhota *karmoja* [*Nivrutti*] – Kun ponnistusta käytetään tuottamaan *karmoja*, ei ole mitään mahdollisuutta saavuttaa Heräämistä ennen kuin kaikki *karmojen* seuraukset koetaan. Kun *Agamyoja* tuotetaan lisää ja lisää samalla kun koetaan *Prarabdhaa*, on selvää, ettei Heräämiseen ole mitään toivoa *karmojen* keinoin. Sitä paitsi, vaikka *karmojen* hedelmiä koetaan ja käytetään pikku hiljaa loppuun, ne jäävät jäljelle siemenessä – taipumusten [*vasanoiden*] muodossa, jotka eivät koskaan pyri tuhoamaan *karmoja*, vaan ovat vain sytyke tuottamaan *karmoja*.* Siten itseponnistuksella *karmojen* tuottamisen muodossa ei ole Heräämisen tai Vapautumisen mahdollisuutta.

Itseponnistus tuhottaessa *karmoja*, on huomion keskittämistä Itseen. Voimme sanoa, että Herääminen tai Vapautuminen on "Olla tietoinen Itsestä" [sillä Itse ja Sen Tietoisuus ovat yksi ja sama]. Oleta, että miehen sanotaan olevan herännyt syväunesta tai unesta. Mitä se tarkoittaa? Se tarkoittaa sitä, että hän on palannut itsetietoisuuteensa [kehotietoisuuteen], jossa hän oli ennen syväuntaan tai untaan, toisin sanoen, että hän on palannut unikehosta ja unimaailmatietoisuudesta nykyiseen kehoon ja maailmatietoisuuteen, joka on niiden juuri. Mikä saa henkilön, joka näkee unta, heräämään? Siihen on kaksi syytä:– (1) Kun *karma*, joka alkoi [tuottaa hedelmää] unen, loppuu, uni päättyy joko syväuneen tai heräämiseen. (2) Kun, unen aikana koetusta äärimmäisestä pelosta, onnesta tai kärsimyksestä johtuen, tapahtuu, että unennäkijän** huomiointi

* Katso 'Upadesha Undiyarin' säettä 2.

** Unennäkijä:– Ihminen, joka nukkuu, samalla kun näkee unta, ottaa toisen kehon. Unessa hän liikkuu unikehossa, samalla kun keho, jossa hän liikkui valvetilassa, makaa liikkumatta. Unen aikana hän samaistaa unikehonsa 'minäksi'. Tämä 'minä' on unen näkijä. Kaikki tapahtumat unessa ovat vain toisia tai kolmansia persoonia. Tämä henkilö, joka on ensimmäinen persoona unessa, on unennäkijä. Koska unikeho on erillään valvekehosta, myös valveilla olevan kokemukset ovat

tietoisesti tai tiedostamatta vetäytyy kohti itseä, ensimmäistä persoonaa unessa, toisin sanoen, hänen mielensä eli huomionsa pakotetaan palaamaan Sydämeen, toisin sanoen, kohti ensimmäistä persoonaa unessa. Samalla lailla, kun *Prarabdha*, joka aloitti nykyisen valvetilan [elämän], kuluu loppuu, tämä valvetila [elämä] tulee loppuun, toisin sanoen, kuoleman tilaan, kuten uni päättyy syväunessa. Tällä tavalla *Prarabdhan* päättyminen lopettaa vain tämän valvetilan, muttei voi antaa Heräämistä.

Samalla tavalla, kun huomionne tässä valvetilassa, millä keinolla tahansa, kääntyy kohti Itseä, ei pelkästään valvetila [*jagrat*], joka on kuin unta, vaan myös meidän Itsen unohtamisemme, joka on kuin syväunen tila, molemmat päättyvät jättäen meidät Luonnolliseen Tilaan. Saattaa tapahtua, että meidän *Prarabdhamme* aiheuttaa järkytyksen elämäämme joko äärimmäisellä pelolla, myötätunnolla, kärsimyksellä tai ilolla [kuten meidän Viisaamme ovat kokeneet voidakseen kääntyä hengellisyyteen]. Tällaisia suotuisia olosuhteita hyväkseen käyttäen yksilö kääntää huomionsa takaisin kohti Itseä aiheuttaen näin suuren Heräämisen. Siksi Sri Bhagavan neuvoo meitä kiinnittämään huomiota Itseen.

Kuinka meidän huomiontimme toimii, kun me heräämme unesta? Ensimmäiseksi me olemme tietoisia kehosta ja sen jälkeen olemme aisteilla tietoisia kaikista muista maailman kohteista. Eikö meidän kehomme ole toisen persoonan kohde? Läpi valvetilamme meidän huomionne kohdistuu vain toisen ja kolmannen persoonan kohteisiin. Tämä huomionti lakkaa toimimasta itsestään, kun uni valtaa meidät. Tämä asuinpaikka toisien ja kolmansien persoonien kohteille on vain ajattelemisen. Koko valvetila ei ole mitään muuta kuin joukko ajatuksia [toisin sanoen, ajattelua]. Sama jatkuu joka päivä syntymästä kuolemaan ja sama luomisesta hajoamiseen. Lyhyesti sanottuna, unesta uneen, syntymästä kuolemaan, luomisesta hajoamiseen yksikään olento ei käännä huomiotaan kohti ensimmäistä persoonaa! **Jos ihminen kääntää huomionsa kohti ensimmäistä persoonaa [subjektia] valvetilassa, valvetila loppuisi, jättäen hänet Heränneeseen Tilaan. Tämä Itseä kohti kääntyminen on vain Olemista eikä tekemistä. Siten se ei ole ajatus tai karma.** Vain tällaista Itseponnistusta kutsutaan *karmojen* tuhoamisen ponnistukseksi. Tämä yksin johtaa Vapautumiseen. Koska kaikki muut huomionnin ponnistukset kohdistuvat toisien ja kolmansien persoonien kohteisiin, ne tuottavat vain *karmoja* eivätkä anna Vapautusta. Tällainen on totuus! Silti, joillakin meistä on tapana sanoa, että jopa *Jnana*, Herääminen, on *Prarabdhan* tulosta. Se on väärin. *Karma* ei sido *Jnanaa*, vaan (se) ylittää *karmojen* seuraukset. Edellä mainittu toisenlainen Itseponnistus

erillään unennäkijän kokemuksista. Esimerkiksi, unennäkijän unikehossaan kokemaa haavaa ei valveilla olevan nukkuva keho koe [myöhemmin valvetilassa].

tullaan tuntemaan Luonnollisena Tilana [*Sahajatilana*], kun sen havaitaan jatkuvan ponnistuksettomasti. Tämä on Ponnistuksettoman ponnistuksen – **Dynaamisen Hiljaisuuden** – tila.

Liite 2

Toiminnan Jatkuminen Syntymästä toiseen

Kun yksilö eli *jeeva* jättää kehon kuoleman vuoksi ja ottaa toisen kehon, tällä siirrolla hän vaihtaa ainoastaan asuinpaikkaansa, muttei työtään [toimintojaan] tai palkkaansa [tekojensa hedelmää]. Hän saavuttaa uuden syntymänsä, Jumalan Armon kautta, kaikilla suotuisilla taipumuksilla, jotka alkoivat aiemmin jatkaa toimintoja siellä, minne hän oli jättänyt ne tekemättä. Siten ne, mitkä seuraavat häntä, ovat: (1) tekojen hedelmä [*karma-phala*] ja (2) taipumukset [*vasanat*].

Prarabdha, *Sanchitan* varastosta valittu ja määrätty osa, muotoilee uuden syntymän luonteen – missä määrin kipua ja iloa koetaan samoin kuin kehon kuolinaika. *Sanchitassa* jäljellä olevat tekojen hedelmät ovat *jeevan* säästö tuleviin syntymiin. Tämä toiminnan jatkuvuus, jota nähdään *jeevassa* syntymästä toiseen, on nimeltään 'Toiminnan jatkuminen'.

Toiminnan tuloksia on kahdenlaisia; hedelmiä ja siemeniä. Sen vuoksi myös toimintojen jatkumisia on oltava kahdenlaisia. Ensiksi, jatkuvuus toiminnan hedelmissä [seurauksissa] on hedelmien jatkuvuutta. Toiseksi, jatkuvuus toiminnan siemenissä [seurauksissa] on taipumusten jatkuvuutta. Ensimmäisen kaltainen jatkuvuus koskee *jeevan* kokijuuden puolta, kun taas toisenlainen jatkuvuus koskee *jeevan* tekijyyden puolta. Emmekö me kuule ihmisten huomauttavan, 'Missä on hänen ansionsa? Hänen *Prarabdhasa* saattaa olla sellainen. Sen vuoksi hän nauttii hyvästä terveydestä ja hänestä tuli varakas ja kuuluisa ilman mitään vaikeutta. Mutta onko se mahdollista kaikille? [toisin sanoen, onko se mahdollista heille, joilla ei todella ole tällaista toiminnan hedelmien jatkuvuutta kohtaloissaan, *Prarabdhasa*?]'

Tällaiset puheet soveltuvat vain toimintojen hedelmän jatkumiseen, joka koskee kokijuuden puolta eikä toisenlaiseen jatkumiseen. Jotkut huomauttavat usein, 'Mitä voidaan sanoa Sri Ramanasta? Hänen *Prarabdhasa* antoi Hänelle

Vapautuksen. Hänen kohtalonsa oli sellainen, että Hänestä tuli *Jeevanmuktha*, joten se johtuu hedelmien jatkuvuudesta hänen *Prarabdhasaan*'. Tällä tavalla puhuminen osoittaa vain ymmärryksen puutetta.

Sri Raman tapauksessa, todella, se johtui jatkuvuudesta, muttei toimintojen hedelmien jatkuvuudesta, joka koskee kokijuuden puolta. Se johtui toisenlaisesta jatkuvuudesta, joka koskee tekijyyden puolta [toisin sanoen, Hänen aiempien taipumustensa jatkuvuutta kohti *sadhanaa*], koska vain niiden toimintojen, ponnistusten hedelmät, jotka on tehty kohti toisia ja kolmansia persoonia, voivat tulla *Prarabdhan* alaisiksi ruokkimaan kokijuuden puolta, jotta ne antaisivat mielelle ja keholle kipua ja nautintoa koettavaksi. [Katso artikkelia 'Itseponnistus', Liite 1, jossa selitetään, että toisia ja kolmansia persoonia kohti tehdyt ponnistukset ovat ulospäin suuntautunutta luonnetta]. Samalla tavalla, kun taipumukset ovat versoneet ponnistuksesta kohti toista ja kolmatta persoonaa, niiden voidaan sanoa olevan 'Tekevyyttä luonteessa'. Ainoastaan nämä taipumukset ovat niitä, jotka luovat *Agamyoita* jokaisessa syntymässä tekijyyden puolen kautta, mutta ponnistus nimeltä henkinen harjoitus [*Atma-Sadhana*], jota jokaisen meistä on tehtävä läpi elämän saavuttaaksemme Vapautumisen, on 'Olemista luonnossaan'. Tästä syystä, näistä kahdesta taipumusten jatkuvuuksista, taipumukset, jotka ovat 'tekevyyttä luonteessa', ovat esteitä kohti *sadhanaa* ja ne, jotka ovat 'olemista luonnossaan', ovat apua meidän *sadhanaamme* tässä syntymässä. Bhagavan Sri Raman suhteen ei pitäisi sanoa, että Hänen Oivalluksensa johtui tekojen hedelmien jatkuvuudesta [*Prarabdhasta*], vaan 'olemista luonnossaan' taipumusten jatkuvuudesta – muodossa suuri rakkaus pelkästään OLLA [*Sat-Vasana*]*.

Prarabdha on hedelmä, jonka voi kokea vain kokijuuden puolen kautta, kun taas taipumukset voivat toimia vain tekijyyden puolen kautta. Vaikka tekijyyden puolen taipumukset, jotka ovat välttämättömiä aiheuttaakseen kokemuksia, ovat kaikissa luontokappaleissa, taipumukset kartuttaa *Agamyoja* ovat läsnä vain ihmisissä. Käyttämällä joko 'tekevyyttä luonteessa' tai 'olemista luonnossaan' tekijyyden puolen kautta, ihminen kartuttaa *Agamyoita* syntymästä toiseen ja siten hukkuu *karmojen* ja niiden hedelmien valtameren tai hän ottaa Hiljaa Olemisen harjoituksen [*Atma-sadhanan*] ja saavuttaa Vapautumisen. Se on juuri tämä 'Olemista luonnossaan' taipumus, jonka Sri Bhagavan Ramana mainitsee taipumuksena Täydellisyyteen kirjan 'The Bridal Garland of Letters' säikeessä 69:–

* Lue tässä seuraavalla sivulla oleva kaavio.

"Suokaa minulle Teidän täydellinen yhteen liittymisenne minun kanssani niin, että minun mieleni, joka on täynnä maallisia taipumuksia, voi täytyä taipumuksella Täydellisyyteen, Teidän Todelliseen Luonteeseenne, Oi Arunachala!"

Tässä Sri Bhagavan tarkoittaa, että mielen taipumus kiinnittää aina huomionsa toiseen ja kolmanteen persoonaan olisi muutettava taipumukseksi kiinnittää aina huomionsa vain ensimmäiseen persoonaan. Siten (se on) rukous Sri Arunachalalle taipumuksen suomisesta kohti Olevuutta [*Brahmanin* luonnetta] suomalla Hänen liittonsa.

Yksilön Vapautuminen on totisesti yksilöllisyyden – egon tuhoutuminen. Tämä on itsemurha, joka on tehtävä 'ponnistuksella tuhota *karmat*' taipumuksen 'Olemista luonnossaan' avulla. Niin kauan kuin ihmisen ponnistus kohti toisia ja kolmansia persoonia [toisin sanoen, luotaessa *karmoja*], niistä johtuvat taipumukset ovat 'Tekevyyden luonnetta', joka ei koskaan tuota Vapautumista, egon tuhoutumista! Tätä taipumusta 'Olemista luonnossaan', joka johtuu 'ponnistuksesta tuhota *karmat*' [toisin sanoen, Itsen huomioinnista], ei voida edes kutsua 'taipumukseksi', koska se on todellakin 'ei-taipumus', jota on tähän asti kutsuttu 'Olemiseksi luonnossaan'. Tämä taipumus yksin tuottaa Vapautumisen. Siksi Itsen huomioinnin sanotaan olevan itsemurha; 'Sri Raman Polku – Osa I' Liite 2, säe 7. Sen vuoksi älköön kukaan olko riippuvainen *Prarabdhasta* Vapautumisen vuoksi. Vapautuminen ei ole mitenkään sidoksissa *Prarabdhaan*. *Prarabdha* kuuluu kokijuuden puoleen, joka koskee toiminnan hedelmää, joka (toiminta) on täysin vastakkaista Itseponnistukselle, kuten kaaviossa on esitetty. Mutta Vapautuminen liittyy pelkästään ei-taipumukseen – 'Olemiseen luonnossaan', toisin sanoen, Vapautuminen on mahdollista taipumuksen 'Olemista luonnossaan' jatkuvuuden kautta, Tekemättömyyden eli Toimimattoman toiminnan [toisin sanoen, tekijyydettömän toiminnan] tilan jatkuvuuden kautta, joka on oikeaa henkistä harjoitusta Vapautumiseen, oikeaa Itsen huomiointia.

Siitä, mitä edellä on sanottu, meidän on ymmärrettävä ne tosiseikat, ettei Vapautuminen ole millään tavoin sidottuna *Prarabdhaan* ja että tällaisen aiemmissa syntymissä tehdyn hengellisen harjoituksen [*Atma-Sadhanan*] voima tulee jatkumaan itsestään ja auttaa ihmistä myös nykyisessä syntymässä. Sen vuoksi, ilman että epäilee onko Vapautumiselle tilaa meidän *Prarabdhasamme* ja ollen sen vuoksi masentunut yrittäen lukea *Prarabdhaa* astrologian, kädestä ennustamisen, I-chingin, numerologian, ynnä muiden sellaisten avulla [sillä nämä taiteet ja askartelut eivät voi paljastaa sitä], kääntykäämme kohti Itseä suurella

rohkeudella ja saavuttakaamme Vapautuminen taipumuksen 'Olemista luonnossaan' kautta.

Liite 3

Henkilökohtainen puhtaus [*Acharat*]

Kerran opetuslapsi lähestyi Gurua ja pyysi ohjeita [*upadeshaa*] Jumalan saavuttamiseksi. Guru sanoi: "Jumala on sinussa. Jos haluat tuntea Hänet, noudata '*Acharan*' periaatteita. Ole puhdas ja pidä itsesi aina puhtaana!". Opetuslapsi palasi takaisin kotiin. Hän katsoi pyhistä kirjoituksista saadakseen tietää kaiken '*Acharoista*' ja alkoi huomioida niitä. Hän kiinnitti suurta huomiota kylpyyn, vaatteiden pesuun, talonsa puhdistamiseen, ruoan valmistamiseen puhtaalla tavalla ja jopa juomaveteen! Huomattuaan hyvin pian, että hänen kehonsa ja vaatteensa likaantuivat jälleen hyvin pian, hän alkoi ottaa kylpyjä kahdesti päivässä ja vaihtaa myös vaatteensa. Hänen päivittäisten kylpyjensä määrä kasvoi aikaa myöten kuuteen! Sama asia tapahtui hänen pukeutumisensa suhteen ja hänestä tuli yhä pikkutarkempi käsitellessään ja ottaessaan ruokaansa ja juomavettä. Vuoden tai pari myöhemmin hän lähestyi taas Guruaan, joka, vaikka oli sisäisesti onnellinen huomattuaan hyvin korkeatasoisen puhtauden opetuslapsensa kehossa, pukeutumisessa ja hänen toiminnoissaan, huomautti taas kuivasti: "Ei tarpeeksi puhdasta! Huomioi enemmän *Acharoita*. Ole puhdas. Älä kosketa likaisia asioita."

Hän palasi kotiin ja alkoi toteuttaa puhtauden sääntöä yhä tiukemmin ja tiukemmin. Hänen ylenmääräinen puhtautensa alkoi nyt näkyä hänen elämässään siinä määrin, että jopa hänen vaimonsa, lapsensa, sukulaisensa ja ystävänsä pelkäsivät mennä hänen lähelleen. Hänen näkemyksensä mukaan jopa pientä tahraa tai pölyhiukkasta hänen vaatteillaan pidettiin erittäin saastaisena.

Koskettaessaan omia hiuksiaan tai varvastaan, se tuntui hänestä mitä suurimmalta saastumiselta – hänen oli otettava niin monia kylpyjä ja annettava vaatteilleen niin monia pesuja! Jopa paastosta tuli hänelle tapa. Aina, kun hänen mielensä poikki sattui kulkemaan ajatus, että ruoka tai juoma oli saastunut, hän luopuisi ruuastaan olipa se kuinka maukasta ja kallista hyvänsä. Tämä mies, joka teki niin paljon puhtautensa hyväksi, tulee nyt uudestaan Gurunsa luo raskain

sydämin ja tyytymättömin kasvoin. Sitten hän valittaa: "Mitä minun pitäisi tehdä? Kehoni ja vaatteeni ovat aina likaiset riippumatta siitä, kuinka usein pesen niitä!" Guru sanoi hymyillen: "Mikä hölmö sinä olet! Eikö keho ole nippu saastaisia asioita? Miksi sinä kosketat sitä? **Sinun tulisi ehdottomasti seurata koskettamattomuutta!**" Mutta voi kauhistus! Miesparka hämmästyä! Hän ei ymmärrä! "Ei kosketa kehoni! Miten voin tehdä sen?" Guru vastasi [ihmetellen]: "Mikä yllätys! Oletko sinä keho, nippu saastaisia asioita? Etkö sinä ole se ASIA, puhdas Tietoisuus? **Kun sinä ajattelet olevasi keho, sinä kosketat sitä.** Ymmärtää ruumiin kaltaisen kehon väärin 'minäksi', on ruumiin koskettamiseen saastumista! **Noudattaen tiukasti koskettamattomuuden periaatteita – koskettamatta kehoa – ole puhdas!"**

Sadgurun jumalallisten sanojen voima herätti hänet. Hän punnitsi mielessään: "Kuka on se 'minä', joka ei ole keho? Kuinka ja millaisena minä olen olemassa?" Gurun antama uusi käänös rakkauden myrskyn suunnalle kohti hänen täydellistä puhtauttaan, joka oli raivonnut koko ajan hänessä, teki hänet sopivaksi Itseoivallukselle – Itsensä luonnollisen, täydellisen puhtauden Tietoisuudelle. Hän, joka näin oivalsi Itsen, palaa kotiin. Kun hän jatkuvasti koki "Ei ole keho"-tilan, vasta nyt hän pystyi noudattamaan kirjaimellisesti Gurunsa määräystä "**Pysy Aina Puhtaana**".

Kun hän oli välinpitämätön kohti 'sitä, mitä hän ei ollut', hän laiminlöi kehoa. Koska siellä ei ollut ketään huolehtimassa siitä, ulkoinen puhtaus hylättiin. Kului muutama kuukausi. Joitakin hänen sukulaisiaan ja ystäviään vieraili hänen luonaan. "Mitä tapahtui! Mikä näky! Hän on niin saastainen. Hän ei edes puhdistaa itseään kunnolla tehtyään tarpeitaan! Mihin ovat kaikki hänen *Acharansa* menneet? Inhottavaa! Saastaista!". He pilkkaavat häntä. Jotkut, jotka rakastivat häntä paljon, lähestyivät häntä ja kysyivät: "Sinun oli tapana olla sellainen vankkumattoman puhtauden opetuslapsi muutama kuukausi sitten! Mihin se on hävinnyt?" Ymmärtävästi hymyillen hän vastasi: "Vasta nyt olen täysin puhdas!" Kykenemättä sietämään sitä, hänen ystävänsä päättelevät, että hän kuuntelisi vain Guruaan, joka opetti hänelle *Acharat*, vieden hänet sinne. He valittivat Gurulle sopimattomista muutoksista, jotka olivat tulleet heidän ystävänsä. Guru, joka näki hänet, vastasi nyt: "Tämä yksin on *Acharat* totuudenmukaisesti elettynä! Tämä on Achara Korkein [*Brahmachara*]. Todellakin, tämä on *Acharojen* hedelmä ja täydellinen tila, joka saavutetaan luopumalla ulkoisesta puhtaudesta. Älkää koskettako häntä, älkää tuoko likaa hänen päälleen. Hän on Puhtain!!" Tarina päättyy!.

"Vaikka ihminen toistuvasti pakolla yrittää pitää saastaisen kehon puhtaana, uudestaan ja uudestaan se likaantuu. Sen tarkoituksena on vain saada meidät inhoamaan kehoa ja saada meidät luopumaan kiintymyksestämme siihen [luopumaan käsityksestä 'Minä olen keho'], jota pyhät kirjoitukset suosittelevat ulkoiseksi puhtaudeksi [*Acharoiksi*]."

Syy siihen, miksi kirjoitukset suosittelevat kehon puhtautta [acharoja], on vain saada ihminen täysin luopumaan kiintymyksestä kehoon vairagyalla, kun hän saa käytännössä tietoonsa, että vaikka likaista ja lihaista kehoa toistuvasti puhdistetaan, se uudestaan ja uudestaan saastuu.

– Guru Vachaka Kovai säe 680.

(Edellinen on tästä kirjasta, jälkimmäinen kyseisestä kirjasta!)

Liite 4a

'Sri Arunachala Ashtakamin' säettä 6 selittävät huomautukset

Säe 6:

"Oi Sydän, Itsetietoisuuden Valo! Te, ainoa Olento [Oleminen] yksin olette. Teissä on ihmeellinen Voima, joka ei ole mitään muuta kuin Te. Siitä se nousi, *Prarabdhan* pyörteenä, hienojen [atomin kaltaisten], tummien, sumun kaltaisten ajatusten sarja, valaistuna mielen heijastamalla valolla. Nämä sumut nähdään [hienovaraisen] maailman hämärinä kuvina sisäpuolella tämän mielivalon peilissä ja materiaalisen maailman kuvina ulkopuolella heijastettuina viidellä aistilla, kuten silmillä, jne., aivan kuten elokuvaesitys heijastettuna linssillä. Oi Armon Vuori, ilmestyköön ne tai olkoot ilmestymättä, mitä sillä on väliä? Ne eivät ole erillään Teistä."

Selittävät huomautukset:–

Arunachala, Sydän, on ainoa Olento, joka on olemassa. Se on Itsetietoisuuden Valo.

Tietää tai olla tietämättä asiaa ei ole Itsen luonnetta. Itse ei tiedä eikä unohda mitään. Se, joka on jonkin tietämisen ja unohtamisen tuolla puolen, on Itse. Tietää tai unohtaa jotakin, on vain mielen, egon luonnetta. "Se, joka tietää kohteet, ei ole Todellista Tietoa", sanoo Sri Bhagavan '*Ulladu Narpadun*' säkeessä 12. 'Oleminen' yksin on Todellista Tietoa eikä 'tietäminen'. Itsetieto on omakohtaista eikä ulkokohtaista. "Jopa sellainen Itsen tunteminen ei ole mitään muuta kuin Olla Itse", sanoo Sri Bhagavan '*Upadesha Undiyarin*' säkeessä 26. Tämä 'Olla Itse' on Puhdasta Tietoisuutta 'MINÄ OLEN'. Sen vuoksi, tietää tai olla tietämättä muita kohteita on egon ominaisuutta. Vain egon tilassa nämä muut kohteet voivat olla olemassa. Siten tietäminen ja tietämättömyys voivat olla vain egolle eikä Itselle. Itselle ei ole olemassa toista. Kaikkein tärkeintä on, ettei meidän tulisi unohtaa sitä tosiseikkaa, että Sri Bhagavan Ramana paljasti kerran jopa syvällisimmän salaisuuden: "Ei ole ainoastaan niin, ettei Itse tiedä muita asioita, vaan ettei Se myöskään tiedä edes Itseään!"

Erilaistumisten, kaksikoiden ja kolmikoiden maailma voi loistaa vain virheellisen tiedon, egon, joka on perusta, leikissä. Köysi voi ilmestyä käärmeenä vain hämärässä valossa. Kirkkaassa päivänvalossa köysi voidaan selvästi nähdä köytenä eikä kuvitteellista käärmettä koskaan ilmesty. Samalla tavoin, vain mielivalossa, [tietämättömyydessä] *Brahmanin* on mahdollista näkyä erilaistumisten – kaksikoiden ja kolmikoiden – maailmana. Itsen alkuperäisessä valossa erilaistumiset – nimet ja muodot, kaksikot ja kolmikot, jne. – eivät voi olla olemassa eivätkä tulla näkyviin. Pimeys huoneessa ja lampun rajattu keinotekoinen valo ovat välttämättömiä, jotta elokuvan kuvat näkyvät valkokankaalla. Jos kirkas auringonvalo pääsee yhtäkkiä huoneeseen, kuvat katoavat! Miksi? Koska kirkas auringonvalo on niellyt taustan pimeyden ja lampun keinotekoisen valon. Tämä on se, mitä Sri Bhagavan Ramana ilmaisee kirjan 'The Five Gems to Sri Arunachala [Sri Arunachala Pancharatnam]' säkeessä 1: "...Koko [nimien ja muotojen] maailmankaikkeuden nielaisee sisäänsä Korkeimman Tiedon Valon leviävät säteet...". Näin opetetaan, etteivät [kaksikoiden ja kolmikoiden] maailman kuvat voi olla olemassa Itsen alkuperäisessä valossa. Sen vuoksi, kun '*Ulladu Narpadun*' säkeessä 10 kysytään: "Kenelle ovat tietämättömyys ja tieto?", meidän pitäisi pystyä vastaamaan, että se on vain egolle.

Meidän tulisi myös tietää, että jos egosta koetetaan ottaa selvää, mikä se on, se katoaa ja näin tajutaan egon olemattomuus, se on oikeaa kaksikoiden ja kolmikoiden perustan ymmärtämistä ja kun me näin ymmärrämme, Itsetietoisuus sarastaa ja kaksikot ja kolmikot katoavat. Itsen valossa kaksikoiden ja kolmikoiden perustan, toisin sanoen, egon itsensä todetaan olevan olematon ja siten yhdessä sen kanssa myös kaksikoiden ja kolmikoiden ei-olemassaolon. Kun Itse, absoluuttinen perusta koetaan, ego, kaksikoiden ja kolmikoiden perusta katoaa. Koska kommentaattorien johtopäätös ei ole vastoin lopullista totuutta, meidän on lohdutettava itseämme tiedolla, etteivät heidän kirjoituksensa johda lukijaa suuresti harhaan, vaan lukijan tulisi ymmärtää, että Sri Bhagavanin tarkoitus on kertoa meille, että kaksikoiden ja kolmikoiden perusta on ego eikä Itse.

Liite 4b

'Ulladu Narpadun' säettä 8 selittävät huomautukset

Säe 8:–

"Jos ihminen palvoo Korkeinta missä hyvänsä muodossa, antaen Hänelle minkä tahansa nimen, se on keino nähdä Korkein siinä nimessä ja muodossa. Kuitenkin, oivaltamalla oma totuutensa sen Todellisen Olennon [Korkeimman] totuudessa ja olemalla yksi Sen kanssa, muututtuaan Siksi, on Todellista Näkemistä [Oivallusta]. Näin sinun tulisi tietää!"

Huomautukset:–

Korkeimmalla *Brahmanilla* ei ole omaa nimeä ja muotoa. Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus [*Sat-Chit-Ananda*] ovat *Brahmanin* kolme todellista aspektia, kun taas nimi ja muoto ovat Sen epätodelliset aspektit. Sen vuoksi, jos ihminen palvoo Korkeinta millä tahansa nimellä ja muodolla, hän voi nähdä Korkeimman siinä nimessä ja muodossa:– Tässä jotkut antavat säkeelle seuraavanlaisen merkityksen, "Palvoa Korkeinta nimessä ja muodoissa on keino nähdä Hänet

Hänen muodottomassa ja nimettömässä luonnossaan." Tämä tulkinta on virheellinen. Koska tamilinkielisillä sanoilla '*Per uruvil*' on kaksi merkitystä (1) '*Per uruvil*' = [nähdä Se] nimessä ja muodossa. (2) '*Per uruvil*' = [nähdä Se] ilman nimeä ja muotoa, mikä merkitsisi sitä, että Korkeimman nimen ja muodon palvonnalla ihminen voi oivaltaa Korkeimman nimettömän ja muodottoman totuuden. Hänen tulisi tietää, mitä merkitystä on käytettävä lauseyhteyden mukaan. Jos Sri Bhagavan tarkoittaa, että Korkeimman nimen ja muodon palvonta johtaa oivaltamaan Korkeimman Sen muodottomassa ja nimettömässä Luonnossa [joka on Todellista Näkemistä], Hänellä ei olisi ollut tarvetta määritellä Korkeimman Todellista Näkemistä saman säkeen seuraavilla sanoilla, jotka alkavat sanalla 'kuitenkin'. Koska Sri Bhagavan määrittelee tarkasti, mitä Todellinen Näkeminen on, saman säkeen kahdella viimeisellä rivillä, meidän tulisi ymmärtää, että toista merkitystä ['*Per uru + il*'] ei tulisi antaa tamilinkielisille sanoille tässä lauseyhteydessä. Lisäksi meidän tulisi ymmärtää se, mitä Sri Bhagavan tarkoittaa tässä säkeessä siitä, mitä Hän on sanonut myös '*Arunachala Ashtakamin*' säkeessä 3, että Korkein voidaan nähdä vain nimessä ja muodossa. Jos ihminen palvoo Häntä nimessä ja muodossa yrittäen palvoa nimetöntä ja muodotonta Korkeinta, se on turhaa. Nimettömän ja muodottoman Korkeimman oivaltamiseksi ainoa keino on luottaa yksilöllisyys Korkeimpaan Itsetutkimuksella. Tämän säkeen [säkeen 3] kahdella viimeisellä rivillä Sri Bhagavan ilmaisee oman kokemuksensa siitä, ettei yksilöllisyyttä ole olemassa, kun Korkeimman – Itsen – Tietoisuus sarastaa. Jos me ylipäättään haluamme tietää, kuinka Korkeimman nimen ja muodon palvonta on apu oivaltaa nimetön ja muodoton Korkein, sitä kuvataan toisessa luvussa '*Bhakti*', kuinka Rakas Jumala, jota palvotaan nimellä ja muodolla, ruumiillistaa Itsensä Gurun muodossa. Saman Rakkaan Jumalan on tultava uudestaan *Sadgurun* nimessä ja muodossa opettamaan palvojalle Itsensä luovuttamisen tai Itsetutkimuksen Polkuja, jotka johtavat Ei-kaksinaiseen Tietoisuuteen – Korkeimman Todelliseen Näkemiseen.

Palvoipa ihminen Absoluuttista Todellisuutta millä nimellä tai missä muodossa tahansa, se on vain keino oivaltaa Se ilman nimeä ja muotoa. Se yksin on todellinen oivallus, jossa ihminen tuntee itsensä suhteessa tähän Todellisuuteen, saavuttaa rauhan ja oivaltaa oman identtisyytensä sen kanssa.

– Ulladu Narpadu säe 8.
(Tällainen on aiempi käännökseni!)

Liite 4c

'Ulladu Narpadun' säkeitä 9, 10, 11 ja 12 selittävät huomautukset

'Ulladu Narpadun' englanninkielisen käännöksen säkeessä 9, joka toistaiseksi on saatavilla ja sen huomautuksissa, Itseä on pidetty ja selitetty perustaksi kaksikoille ja kolmikoille. Samalla tavoin, seuraavat rivit 'Ulladu Narpadun' säkeessä 10:– "...Kenelle ovat tieto ja tietämättömyys..." on virheellisesti käännetty englanniksi ikään kuin tieto ja tietämättömyys olisivat Itselle, aiheuttaen siten epäilyksen lukijoiden mieliin, että Itse on tiedon ja tietämättömyyden alainen! 'Ulladu Narpadun' säkeessä 11 Sri Bhagavan ilmoittaa, että tietämättömyyden ja tiedon perusta on ego. Myös tässä on valitettavaa, että kaikissa 'Ulladu Narpadun' englanninkielisissä käännöksissä, jotka ovat toistaiseksi ilmestyneet, perustana pidetään Itseä, kuten edellä on pidetty.*

Tämä on ainoa Totuus, joka on olemassa. Jos asia on näin, voidaan kysyä, "Kuinka selitetään maailman olemassaolo, joka on viidenlainen ilmiö [toisin sanoen, (1) Luominen – *Shrushtee*. (2) Ylläpito – *Sthiti*. (3) Tuhoutuminen – *Laya*. (4) Verhoaminen – *Thirodhana*. (5) Paljastuminen – *Anugraha*]?" Sri Bhagavanin vastaus selitetään seuraavilla riveillä:

Yksikään näistä viidestä erilaisesta ilmiöstä [*Pancha Krutya*] ei ole todellinen! Millä tavalla?

Itsessä on ihmeellinen Voima. Vaikka sanotaankin, että SIINÄ on olemassa sellainen asia kuin ihmeellinen Voima, sitä ei pidä sekoittaa erilliseksi toiseksi asiaksi. Se on sitä Itseä. Miksi Sri Bhagavan nimittää Sitä ihmeelliseksi Voimaksi? Tuossa Voimassa nähdään atominkaltaisten, tumman sumun kaltaisten, hienon hienojen asioiden sarjat. Nämä ovat ajatuksia. Kaikista näistä ajatuksista 'minä', mieli, on ensimmäinen ajatus. Kaikki muut ajatukset [sumun kaltaiset] nähdään tällä ensimmäisellä ajatuksella, mielellä. Ihmettä on se, että (1) näkijä, mieli, (2) ajatukset, jotka nähdään maailmoina ja (3) mielen heijastunut valo, jolla ne nähdään, ovat vain ITSEÄ! Siksi Sri Bhagavan nimittää Sitä ihmeelliseksi Voimaksi. Sumun kaltaiset ajatukset, jos ne nähdään mielen sisällä, ovat hienon

* Tässä täytyy mainita, että runoileva kieli, jolla Sri Bhagavan ilmaisi Itsensä, on klassista tamilia ja se tarvitsee joitakin selityksiä proosamuodossa ennen kuin sen voi ymmärtää edes tamilin tuntijat.

hienojen maailmojen kuvia ja jos ne nähdään kehon aistielinten kautta, joka (keho) taas itse on yksi sumun kaltaisista ajatuksista, karkeiden maailmojen kuvat nähdään ulkopuolella. Koko ilmiö toimii *Prarabdhan* pyörteen avulla. Sri Bhagavan vertaa ulkopuolisen karkean maailman näkemisen prosessia elokuvan heijastamiseen valkokankaalle. Linssit, joiden kautta kuva suurennetaan valkokankaalle, ovat viisi aistia, joiden kautta hienon hienot, sumun kaltaiset ajatusmuodot suurennetaan ja heijastetaan ulkomaailmaksi. Mieli, joka on Tietoisuuden Itsevalon heijastus, on se, joka heijastaa karkean maailman kuvan ulkopuolelle. Heijastuneen valon, mielen, joka itse on myös peili, puuttuessa kummankaan maailman [karkean ja hienon] kuvia ei voi olla olemassa. Niinpä ne: (1) ulkopuolinen karkea maailma, (2) hienon hieho psyykkinen maailma ja (3) heijastunut valo, mieli, ovat kaikki epätodellisia. Pyörtyminen, syväuni, kuolema ja hajoaminen [*Pralaya*] ovat näytteitä siitä tilasta, jossa mielivalo ei toimi ja niin muodoin mieltä eikä ulkomaailmaa ole olemassa. Sen vuoksi alkuperäiselle Valolle, Itsetietoisuudelle on merkityksetöntä näyttävätkö ne olevan olemassa vai eivät. Niinpä Sri Bhagavan sanoo: "Maailman ilmeneminen unessa, valveilla, koko meidän elämämme ja luominen samoin kuin maailman ilmenemättömyys pyörtyneenä, syväunessa, kuolemassa ja hajoamisessa eivät ole erillään Teistä, Itsetietoisuudesta, Oi Arunachala, Armon Vuori!"

Havaitsijan ja kohteen kaksinaisuus, näkijän, nähdyn ja näkemisen kolminaisuus voivat olla olemassa vain Yhden kannattelemana. Jos tätä Yhtä Todellisuutta etsiessään ihminen kääntyy sisäänpäin, ne katoavat. Vain he, jotka tämän näkevät, ovat niitä, jotka näkevät Viisauden. He eivät koskaan epäile.

Tavallisen tieto johtuu aina tietämättömyydestä ja tietämättömyys tiedosta. Ainut todellinen Tieto on se, jonka avulla ihminen tuntee Itsen tutkimalla kenellä on tietoa ja tietämättömyyttä.

Eikö ole ennemminkin tietämättömyyttä tuntea kaikki muu tuntematta itseään, tuntijaa? Heti kun ihminen tuntee Itsen, joka on tiedon ja tietämättömyyden perusta, tieto ja tietämättömyys katoavat.

Se yksin on todellista Tietoa, joka ei ole tietoa eikä tietämättömyyttä. Se, mitä tiedetään, ei ole todellista Tietoa. Koska

Itse loistaa ilman mitään muuta jota tietää tai saada tietoonsa, Se yksin on Tietoa. Se ei ole tyhjyyttä.

– Ulladu Narpadu säkeet 9 – 12.
(Tällaisia ovat aiemmat käännökseni!)